

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Sıfırın Altında

Söz konusu aşk ve bilim olduğunda zıtlıklar birbirini çeker, ama âşıklar rakipse birbirini yakar...

Hannah sonunda en büyük hayalini gerçekleştirmiş ve NASA'da çalışmaya başlamıştır. Fakat birkaç ay sonra kendini, dünyanın öteki ucunda, Kuzey Kutbu'ndaki araştırma merkezinde, yaralı ve fırtınada mahsur kalmış halde bulur. Kurtarma görevi oldukça tehlikelidir. Buna rağmen görevi üstlenmeye istekli tek kişi, Hannah'nın NASA'daki en büyük düşmanı Ian Floyd'dan başkası değildir.

Ian, Hannah'nın hayatında pek çok role sahiptir: projesini reddetmeye ve kariyerini mahvetmeye çalışan kötü dâhi, hemen hemen her rüyasında başrol oynayan yakışıklı adam...

Hannah, onu asla bir kahraman olarak düşünmemiştir.

Artık Ian, genç kadının kalbi için, yaklaşan büyük kar fırtınasından daha tehlikelidir.

nemesiskitap.com

f nemesiskitap | nora | masalperest

KDV'den muaf.

Sifurun Altında

NEMESIS KİTAP / Roman

Yayın Numarası: 712

Sıfırın Altında Ali Hazelwood

Kitabın Özgün Adı: Below Zero

Çeviren: Rabia Bayram

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Merve Mumcu

Kapak İllüstrasyonu: Sezen Özyıldız Aşkın

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Ali Hazelwood, 2022

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-36-8

Baskı: Nisan 2023

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah., Güvercin Cad., No: 3/1

Baha İş Merkezi, A-Blok, Kat: 2

34310 Haramidere/İstanbul

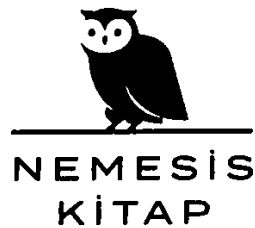
Tel: (212) 412 17 00

Sertifika No: 44452

Sifurun Altında

ALI HAZELWOOD

Çeviren: Rabia Bayram

Ali Hazelwood

Ali Hazelwood pek çok eseri basılmış bir yazar olsa da yazıları beyin bilimi üzerine olduğu için bu eserlerde –maalesef ki– öpüşen ve son-suza dek mutlu yaşayan kahramanlar bulunmamaktadır. Aslen İtalyan olup Almanya ve Japonya’da yaşadktan sonra nörobilim alanında dok-tora yapmak için Amerika Birleşik Devletleri’ne yerleşen yazar, yakın bir zamanda –gözüne ne kadar korkutucu gelse de– profesör unvanını almıştır. Çalışmadığı zamanlarda koşuya çıkar, lolipop şekli verilmiş kekler yer ya da evinin asıl sahibi olan iki kediyle –ve az da olsa kediye benzeyen kocasıyla– birlikte bilimkurgu filmleri izler.

Rabia Bayram

1993 senesinde Almanya’da doğdu. Yeditepe Üniversitesi İngilizce Öğ-retmenliği lisans programını ve yine aynı üniversitede İngiliz Dili Eğiti-mi yüksek lisans programını tamamladı. Marmara Üniversitesi’nde öğ-retim görevlisi olarak çalışmanın yanı sıra çeşitli yayınevleri için roman çevirileri yapmaktadır.

Shep ve Celia'ya...

Sizin için kutup ayılarım yok ama bolca sevgim var.

Giriş

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

Rüyamda okyanustaydım. Arktik Okyanusu'nda değildim gerçi. Burada, yani Norveç'teki gibi birbiri ardına köpüklü dalgaların Svalbard takımadalarının kıyılarına durmaksızın çarptığı bir okyanusa da benzemiyordu. Tamam, biraz haksızlık yapıyor gibiyim: Barents Denizi kesinlikle rüyalara girecek kadar güzeldi. Yüzen buzdağları ve soğuktan donmuş topraklardan oluşan kıyıları da öyleydi. Etrafımda sonsuz gök mavisi bir güzellikten başka hiçbir şey yoktu ve eğer bir başıma titreyerek, yara bere içinde ve kurt gibi aç bir halde öleceğim yer burasıysa... Mızızlanmam gereksizdi.

Sonuçta mavi benim en sevdiğim renkti.

Yine de rüyalarım benimle aynı fikirde değil gibiydi. Neredeyse kendimden geçmiş bir şekilde yatıyor, bedenimden yayılan güzel sıcaklığı hissedebiliyordum. Saatler önce, içinde sıkışıp kaldığım yarığın içine dolan, sabah saatlerinin ultraviyole ışınlarını izliyordum ve rüyamdaki tek okyanus Mars'taki okyanustu.

“Dr. Arroyo? Beni duyabiliyor musunuz?”

İçine düştüğüm durum neredeyse komikti. NASA'da çalışan bir bilim insanıydım. Havacılık ve uzay mühendisliği alanında doktora derecem ve gezegen jeolojisi hakkında yayımlanmış çalışmalarım vardı. Beynim durduk yere büyük volkanizmalar, kristal sıvı dinamikleri ve Kepler-452b'de orta büyüklükte bir insan kolonisi yaratmak için ihtiyaç duyulabilecek radyasyon önleyici ekipman türleriyle ilgili darmadağın fikirlerin girdabına dönüşebiliyordu. Mars hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi bildiğimi söylerken emin olun abartmıyordum. Mars'ta bir tane bile okyanus olmadığını ve bu konunun bilim insanları arasında tartışmaya yer vermeyecek kadar kesin olduğunu da biliyordum.

Yani evet... Ölümün kıyısında dolaştığım anlarda rüyalarım da gülünç ve bilimsel olarak tutarsız bir hal almaya başlamıştı. Normalde buna gülerdim ama bileğimi burkmuştum ve yerin üç metre kadar altındaydım. Başıma gelebilecekler için enerjiyi saklamak en iyisiydi. Ölümünden sonraki hayata hiç inanmamıştım ama kim bilir? Tüm yumurtalarımı aynı sepete koymasam iyi ederdim.

“Dr. Arroyo, sesim geliyor mu?”

Asıl sorun, şu Mars'ta hiç var olmamış okyanusun kollarını açmış ve beni bekliyor olmasıydı. Çekimini karnımın derinliklerinde hissedebiliyordum ve içimi burada, dünyanın buzdan

dağlardan oluşan diğer ucunda bile ısıtabiliyordu. Turkuvaz sular ve pas tutmuş kıyılar, ölüp çürüyeceğim yerden yaklaşık iki yüz milyon kilometre uzaklıktaydı; yine de o çekim hissinin beni yakınlarda istediğine dair hislere bir türlü engel olamıyordum. Karşımda bir okyanus, birbirine bağlanan kanallar ve demir oksitle dolu devasa bir gezegen vardı; beni kendine çekiyordu. Pes etmemi istiyordu. Gardımı indirmemi... Kapılıp gitmemi...

“Dr. Arroyo.”

Sonra diğer sesleri duydum. Geçmişimden gelen, hiç olmayacak sesler. Pekâlâ, tamam: *Bir* ses duydum. Her zaman olduğu gibi derinden ve tok bir sestti. Fark edilebilir bir aksanı yoktu ve ünsüz harfleri söylerken net bir vurgusu vardı. Pek de umurumda değildi açıkçası. Beynimin bunu bana neden duyurduğunu anlamamıştım; çünkü düşününce bu ses beni pek de sevmeyen birine aitti –hatta ben onu daha az seviyordum– ama yine de çok güzel bir sestti. Yüz puanlıktı. Ölüm kapınızı çaldığında dinlemeye değer bir sestti. Sahibi Ian Floyd’un buraya, Svalbard’a gelme me başından beri karşı çıkmasına rağmen... Beraber geçirdiğimiz son günümüzde inatçı, nezaketsiz ve mantıksız kelimeler sarf etmesine rağmen şimdi sesi kulağa öyle geliyordu ki...

“Hannah.”

Öyle yakındı ki. Bu gerçekten Ian Floyd olabilir miydi ya? Bu kadar *yakınımda*?

Mümkün değildi. Beynim donup salaklaşmıştı. Hatta salaklık tüm bedenime yayılmış gibiydi. Veda vaktim gelmişti, sonum yakındı ve...

“Hannah. Yanına geliyorum.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Artık rüya görmüyordum.

Birinci Bölüm

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Texas

Bir sene önce

NASA'daki ilk günümde, insan kaynaklarına gidip işe giriş işlemlerini tamamlamamızın ardından Elektromanyetik Uygunluk Çalışmaları binasında turumuz vardı. İşte bu tur sırasında, işe yeni başlamış ve aşırı hevesli bir mühendis, hepimize dönüp, “Hayatınız boyunca aldığınız tüm kararlar sizi buraya getirmiş gibi gelmiyor mu? Burada olmak kaderinizin bir parçası gibi?” diye sordu.

Hevesli çaylak dışında on dördümüz işe o gün başlamıştık. Ülkenin ilk beşe girmiş en iyi yüksek lisans programlarından mezun olmuş, prestijli kurumlarda stajlarımızı tamamlamış, sırf NASA'nın bir sonraki işe alım mülakatlarında göze çarpabilmek için özgeçmişimizi etkili gösterecek sektörlerden gelen işleri ka-

bul etmiştik. On dört kişiydik ve ben hariç on üç kişi coşkuyla başını aşağı yukarı sallıyordu.

Çekingen bir kız, “Beş yaşımdan bu yana, bir gün NASA’ya geleceğimi biliyordum,” dedi. Sanırım on dört kişilik gruptaki tek kadın ikimiz olduğumuz için sabahtan beri dibimden ayrılmamıştı. Gerçi itiraf etmem gerekirse pek de umurumda değildi. Belki de ben uzay alanında olduğum, o ise bilgisayar mühendisi olduğu içindi ki bu da o kızı bugünden sonra pek görmeyeceğim anlamına geliyordu. Adı Alexis’di, kolunun üst kısmındaki NASA dövmesini zar zor kapatan NASA baskılı tişörtünün üzerine bir de NASA kolyesi takmıştı. “Kesin sen de benim gibisin, Hannah,” dediğinde ona gülümsedim; çünkü Sadie ve Mara, artık farklı zaman dilimlerinde yaşadığımız için asık suratlı huysuz halimi bir kenara bırakmam gerektiği konusunda ısrarcı olmuşlardı. Yeni arkadaşlar edinmem gerektiğine inanıyorlardı ve istemeden de olsa –sırf onları susturmak için– gerçekten çabalayacağıma dair sözler vermiştim. Bu yüzden, Alexis’in ne hakkında konuştuğunu harfiyen anlıyormuş gibi başımı salladım. Aslında kendi kendime, *pek öyle sayılmaz*, diyordum.

İnsanlar –doktora derecem olduğunu öğrendikleri zaman– çocukluğumdan bu yana akademik çalışmalara düşkün biri olduğumu, okul hayatım boyunca sürekli üstün başarı peşinde çabalayarak bir okuldan diğer okula koşturduğumu varsayma eğilimindelerdi. Onlara kalsa öğrencilik hayatında öyle başarılıydım ki okulu bitirip kendimi ödev tufanından ve bitmek bilmeyen sınavlardan kurtarabilecekken bile isteye bir sene daha uzatmıştım. İnsanlar bir şeyleri varsaymayı severlerdi, ben de çoğunlukla bozuntuya vermez ve ne isterlerse ona inanmalarına müsaade ederdim. Başkalarının ne düşündüğünü umursamak çok işti ve –bir avuç dolusu istisna dışında– iş yapmayı pek sevmezdim.

Aslında gerçek bambaşkaydı. Okuldan daha adım attığım an nefret etmişim; bunun doğal sonucu olarak okul da o günlerdeki halimden, o somurtkan ve kayıtsız çocuktan nefret etmişti. *Hannah* aslında birbirini tekrar eden yalnızca üç harften oluşsa da birinci sınıftayken adımın yazılışını öğrenmemekte ayak diremişim. Ortaokuldayken peş peşe en çok uzaklaştırma alan öğrenci rekoru kırmışım; tavır almaya ve derslerinizin çok sıkıcı, çok zor, çok işe yaramaz ya da bunların hepsi olduğunu düşünüp hiçbir ödevinizi yapmamaya başladığınızda olan buydu. Okuldaki ikinci senemin sonuna geldiğimde mezun olmak ve okulla ilgili her şeyi –kitapları, öğretmenleri, notları, komiteleri, *her şeyi*– geride bırakmak için can atıyordum. Okuldan *sonra* ne yapacağımı da bilmiyordum aslında, tek istediğim *o anları* geride bırakmaktı.

Kendimi bildim bileli hiçbir zaman *yeterli* olamayacağıma dair içimde bir his vardı. Mükemmel ağabeyim ve kusursuz ablam kadar iyi, zeki, sevimli ve istenen biri olamayacağımı oldukça erken yaşta içselleştirmişim. Onlara yetişmeye yönelik birkaç başarısız denemeden sonra çabalamaktan vazgeçmişim. Bir noktadan sonra kafama takmayı da bırakmışım. Ergenliğe girdiğimdeyse tek istediğim...

Dürüst olmam gerekirse bugün bile on beş yaşımdayken ne istediğimden emin değildim. Belki ailemin ne kadar beceriksiz biri olduğumla ilgili dırdır etmeyi kesmesini diliyordum. Belki de yaşlılarımın bana nasıl iki parlak öğrencinin kardeşi olduğumla ilgili sorular sormayı bırakmalarını diliyordum. Kendi amaçsızlığım içinde çürüyormuş gibi hissetmemeyi ve başımın dönmesinin durmasını diliyordum. Kafam karman çormandı, her şeye karşı çıkıyordum ve şimdi dönüp baktığımda muhtemelen çevrenizde istemeyeceğiniz türden, boktan bir ergendim.

Annemden, babamdan ve dünyanın geri kalanından özür dile-
rim. Alınmaca gücenmece yok...

Her neyse, oldukça yitik bir çocuktum. Ta ki son sınıflar-
dan Brian McDonald, evet dememi sağlayacak cümlesini kurup,
“Gözlerin Mars’taki bir günbatımı kadar mavi,” diyene ve beni
yıllık mezunlar toplantısına davet edene dek...

Unutmadan söyleyeyim, bu korkunç bir kız tavlama cümlesi
ve asla önermiyorum. Tedbirli bir şekilde kullanın. Özellikle de
tavlamaya çalıştığınız kız, benim gibi kahverengi gözlü biriye
ve bunun tamamen farkındaysa. Fakat flört tarihinde inkâr edi-
lemez bir dip nokta varsa o da buydu ve –affınıza sığınarak bu
kendini beğenmiş benzetmeyi yapmak zorundayım– bir gök taşı
etkisi yaratmıştı: hayatıma çarpmış, yörüngesini değiştirmişti.

İlerleyen yıllarda NASA’daki iş arkadaşlarımdan her birinin
kendine has bir hikâyesi olduğunu öğrendim. Hepsinin yaşam-
larının akışını değiştiren ve onları mühendis, fizikçi, biyolog
veya astronot olmaya iten birer gök taşları vardı. Bu çoğun-
lukla Kennedy Uzay Merkezi’ne yapılan bir ilkokul gezisiydi.
Noel ağacının altında bekleyen bir Carl Sagan kitabı. Yaz kam-
pında tanışılan ve herkese ilham veren bir fen bilgisi öğretme-
ni. Brian McDonald ile tanışmam bu kategoride yer alıyordu.
Hikâyemizde yalnızca bir erkek kahraman vardı ki o da –iddiala-
ra göre– Reddit’te incel* mesajları denetleme işi yapıyordu; böy-
lece tüm meseleyi azıcık da olsa daha acınası bir hale sokuyordu.

Kafayı uzayla bozmuş insanlar iki temel gruba ayrılırdı. Uzaya
gitmek, sıfır yerçekimini, uzay giysilerini deneyimlemek ve ken-
di geri dönüştürülmüş idrarlarını içmek isteyenler ile benim de

* Incel, İngilizce istemsiz bekârlar anlamına gelen “involuntary celibate” keli-
melerinin birleştirilmesiyle oluşturulmuş bir tanımdır. Kendileri istemele-
rine rağmen romantik veya cinsel partner bulamamalarıyla tanımlayan bir
internet alt kültürünün üyelerini kapsar. (ç.n.)

içinde bulunduğum diğerleri: bizim istediğimiz tek şey, beyinlerimiz ön loplari sivri burunlu ayakkabilarin hâlâ iyi bir moda akımı olduğunu düşünecek kadar az geliştiği için uzay hakkında *bilgi sahibi* olmaktı. İlk etapta basit sorular vardı: *Uzay nelerden oluşur? Nerede biter? Yıldızlar neden düşüp kafamıza çarpmazlar?* Yeterince okuma yaptıktan sonraysa işin içine büyük sorular girer: *Karanlık madde. Çoklu evrenler. Kara delikler.* İşte o zaman, bir parçası olduğumuz bu devasa şey hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimizi fark ederiz. O zaman yeni bilgiler keşfedip edemeyeceğimizi düşünmeye başlarız.

Ve böylece de yolumuz NASA'ya düşer.

Brian McDonald konusuna dönersek... Onunla mezunlar toplantısına gitmedim. Aslında mezunlar toplantısına hiç gitmedim; çünkü orada benlik bir şey yoktu, olsaydı dahi İngilizce dersinin vizesinden kaldığım için ev cezasına çarptırılmışım, bu cezayı almamış olsam da sikerler Brian McDonald'ı... ve onun zavallı kız tavlama taktiklerini... Yine de tüm bu olanlarla ilgili kafama takılan bir şey vardı. Günbatımı neden mavi olsundu ki? Özellikle de kırmızı bir gezegende? Bu, bilmem gereken bir şeymiş gibi hissettirmişti. Ben de tüm geceyi odama kapanıp Mars atmosferindeki toz parçacıklarını araştırmakla geçirmiştim. O haftanın sonunda kendime bir kütüphane kartı çıkarmış ve üç kitabı baştan sona yalayıp yutmuşum. Ay sonunda ise itiş kuvvetini ve harmonik serileri anlayabilmek için matematik çalışmaya başlamışım. Yılsonunda kendime bir hedef belirlemişim. Puslu ve karmaşıktı, henüz tam olarak tanımlayamıyordum ama nihayetinde bir hedefim vardı.

Hayatımda ilk kez bir hedefim vardı.

Çok zor ve yorucu detaylarla sizi uğraştırmayacağım ama şunu söyleyebilirim ki lisenin geri kalanını, son on yılda hiç zorlamadığım saksıyı sonuna kadar zorlayıp kaçırdıklarımı güç bela telafi etmekle geçirmiştım. Gözünüzde 80’li yıllarda eğitimle ilgili hazırlanan videoları canlandırabilirsiniz, tek fark karda koşmak veya bir süpürge sopasıyla sınav çekmek yerine kitaplar ve YouTube’daki konu anlatım videolarıyla ders çalışıyordum. Ve yaptığım şey *hiç kolay bir iş değildi*: H-R diyagramları, kavuşum dönemleri veya kavuşum konumları gibi kavramları anlamayı istemek başka, kavramak bambaşka meseleydi. Daha önce bir şey için hiç böylesine çabalamamıştım. On altı yaşımıdayken elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmanın –bazen de bunu yapmanın yeterli olmadığını fark etmenin– yarattığı katlanılmaz kargaşayla baş başaydım. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de IQ’m 130 değil. Okumak istediğim kitapları gerçekten anlamak için aynı kavramların üzerinden tekrar, tekrar ve tekrar geçmek zorunda kalmıştım. İlk etapta *yeni! bir şeyler! öğrenme!* heyecanının doruğuna çıktım; fakat bir süre sonra motivasyonum azalmaya başladı ve ne halt ettiğimi bile bilemez bir hale geldim. Daha ileri bilimsel şeyler okuyabilmek için tonlarca temel bilimsel şeylere çalışıyordum, böylece bir gün Mars hakkındaki tüm bilimsel şeyleri bilecektim ve... Ve sonra ne? Kim Milyoner Olmak İster’e katılıp bir milyonluk soruyu mu bilecektim? Buna pek değer gibi görünmüyordu.

Sonra 2012 yılının Ağustos ayında olanlar oldu.

Curiosity gezgininin Mars atmosferine yaklaştığı gece saat 01.00’a kadar uyuyamamıştım. İki şişe diyet kola içmiş, şans getirmesi için fıstık yemiştım; iniş manevraları başladığında dudaklarımı öyle ısıırıyordum ki kanamaya başlamışlardı. Güvenli bir şekilde iniş yapıldığında kendimi tutamayıp çığlık attım, gül-

düm, ağladım ve hemen ardından, kardeşimin Barış Gönüllüleri projesiyle seyahate çıkacağı günün gecesinde tüm evi ayağa kaldırdığım için bir hafta evden çıkmama cezası aldım... Fakat zerre kadar umurumda değildi.

Sonraki aylarda NASA'nın *Curiosity* gezgininin göreviyle ilgili yayınladığı her küçük haberi yalayıp yutmuştum. Gale Krateri görüntülerinin, ham verilerin yorumlanması, Aeolis Palus moleküler bileşimi hakkında raporların arkasında kimlerin olduğunu merak ederken o puslu, tanımlanamaz hedefim sağlamlaşmaya başlamıştı.

NASA.

NASA'ya gidecektim.

On birinci sınıftan on ikinci sınıfa geçtiğim yaz, ABD'deki en iyi yüz mühendislik bölümünün sıralamasını bulmuş ve ilk yirmiye başvurmaya karar vermiştim. "Listeni biraz daha uzun tutmalısın. Kesin girebileceğin bir iki okul ekle bence," demişti rehberlik danışmanım. "Yani, SAT sınavlarının sonuçları gerçekten çok iyi ve not ortalaman da bir hayli yükseldi, fakat disiplin sicilinde birçok," uzunca bir süre duraksayıp boğazını temizledi, "akademik açıdan sana sorun çıkarabilecek birçok kalıcı suç kaydı var."

Bu söylediklerini bir süre düşündüm. Hayatımın ilk on beş senesinde azıcık boktan bir insan olmanın böylesine kalıcı sonuçlar doğurabileceğini kim bilebilirdi ki? Ben bilememişim. "Peki. Tamam. O zaman ilk otuz okulu yazalım."

Fakat görünüşe göre buna gerek yoktu. Çünkü... (şu an davullar çalsın lütfen) ilk yirmideki okullardan birine kabul edilmiştim! Gerçek bir şampiyon değildim de neydim ya? Başvurumu yanlışlıkla mı kabul ettiler, transkriptimin yarısını

gözden mi kaçırdılar yoksa öğrenci kabul komitesi gelecek vaat eden bir öğrencinin nasıl bir profilden olması gerektiği konusunda geçici bir hafıza kaybı ve akıl tutulması mı yaşadı bilemiyorum. Okul harcımı yatırdım, Georgia Teknik Üniversite'sinden kabul mektubumu almamın üzerinden kırk beş saniye geçmeden onlara okula geleceğimi söyledim.

Artık geri dönüşü yoktu!

İşte böylece Atlanta'ya taşındım ve varımı yoğunluğumu buna adanmıştım. NASA'nın özgeçmişimde görmekten hoşlanacağı bölümlerde okudum ve diğerlerinde de yan dal yaptım. Stajlarımı da iyi yerlerde yaptım. Sınavlarda tam puanlar alacak kadar çok çalıştım, saha çalışmaları yürüttüm, yüksek lisansa başvurdum, tez yazdım. Son on yılıma dönüp baktığımda en çok göze çarpan şeyler okul, iş ve okulla ilgili işlerdi. Bunların haricinde Sadie ve Mara'yla tanışmış, farkında bile olmadan kalbimin orta yerinde kendilerine yer edinmelerini izlemiştim. Tanrım, kalbimde öyle çok yer kaplıyorlardı ki...

Lisans eğitiminin ikinci sınıfında öylesine arkadaşlık kurduğum bir kız bana, "Uzay, seni sen yapan tek şeymiş gibi," demişti. Bunu, *hayır, teşekkür ederim* diyerek Kalpana Chawla üzerine bir seminere katılmayı planladığım için arkadaşlarıyla buluşup kahve içme teklifiyle ilgilenmememin hemen ardından söylemişti. "İlgilendiğin başka herhangi bir şey var mı?" diye sormuştu. Ona hızlıca, "Yok," demiş ve el sallayarak uzaklaşmıştım. Ertesi hafta, *hadi buluşalım* dediğimde cevap vermemesine de bu yüzden çok şaşırmaıştım. Sonuçta ona istediği şeyi veremeyeceğim açık ve netti.

Doktora eğitiminin son döneminde yattığım adam, "Bu sana gerçekten yetiyor mu? Canın istediğinde benimle seks yapıp

geri kalan zamanlarında beni görmezden gelmen falan?” diye sormuştu. “Sen çok... bilemiyorum. Duygusal olarak sana *hiç ama hiç* yaklaşamıyor gibiyim.” Belki de haklıydı; çünkü aradan yalnızca bir sene geçmesine rağmen adamın yüzünü bile zar zor hatırlıyordum.

Brian McDonald’ın bana tamamen farklı bir göz rengim olduğuyla ilgili o cümleyi kurmasından tam olarak on sene sonra, NASA’da açılan bir pozisyon için başvuruda bulundum. Önce mülakata girdim, ardından bana bir teklif yapıldı ve... işte buradaydım. Ancak işe yeni giren diğerlerinin aksine, ben Mars’la aramızda kopmaz bir bağ olduğunu düşünmüyordum. Bu işin bir garantisi yoktu, kader beni buraya getirmek için görünmez ağlarını örmemişti. Buraya tamamen ve yalnızca alın teriyle geldiğimden emindim ama fark eder miydi ki?

Hayır. Hem de hiç.

Böylece tekrar Alexis’e döndüm. Bu sefer NASA kolyesi, tişörtü ve dövmesi, yüzüme içten bir gülümseme yerleştirmişti. Buraya gelmek kolay mesele değildi. Hedef hiçbir zaman kesin olmamıştı ama ben gelmişim işte. Ve hiç tanımadığım, çok içten, çok tatmin edici bir mutluluk hissediyordum. “Burası evim gibi,” dedim ve Alexis’in coşkulu bir şekilde başını sallayıp beni onaylamasının yankısını göğsümün derinliklerinde hissettim.

Geçmişte herhangi bir günde, şu an Mars Keşif Programı’nda yer alanların hepsi için NASA’da ilk gün denen bir şey yaşanmıştı. Tam şu an durduğum yerde durmuşlardı. Banka hesaplarının bilgilerini vermişler, kimlikleri için berbat fotoğraflar çekilmişler, insan kaynakları temsilcileriyle el sıkışmışlardı. Houston’ın havasından şikâyet etmişler, kafeteryadan mide bulandırıcı kahveler almışlar, turist olarak gelen ziyaretçilere bakıp gözlerini de-

virilmişler ve *Saturn V* roketinin nefeslerini kesmesine izin vermişlerdi. Mars Keşif Programı'nın her bir üyesi –şimdi benim de yapacağım gibi– bu süreçlerden geçmişti.

Havalı bir NASA çalışanının bize konuşma yapacağı salona adımımı attım. Johnson Uzay Merkezi'ne ve bir zamanlar yıldızların arasına fırlatılmış nesnelerin kalıntılarının ortaya çıkardığı manzaraya bakıyor, bu heyecan verici, büyüleyici, tüyler ürperen mekânın her bir santimini sanki içime çekiyordum.

Mükemmeldi.

Sonra arkamı döndüm ve tabii ki dünya üzerinde görmek isteyebileceğim son kişiyle karşılaştım.

İkinci Bölüm

Caltech Kampüsü, Pasadena, Kaliforniya
Beş yıl, altı ay önce

Ian Floyd ile tanıştığımda yüksek lisans eğitimimin ilk dönemini bitirmek üzereydim ve onunla tanışmam Helena Harding'in suçuydu.

Dr. Harding benim için çok şey ifade ediyordu. Arkadaşım Mara'nın doktora danışmanıydı, yirmi birinci yüzyılın en ünlü çevrebilimcilerinden biriydi, çoğunlukla huysuz biriydi ve son olarak da Su Kaynakları Mühendisliği dersimin hocasıydı.

Dürüst olmam gerekirse her açıdan çok boktan bir dersti: zorunlu ve akademik, profesyonel, kişisel ilgi alanlarımla alakasızdı; dersin büyük bir bölümü hidrolojik döngü kesişimlerine ve kentsel fırtına-kanalizasyon sistemlerinin tasarımlarına ayrılmıştı. Derslerin birçoğunu başka bir yerde olmayı dileyerek geçiriyordum: DMV sırasında olmayı, marketten zekâ boncukları al-

mayı, Analitik Transonik ve Süpersonik Aerodinamikleri dersini dinlemeyi hayal ediyordum. En azından B notuyla geçmek için maksimum minimumu yapıyordum ki bu, yüksek lisans eğitiminin adaletsiz sisteminde minimum geçme notuydu. Dersin ikinci ya da dördüncü haftasında Dr. Harding her bir bokun suyla ilgili olduğu o acımasız ödevi verene kadar iyi idare ediyordum.

“Doktora eğitiminizin sonunda yapmak istediğiniz mühendislik işinden birini bulun ve bilgilendirici bir görüşme gerçekleştirin,” dedi. “Sonra da bunun üzerine bir rapor hazırlayın. Dönem sonuna kadar vaktiniz var. Ofis saatlerimde yanıma gelip bu konu hakkında sakın mızızlanayım demeyin; sizi güvenlikle yaka paça dışarı *attırırım*.” Bunu söylerken bana baktığını hissediyordum. Muhtemelen hissettiğim suçluluk psikolojisi yüzündendi.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde laboratuvarımıza dönmenden önce, Beckman Oditoryumu’nun girişindeki merdivenlerde hızlıca öğle yemeğimizi yerken Mara, öylesine bir şey söyler gibi, “Açıkçası ben Helena’ya görüşmeyi onunla yapıp yapamayacağımı soracağım. Fakat istersen senin için NASA’da Jet İtki Laboratuvarı’nda çalışan kuzenimi falan ayarlayabilirim,” demişti.

Yakın olduğumuzu söyleyemezdim ama onu sevdiğime karar vermiştim. Hem de çok. O sıralar yüksek lisanstaki tavrım *bura-ya arkadaş edinmeye gelmedim* gibi bir şeydi. Aynı programdaki diğer öğrencilerle yarış halinde değildim ama havacılık laboratuvarındaki işlerimle ilgisi olmayan meselelere harcayacak vaktim de yoktu. Buna diğer öğrencilerle yakınlık kurmak ya da ne bileyim... isimlerini ezberlemek de dahildi. Çevremde olup bitene ilgisiz tavrım eminim ki apaçık ortadaydı ama Mara ya işaretleri anlamamış ya da inanılmaz bir neşeyle hepsini görmezden gelmişti. Mara ile Sadie ilk birkaç gün içinde birbirlerini bulmuşlar

ve sonra da asla anlamayacağım sebeplerden ötürü beni de aralarına katmak istemişlerdi.

Neyse. Mara yanımda oturmuş, Jet İtki Laboratuvarı'ndaki bağlantılarından bahsediyordu.

Merakla, "Kuzen falan mı?" diye sordum. Çok üstünkörü bir ifadeydi. "Emin misin?"

"Yani pek emin değilim." Omuz silkip bir Tupperware kabı dolusu brokolisine, elmasına ve yaklaşık iki ton kadar tuzlu krakerine gömüldü. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annesi ve babası boşanmış, sonra benim ailemle atışıp birbirleriyle iletişimi kesmişler. Ailede süregelen bir Floyd sorunu vardı; ben de yıllardır onunla görüşmedim. Ancak diğer kuzenlerimden biri, biz lisedeyken Mars'a inen o şey üzerinde çalıştığını söylemişti. Adı neydi ya? *Contingency*? *Carpentry*? *Cruity* miydi?"

"*Curiosity* gezgini mi?"

"Evet! Öyle bir şey?"

Elimdeki sandviçi bıraktım ve ağzımdakini yuttum. Boğazımı temizledim. "Kuzenim falan dediğin kişi *Curiosity* gezgini ekibinden."

"Sanırım. Tarihler uyuyor mu? Belki de sadece yaz dönemi stajı içindi. Dürüst olmam gerekirse bu, Floydların uydurduğu bir şey de olabilir. Fin kraliyet ailesiyle akraba olduğumuzu iddia eden bir teyzem var ama Vikipedi'ye baktığımda ortada Fin kraliyet ailesi bile yok." Omuz silkip bir avuç dolusu krakeri daha ağzına tıktı. "Yine de bir sormamı ister misin? Ödev için?"

Başımı sallayarak onayladım. Sonrasındaki bir ay boyunca bu konuya pek kafa yormadım. Mara ile Sadie bu arada –hâlâ anlamakta güçlük çektiğim yöntemleriyle– kalbime girmeyi başarmışlardı ve *buraya arkadaş edinmeye gelmedim* iddialarımı *buraya arkadaş edinmeye gelmedim ama tuzlu kraker hastası tuhaf*

arkadaşımı ya da futbol meraklısı diğer tuhaf arkadaşımı incitmeye kalkışırsan seni kurşundan yapılma boruyla öyle bir döverim ki hayatının geri kalanında kan işersin şeklinde değiştirmek zorunda kalmıştım. Çok mu vahşiydi? Olabilir... Hislerim az olabilirdi ama şaşırtıcı bir şekilde çok yoğunlardı.

Mara bir gece, “Bu arada, sana kuzenim falan olan o kişinin iletişim bilgilerini atmıştım bir ara,” dedi. Bulabildiğimiz en ucuz barda takılıyorduk. İkinci Midori kokteylini içiyordu. “Gördün mü?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Üç gün önce bana attığın o bir dizi sayıdan mı bahsediyorsun? E-postada ne konu yazılı ne içerik belli, ne de bir açıklama var. Tek aklıma gelen rüyanda gördüğün piyango sayıları oldu.”

“Evet, biraz öyle olmuş.”

Sadie ve ben birbirimize baktık.

“Nankörlük etme. Sırf Ian’ın numarasını almak için bir daha asla konuşmam diye yeminler ettiğim yaklaşık on beş kişiyi aramak zorunda kaldım. Ve şeytan teyzem Delphina’ya, Ian’ı seninle görüşmesi için tehdit edeceğine dair söz verdirttim. Diyeceğim o ki sana gönderdiğim numarayı kullanıp *Mega Millions** oynasan iyi edersin.”

Sadie, “Olur da kazanırsan ikramiyeyi üçe bölüyoruz,” diye ekledi.

“Tabii ki.” Gülümsememi bardağımın arkasına gizledim. “O nasıl biri?”

“Kim?”

“Kuzenim falan dediğin kişi. Adı Ian mıydı?”

* Çok yargılı bir Amerikan piyango oyunudur. (ç.n.)

“Aynen. Ian Floyd.” Mara durup biraz düşündü. “Tam olarak bir şey diyemem; çünkü onunla bundan on beş sene kadar evvel ve sadece iki kez –anne babası boşanmadan önce– Şükran Günü’nde bir araya geldim. Sonra annesi onu da alıp Kanada’ya taşındı ve... bilmiyorum. Tek hatırladığım uzun boylu olduğu. Benden birkaç yaş da büyüktü sanırım. Bir metre vardır. Ha, bir de saçları daha kahverengi. Ki bu da bir Floyd için oldukça ender rastlanan bir şey. Bilimsel olarak kulağa saçma geldiğinin farkındayım ama bizim cinsteki kızıl saç geni çekinik *değil*.”

Mara’nın büyük teyzesi Delphina’nın duygusal manipülasyonu belli ki işe yaramıştı. Ödevimin son teslim tarihi yaklaştığında Ian’a yazıp kendisiyle bilgilendirici bir görüşme –her ne haltsa– yapıp yapamayacağımı sorduğumda birkaç saat içinde hevesli bir şekilde şöyle yazmıştı:

IAN: Tabii.

HANNAH: Teşekkürler. Houston’dasın sanırım. Görüşmeyi bilgisayar ortamında yapabiliriz. Skype? Zoom? FaceTime?

IAN: Şu anda Pasadena’da, Jet İtki Laboratuvarı’ndayım ama söylediğin şekilde yapabiliriz.

Jet İtki Laboratuvarı. Hmm.

Parmaklarımı hafifçe vurarak yatağında ritim tutup düşündüm. Bilgisayar ortamında görüşmek çok daha kolay olacaktı. Ve daha kısa. Helena’nın dersi için bir rapor hazırlamaktan nefret ediyordum ama bir yandan da bu adama *Curiosity* hakkında milyonlarca soru sormak istiyordum. Ayrıca kendisi Mara’nın gizemli bir akrabası olduğu için merakım tetiklenmişti.

Kelime oyunlarına girmeden, doğrudan yazdım.

HANNAH: Yüz yüze görüşelim. Sana en azından kahve ısmarlarım. Olur mu?

Birkaç dakika boyunca sesi çıkmadı. Sonra çok kısa ve öz bir mesaj geldi: Olur. Nedense beni gülümsetmişti.

...

Kafeye girdiğim anda tek düşündüğüm Mara'nın tam bir yalancı olduğuydu.

Hem de her zerresine kadar.

İkincisi: Ian'ın bana gönderdiği mesajı tekrar kontrol etmeliydim. Hatırladığım gibi gerçekten de *kot pantolon ve gri bir tişört giyeceğim* dediğinden emin olmam gerekiyordu. Aslında bunu yapmam biraz gereksizdi, özellikle de buluşmak istediği dükkânda yalnızca üç kişinin olduğunu düşünürsek. 2007 senesindeymişiz gibi sudokusunu çözen bir barista, kapının girişinde kafası karışmış bir halde dikilmiş etrafına bakan ben ve girişin hemen yanındaki masaya oturmuş kös kös pencereden dışarıyı izleyen bir adam.

Üzerinde kot pantolon ve gri bir tişört vardı ki bu da Ian olduğu anlamına geliyordu. Sorun...

Sorun saçlarıydı. Çünkü Mara'nın iddia ettiğinin aksine saçları kesinlikle kahverengi falan *değildi*. Onun parlak, havuç tonlarındaki saçlarından belki bir iki ton koyuydu ama kesinlikle kahverengi *değildi*. Tam Mara'yı arayıp Floydların kaç farklı kızıl tonunda saçı olduğunu sormaya hazırlanıyordum ki adam yavaşça olduğu yerden kalktı ve "Hannah?" dedi.

Ian'ın ne kadar uzun olduğunu bilemiyordum ama bir metre-dense iki buçuk metreye daha yakındı. Üstelik birbirlerine kardeş olabilecek kadar çok benzedikleri için de Mara'nın onu neredeyse hiç tanımadığına dair iddialarını ilginç bulmuştum; tek benzerlik dikkat çekici kızıl saçları değil, aynı zamanda renkli gözleri ve soluk tenine yayılan çilleri ve...

Gözlerimi kırptım. Sonra yeniden kırptım. Üç saniye öncesine kadar biri bana bir erkeği görünce gözlerimi birden fazla kırpan tiplerden olduğumu söyleseydi kahkahalara boğulurdum. Ama *bu* adamda...

Yanıldığımı kabul ediyordum.

“Ian?” Şaşkınlığımı üzerimden atıp gülümsedim. “Mara'nın kuzeni?”

Mara'nın adını duyunca bir an kaşlarını çattı. “Ah, evet.”

Başını salladı. Yalnızca bir kez. “Görünüşe bakılırsa öyleyim,” diye ekledi, bu da beni güldürdü. Sandalyesine dönmeden önce benim karşısına oturmamı bekledi. Elini uzatmadığını ve gülümsemediğini fark ettim. Bu ilginçti. “Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Sesi alçak ama netti. Derin bir tınısı vardı. Kendinden emin, kibar ama çok samimi değildi. İnsanları okumakta genelde iyiydim ve anladığım kadarıyla burada olmaktan pek hoşlanmıyordu. Muhtemelen o anda Kaliforniya'ya ne yapmaya geldiyse onunla uğraşmayı tercih ederdi; ancak iyi bir adamdı ve bunu bana çaktırmamak için erdemli bir çaba gösteriyordu.

Yine de mış gibi yapmakta pek iyi olduğu söylenemezdi ve bu da... tatlıydı.

“Umarım gününü mahvetmemişimdir.”

Başını iki yana salladı, bariz bir şekilde yalan söylüyordu. Ben de bunu fırsat bilip onu inceledim. O çok... sessiz görünüyordu. İçine kapanık tiplerdendi, mesafeli, biraz katı. İriydi, bir mühendisten çok oduncuya benziyordu. Bir anlığına askeriyeden olup olmadığını merak ettim; ancak yüzündeki bir günlük kirli sakal, bunun pek olası olmadığını söylüyordu.

Ve çok çekici, yakışıklı bir yüzü vardı. Burnu ya bir kavgada ya da sporda kırılmış ve sonra bir daha iyileşmemiş gibiydi. Saçları –kıızıl saçları– kısa ve biraz dağınıktı, ustalıkla şekillendirilmiş olmaktan ziyade, *sabahın altısından beri çalışıyorum* der gibiydi. Geniş boynunu kaşımaması, sonra da *geniş* pazılarını *geniş* göğsünde çaprazlamasını izledim. Tüm sorularımı yanıtlamaya kendini tamamen adanmış gibi sabırla ve beklenti içinde bana bakıyordu.

Fiziksel olarak tam tersimdi. Küçük kemiklerimden ve koyu renk tenimden çok farklıydı. Saçlarım, gözlerim ve hatta bazen ruhum kara bir delik kadar koyuydu. Ama karşımdaki adam Mars kırmızısı ve okyanus mavisiydi.

Bir ses, “Ne alırsınız?” diye sordu. Dönüp baktığımda Sudoku Çocuk masamızın hemen yanındaydı. Doğru. Evet. Kahvecideydik. İnsanların içecek bir şeyler tükettiği yerde.

“Buzlu çay, lütfen.”

Barista tek kelime etmeden uzaklaştığında tekrar Ian’a baktım. Mara’ya mesaj atmak için kıvranıyordum. Kuzenin, Prens Harry’nin biraz daha öfkeli bir versiyonu gibi. Acaba iletişiminizi hiç kesmese miydin?

Ellerimi kavuşturup dirseklerimi masaya dayadım. “Elinde seninle ilgili ne var?”

Başını yana eğdi. “Kimin?”

“Büyük teyze Delphina’nın.” İki kez göz kırptı. Gülümseyip devam ettim. “Yani perşembe öğle vakti... Kaliforniya’ya birkaç gün için gelmişsin. Eminim uzun zamandır ortalıklarda olmayan uzaktan kuzeninin arkadaşıyla buluşmaktansa yapacak daha iyi işlerin vardır.”

Gözlerini bir saniyeliğine kocaman açtı. Sonra yüzündeki ifade normale döndü. “Sorun değil.”

“Utanç verici bir bebeklik fotoğrafı mı?”

Başını iki yana salladı. “Yardım etmeyi severim.”

“Anladım. Bebeklik videosu o zaman?”

“Dediğim gibi, sorun değil,” demeden önce bir süreliğine sessiz kaldı. Sanki insanların onu zorlamasına alışkın değildi, bu da hiç şaşırtıcı sayılmazdı. İçinden bir şeyler çekilmiş gibiydi. Belli belirsiz bir mesafeyi koruyordu ve biraz ürkütücüydü; sanki kolay kolay ulaşılabilecek biri değildi. Bu da beni ona itiyor ve merakımı perçinliyordu.

“Küçüklüğünden bir video... Çocuk havuzunun etrafında koşturuyorsun? Burnunu karıştırıyorsun? Bezinin arka taraflarını yokluyorsun?”

“Ben...”

Sudoku Çocuk plastik bir bardağa koyduğu buzlu çayımı getirdi. Ian’ın gözleri birkaç saniyeliğine ona odaklandı, sonra da ilginç bir sabır-teslimiyet karışımıyla dolu bakışları bana döndü. Dikkatli bir şekilde, söylediklerine kendi de şaşırmış gibi, “O videoda daha yeni yeni yürümeye başlamıştım,” dedi.

“Ah.” Çayına bakarak sııttım. Hem tatlı hem ekşiydi. Yuttuktan sonra iğrenç bir tat bırakıyordu. “Anlat.”

“Bilmek istemezsin.”

“Yüzde yüz eminim ki isterim.”

“Çok kötü ama.”

“Şimdi beni gerçekten meraklandırдың.”

Dudaklarının sol köşesi kıvrıldı; bu, henüz tam anlamıyla olmasa da bir nebze eğlendiğinin işaretiydi. Aklıma bir anda garip bir şey geldi: Yandan gülüşü olduğuna her iddiasına girerdim. Güzel olduğuna da... “Video Lowe’s’de” kaydedilmiş. Ağabeyimin yeni video kamerasıyla 90’lı yıllarda falan...” diye anlatmaya başladı.

“Lowe’s derken? *O kadar da* kötü olamaz o halde?”

Söylediklerime tepki göstermeden iç çekti. “Üç ya da dört yaşıyordum. Mağazada da banyoların sergilendiği bir alan vardı. Örnek lavabolar, duşa kabinler ve makyaj masaları. Ve doğal olarak da tuvaletler.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu eğlenceli olacaktı. “Doğal olarak.”

“Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum ama belli ki tuvaleti kullanmam gerekmiş. Ve o banyoyu gördüğümde de... aklıma bir şey gelmiş.”

“Of, hayır.”

“Kendi savunmam gerekecekse çok küçüktüm.”

Burnunu kaşıdığı anda güldüm. “Aman Tanrım...”

“Kanalizasyon kavramı yok tabii.”

“Doğru. Haklısın. Bağışlanabilir bir hata olmuş.” Gülmemi durduramıyordum. “Bunun bir kopyası büyük teyze Delphina’nın eline nasıl geçti peki?”

* Lowe’s Companies, genellikle Lowe’s olarak kısaltılır, ev tadilatı konusunda uzmanlaşmış bir Amerikan perakende şirketidir. (ç.n.)

“Resmi bir açıklaması yok ama ağabeyimin bu kaydın kopyalarını CD halinde çoğalttığından oldukça eminim. Yerel televizyon kanallarına falan göndermişti.” Belli belirsiz el kol hareketleriyle anlatıyordu, alt kollarında çiller ve soluk kızıl tüyler vardı. Bileğini yakalamak, gözlerimin önüne getirmek ve boş zamanlarımda incelemek istedim. İzlemek, koklamak, dokunmak... “Yirmi yıldır Floyd ailesinden herhangi biriyle tek tatil bile geçirmedi; ancak kulağıma gelenlere göre video her Şükran Günü’nde, her yaş grubundan insan için büyük bir eğlence kaynağıymış.”

“Her iddiasına varım tüm akşamın en önemli olayı odur. Ördük dolması geldikten hemen sonra oynat tuşuna basıyorlardır.”

“Evet. Muhtemelen kazanırsın.” Sessizce pes etmiş gibiydi. Rahatsız olmasına rağmen buna katlanabilecek havaya sahip, iri bir adam. Hem de inanılmaz çekici...

“İyi de birine bununla nasıl şantaj yapılabilir ki? Daha kötüsü mü var yoksa?”

Tekrar iç çekti. Omuzlarını boynuna çekti, sonra serbest bıraktı. “Teyzem beni aradığında videoyu Facebook’a yükleyebileceğinden kısaca bahsetti. NASA’nın resmi hesabını da etiketlermiş.”

Elimde ağzımı kapattım. Gülmemeliydim. Bu korkunç bir şeydi. Ama... “Sen ciddi misin?”

“Pek aklıselim bir aile sayılmayız.”

“Belli.”

Artık umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “En azından benden para koparmaya çalışmadılar. Henüz.”

“Doğru.” Ciddi bir tavırla başımı salladım, yüzüme şefkatli ve saygı dolu olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim. “Sana bahsettiğim ödev Su Kaynakları dersimle, yani şaşırtıcı bir şe-

kilde az önce anlattıklarınla ilgili. Ve henüz doğru dürüst konuşamadığın bir yaşta Lowe's'in tuvaletine ulu orta işediğin için küçük kuzeninin arkadaşıyla buluşmak zorunda kalmaya gerçekten üzuldüm.”

Ian'ın gözleri beni tartmak istercesine üzerimde gezindi. Oturduğumuz andan bu yana tüm dikkatinin bende olduğunu sanmıştım ama yanıldığımı fark ettim. İlk defa, beni gerçekten *görmek* istiyormuş gibi bakıyordu. Beni inceliyor ve ölçüp biçiyordu. Onun hakkındaki ilk izlenimim –*ilgisiz, mesafeli*– anında uçup gitti. Bedeninden etrafına yayılan bir şey var gibiydi resmen: omurgamdan yukarı tırmanan o sıcak, karıncalanma hissi.

“Sorun değil,” dedi tekrar. Gülümsedim çünkü bu sefer içtenlikle söylediğinden emindim.

“Güzel.” Çayımı kenara ittim. “Peki, üç yaşındaki halin lağımlar hakkında bilgi sahibi olsaydı şu an ne yapıyor olurdun?”

Bu sefer gülümsemesi biraz daha belirgindi. Hoşuna gitmeye başlamıştım ki bu da iyiydi, hatta çok iyiydi; çünkü onun o kirpikleri –*kızıl!*– ve derin gözleri –*mavi!*– arasında oluşan zıtlığa karşı içimde hızla büyüyen bir şeyler vardı. “Muhtemelen birkaç test yapardım.”

“Jet İtki Laboratuvarı’nda mı?”

Başıyla onayladı.

“Testler ne üzerine peki?”

“Bir gezgin.”

“Ah.” Kalbim atmayı üç kez unuttu sanki. “Uzay keşfi için mi?”

“Mars.”

Ona daha da yaklaştım, hiç bu konulara delicesine meraklı değilmişim gibi rol yapacak halde değildim. “Son zamanlarda bunun üzerine mi çalışıyorsun?”

“Evet, bu işlerimden biri.”

“Ne testleri yapıyorsunuz?”

“Çoğunlukla aracın hareket yönüne göre konumunu belirleme, geminin üçboyutlu uzayda nerede konumlandığını anlamak üzerine.”

“Jiroskop üzerine mi çalışıyorsun?”

“Evet. Ekibimin işi jiroskobu olabildiğince mükemmel bir hale getirmek; böylece gezgin, Mars’a vardığında nerede olduğunu ve neye baktığını bilebiliyor. Diğer sistemlere de koordinatlarını ve hareketlerini bildirebiliyor.”

Kalbim artık tamamen kontrolden çıkmıştı. Bu söyledikleri kulağa çok... vay be... Neredeyse pornografik geliyordu. Tam ağzıma layıktı. “Bunların hepsini Houston’da, Uzay Merkezi’nde mi yapıyorsun?”

“Genellikle. Fakat bir sorun olduğunda buraya geliyorum. Elde ettiğimiz görüntülerle problem yaşıyorum, akıştaki güncellemeler hiç olmaması gerektiği halde tutukluk yapıyor ve...” Zihninde durmadan dönen bir teybin ortasında sıkışmış gibi başını iki yana salladı. Artık burada olmaktansa nerede olmak istediğini biliyordum.

Ve onu asla suçlayamazdım.

“Tüm ekip mi geldiniz?” diye sordum.

Bunu sormakla nereye varacağımı anlamamış gibi başını yana eğdi. “Sadece ben geldim.”

“Yani takım liderin buralarda değil.”

“Takım lideri mi?”

“Evet. Patronun buralarda mı?”

Bir saniyelğine sessiz kaldı. İki. Üç. Dört? Ne oluy... *Anladım.*

“Takım lideri *sensin*,” dedim.

Başını bir kez sallayıp onayladı. Biraz katıydı. Neredeyse özür diler gibi bir havası vardı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordum.

“Yirmi beş.” Duraksadı. “Önümüzdeki ay yirmi beş olacağım.”

Vay be. Ben yirmi iki yaşındaydım. “Takım lideri olmak için çok erken değil mi?”

“Ben... emin değilim,” dedi ama *emin* olduğunu görebiliyordum, *özel* olduğunu da. Hatta tüm bunları bilmesine rağmen düşüncesi bile onu rahatsız ediyor gibiydi. Cevap olarak flörtöz ya da ayıp bir şeyler söylediğimi hayal ettim: Vay be, *yakışıklı* ve de *akıllısın*. Acaba ne tepki verirdi? Muhtemelen pek iyi olmazdı.

Tabii ki kalkıp bilgilendirici görüşme yaptığım katılımcıma asılacak halim yoktu. Bunu *ben* bile yapmazdım. Üstelik tam olarak benim tipim değildi.

“Pekâlâ, JİL’de güvenlik önlemleri nasıl?” Daha önce oraya hiç gitmemiştim. Tek bildiğim Caltech’le bağlantılı olduğuydu.

“Değişiyor,” dedi dikkatli bir şekilde. Hâlâ zihnimin nasıl çalıştığını anlayamamış gibiydi.

“Peki ya senin ofisin? Erişimi sınırlı alanda mı?”

“Hayır. Neden...”

“Öyleyse harika.” Ayağa kalkıp yarım kalan soğuk çayımın yanına bırakmak için ceplerimden bozukluklar aradım, sonra da parmaklarımı Ian’ın bileğine doladım. Onu masadan kaldırdığımda tenime değen teni sıcaklık yayıyor ve gergin kasları parlıyordu. Muhtemelen benden iki kat daha büyük ve on kat daha güçlü olmasına rağmen onu masadan uzaklaştırmama izin ver-

di. Kafeden çıkar çıkmaz kolunu serbest bıraktım ama peşimden gelmeye devam etti.

“Hannah? Bekle bir... Nereye...”

“Şu tuhaf bilgilendirici görüşme şeyini bir kenara bırakıp kendi işimizi yapsak ya? Hem eğleniriz de.”

“Ne?”

Gülümseyerek omzumun üzerinden ona baktım. “Bunu büyük teyze Delphina’dan öcünü alıyormuşsun gibi düşün.”

Ne demek istediğimi tam olarak anladığından şüpheliydim ama dudaklarının kenarı tekrar kıvrıldı ve... bu da benim için yeterliydi.

...

“Buradaki bağı görüyor musun? Gezginin sensörlerinden biri olan LN-200’ün çalışma biçimiyle ilgili. Konumlandırmayı belirlemek için buradaki bilgileri tekerleklerdeki kodlayıcılar tarafından iletilenlerle birleştiriyoruz.”

“Hı? Yani sensörler sürekli çalışmıyor mu?”

Ian, gösterdiği programlama kodu yığınının uzaklaşarak bana döndü. Üç monitörlü bilgisayarının önünde, JIL’in tasarlandığı ovanın büyüleyici manzarasına bakan ve devasa genişlikteki alanda yer alan çalışma masasında yan yana oturuyorduk. Çalışma alanının ne kadar temiz olduğundan bahsederken bura-yı geçici bir süreliğine misafir olarak kullandığının altını çizmişti. Ona Houston’daki kendi çalışma masasının dağınık olup olmadığını sorduğumda dudağının kenarı seğirmeden önce gözlerini benden kaçırmıştı.

Büyük bir zaman kaybı olmadığımı düşünmeye başladığından –neredeyse– kesinlikle emindim.

“Hayır, sürekli çalışır halde değil. Nasıl anladın?”

Kodların yazılı olduğu satırları işaret ettiğimde elimin arkası sert, sıcak bir şeye temas etti: Ian’ın omzuna. Kahve dükânındaki halimize kıyasla daha yakın oturuyorduk. Yine de doktora programında beraber ders aldığım adamlardan –çoğu sevimsiz, genellikle saldırgan tiplerdi– herhangi biriyle olduğum mesafedeydim. Sanırım bacak bacak üstüne attığım için bacaklarımdan biri onun bacağına değmişti ama tek yakınlık buydu. Büyütülecek bir şey yoktu. “Burada yazılı değil mi?”

C++ dilinde yazılmıştı. Lisedeyken kendi kendime öğrendiğim ilk dil buydu. Google’da ne zaman ‘NASA’ya girmek için gerekenler’ araması yapsam karşıma üzücü de olsa programlama dili çıkıyordu. Sonra Python öğrendim. Sonra SQL. Sonra HAL/S. Karşıma çıkan her yeni programlama dili, cam çiğnemenin çok daha tercih edilesi olduğunu düşündürüyordu. Sonra öğrenme sürecimin bir noktasında fonksiyonlar, değişkenler, koşullu döngüler ekseninde düşünmeye başlamıştım. Kısa bir süre sonra da kod okumak, duş alırken şampuanın arkasındaki etiketi okumak gibi bir şey olmuştu: Çok eğlenceli sayılmazdı ama yine de kolaydı. Anlaşılan cidden *bazı* becerilerim vardı.

“Evet.” Hâlâ bana bakıyordu. Çok şaşırmış sayılmazdı. Çok etkilenmemişti de. Belki meraklanmıştı. “Evet, öyle.”

Kodu incelerken çenemi avucuma yaslayıp alt dudağımı kemirmeye başladım. “Güneş enerjisinin sınırlı miktarda olmasından mı kaynaklanıyor?”

“Evet.”

“Ve bahse girerim inişten sonra jiroskoplu pusulanın sapma hatalarını önlüyordur?”

“Doğru.” Başını salladığında bir an ortaya çıkan çene çizgisi dikkatimi dağıttı. Ya da elmacıkkemikleri. Hatları öyle keskindi ki *keşke cebimde bir açıölçer olsa* dedim.

“Hepsi otomatik değil, doğru mu? NASA’daki personel de araçları yönlendirebilir mi?”

“Yönlendirir, pozisyona bağlı.”

“Araçtaki uçuş yazılımının özel gereklilikleri var mı?”

“Antenin Dünya’ya göre açısı ve...” Durdu. Gözleri çiğnediğim dudaklarıma kilitlendi, sonra hızlıca bakışlarını kaçırdı. “Çok fazla soru soruyorsun.”

Başımı yana eğdim. “Kötü sorular mı?”

Sessizlik. “Hayır.” Beni incelediği sırada sessizlik büyüdü. “Hatta gerçekten iyi sorular.”

“O zaman birkaç tane daha sorabilir miyim?” Aramızdaki iletişimi nereye götüreceğini merak ederek küstah olmaya karar verdim ve ona sııttım.

Başıyla onaylamadan önce biraz tereddüt etti. “Ben de sana sorabilir miyim?”

Güldüm. “Ne soracaksın? Robotiğe Giriş dersim için yaptığım labirent çözen robotun teknik özelliklerini saymamı ister misin?”

“Labirent çözen bir robot mu yaptın?”

“Evet. Dört tekerli, her araziye elverişli. Bluetooth’lu. Güneş enerjili. Adı Ruthie’ydi ve onu Atlanta yakınlarındaki bir mısır tarlasına bıraktığımda yaklaşık üç dakika içinde labirentten çıkmayı başarmıştı. Çocukların ödünü koparmıştı gerçi.”

Artık gülümsemesi tüm yüzüne yayılmıştı. Sol yanağında kalbimi durduracak kadar güzel bir gamzesi vardı ve... Tamam, kabul ediyorum: İnanılmaz derecede seksiydi. Kızıl saçlarına rağmen, ya da belki de sadece onlar yüzündendi. “Hâlâ duruyor mu?”

“Hayır. Kutlama yapmak için çıkmıştım ve girişte kimlik kontrolü yapmakla uğraşmayan bir barda deli divane sarhoş olmuştum. Sonrasında da onu Georgia Üniversitesi’ndeki kız yurdunun önüne bıraktım. Geri dönmek istemedim; çünkü tehlikeli bir yerdi, bu yüzden Ruthie’yi ardımda bıraktım ve dersin finali için bir elektronik kol yaptım.” İç çektim ve aramızdaki mesafeye baktım. “Anne olmadan önce kesinlikle terapiye gitmem gerekiyor.”

Kıkırdadı. Sesi alçak, sıcak hatta biraz da ürperticiydi. Toparlanmak için bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Oradaki beş dakikalık yürüyüşümüz sırasında –kimliğim olmadığından– güvenlik görevlisini korkutmak için hiç çaba sarfetmeden kaşlarını çatığında Ian’ı neden tam olarak çözemediğimi anladım. Onda daha önce hiç görmediğim hem tatlı hem de inanılmaz erkeksi bir hava vardı. Etrafına katman katman karmaşık bir aura yayıyordu. Aynı anda hem *sakın beni sinirlendirmeye kalkışma, şakam yoktur* hem de *hanımefendi, müsaade ederseniz poşetlerinizi sizin için taşıyayım*, diyordu.

Benim tipim sayılmazdı, hem de hiç sayılmazdı. Flört etmeyi, seks yapmayı ve insanlarla takılmayı seviyordum ama partnerlerim söz konusu olduğunda çok ama çok seçiciydim. Birinden kolayca soğuyabiliyordum ve neredeyse her zaman neşeli, spontane, eğlenmeyi seven tiplere yöneliyordum. Şakayı seven ve iletişim kurması kolay, dışadönük tiplerden hoşlanıyordum; ne kadar az drama olursa o kadar iyiydi. Ian tüm bu söylediklerimin taban tabana zıttı gibiydi ama yine de... Yine de onda çekici

bir şeyler olduğunu *ben* bile görebiliyordum. Barda olsak onu tavlamaaya çalışır mıydım? Hmm. Bilemedim. Bu bilgilendirici görüşme sonunda onu tavlamaaya çalışır mıydım? Hmm. Bunu da bilemedim. Muhtemelen yapmam derdim ama... ne olacağını hiç bilemezdik.

“Pekâlâ. Soru sorma sırası bende. Mara –Mara Floyd, senin kuzenin falan oluyor– senin doğrudan *Curiosity* ekibinde çalıştığını söylemişti?” Başını sallayarak onayladı. “İyi de o zamanlar sen kaç yaşındaydın? On sekiz mi?”

“O yaşlardaydım, aynen.”

“Stajyer miydin?”

Başını iki yana sallamadan önce biraz duraksadı ama açıklama yapmadı.

“Yani sen öyle bir anda... kontrol ekibiyle takılmaya mı başladın? Uzaycı diğer kankaların uzaktan kumandalı gezginlerini Mars’a indirirken onlarla beraber vakit mi geçiriyordun?”

Dudakları seğirdi. “Ekibin bir parçasıydım.”

“On sekiz yaşında bir parça?” Tek kaşımı kaldırdığımda bakışlarını uzaklara dikti.

“Ben... Erken mezun oldum.”

“Liseden mi üniversiteden mi?”

Sessizlik. “İkisinden de.”

“Anladım.”

Hafifçe boynunun kenarını kaşıdı. İşte tam o anda kendisiyle ilgili soru sorulmasına alışkın olmadığına dair hislerim yine doğrulandı. Muhtemelen birçok insan şöyle bir bakıyor, biraz mesafeli ve kopuk olduğuna karar verip onu anlamaya çalışmaktan vazgeçiyordu.

Her zamankinden daha büyük bir merakla onu inceledim. “Yani sen... yaşına göre oldukça ileri seviye performans gösteren ve okulun yarısını okumadan bitiren çocuklardan mıydın? Ve sonra da hâlâ gülünç derece gençken çalışmaya mı başladın?” *Belki de psiko-sosyal gelişimin hâlâ tamamlanmamıştı, profesyonel ve akademik ortamlarda yaşıtın insanlarla bir arada değildin. Çevrendeki insanlar muhtemelen senden kaçınan, zekândan ve başarından biraz çekinen yaşlılardan oluşuyordu ki bu da seni kişiliğinin şekillenmeye başladığı yılların tamamında dışlanan ve ilk randevusuna çıkmadan önce banka hesabında 401 bin dolar birikmiş biri yaptı.*

Gözleri kocaman açıldı. “Ben... evet. Sen de mi böyleydin?”

Güldüm. “Of, hayır. Ben tam bir salaktım. Hâlâ öyleyim. Sadece senin için böyle bir tahminde bulunmak doğru geldi.” Karakterine de uyuyordu. Öz güveni düşük değildi –hiç hem de– ama temkinli davranıyordu. Çekingendi.

Onu biraz daha şaşırtabilmenin heyecanını hissederek arkama yaslandım. Genelde tanıştığım insanların geçmişini anlamaya böylesine meraklı değildim ama Ian ilgi çekiciydi.

Hayır. O büyüleyiciydi.

“Eee, nasıldı?”

Gözlerini kırptırdı. “Ne nasıldı?”

“Curiosity iniş yaptığında görev kontrol merkezinde olmak. Nasıldı?”

İfadesi anında değişti. “Çok...” Bakışlarını ayaklarına dikti, bir şeyler anımsıyor gibiydi. Sanki hayretler içindeydi.

“O kadar mı iyiydi?”

“Evet. Çok... evet.” Tekrar kıkırdadı. Tanrım, sesi muhteşemdi.

“Öyle görünüyordu. Televizyondan yani.”

“İzledin mi?”

“Evvvet. Doğu Yakası’ndaydım, bu yüzden geç saatlere kadar uyanık falan kalmam gerekmişti. Yatak odamın penceresinden dışarı bakıp biraz ağlamıştım.”

Başını salladı ve aniden beni incelemeye başladı. “Bu yüzden mi yüksek lisans yapıyorsun? Gelecekteki gezginler üzerinde çalışmak için mi?”

“Böyle bir şey harika olurdu ama uzay keşfiyle ilgili herhangi bir şey de olur.”

“Labirent çözme becerilerin NASA’nın çok işine yarayabilir.” Gamzesi yine belirdiğinde güldüm.

“Başka meziyetlerim de var. Mesela...” Masada benden en uzaktaki, üçüncü monitöre parmağımı uzattım. Ian’ın bana henüz anlatmadığı bir kodu gösteriyordu. “Hataları ayıklamana yardım etmemi ister misin?” Kafası karışmış gibi baktı. “Ne? Kod bu. İkinci bir bakış açısı her zaman işimize yarar,” dedim.

“Buna ihtiyaç olduğunu hiç...”

“Beşinci satırda bir hata var.”

Kaşlarını çattı. Sonra bir saniyeliğine kodu taradı ve bana döndü, sonra monitöre, sonra kaşlarını daha da çok çatarak yine bana döndü. Savunmacı bir tavırla saldırganlaşmasını ve herhangi bir hatayı reddetmesini bekledim. Erkeklerin egolarının yerle bir edilmesi alışkın olmadığım bir şey değildi; doktora dersimdeki herhangi bir erkeğin bu şekilde tepki vereceğinden emindim. Fakat Ian beni şaşırttı: başını salladı, gösterdiğim hatayı düzelttiğinde yüzünde yalnızca minnet dolu bir ifade vardı.

Vay be. Hıyarlık *etmeyen* bir erkek mühendis. Çıta oldukça düşüktü ama yine de etkilenmişim.

Beni daha da şaşırtan şey, dikkatli bir ses tonuyla, “Kodun geri kalanını benimle taramak ister misin gerçekten?” diye sormasıydı. Sesindeki kibar ton, bedeninin *iriliği* ve tavırlarının ne kadar *ölçülü* olduğu düşünülünce ortaya çıkan zıtlık beni neredeyse güldürecekti.

“Bu, alanı işaretleme sorunundaki iki saniyelik gecikme için geçici bir çözüm. Houston’daki mühendislerin birinden hataları ayıklamasını isteyecektim ama...”

“Anladım.” Sandalyemi Ian’ın yanına çektim. Dizim onun dizine değiyordu. Neredeyse içgüdüsel olarak ondan uzaklaştıracaktım ama saniyenin yarısı kadar bir süre sonra öyle kalmaya karar verdim.

Bu da bir tür deneydi. Nabzını yokluyordum. Sıcaklığını hissediyordum.

Onun geri çekileceğini sandım ama bunun yerine beni inceleyip, “Birkaç yüz satır var. Asıl benim sana yardımcı olmam gerekiyordu. Emin misin...” dedi.

“Sorun değil. Raporu hazırlarken sana kariyer yolculuğunla ilgili çok soru sormuş gibi yaparım, cevapları da uydururum.” Sırf ona takılmak için, “Merak etme, bel soğukluğu kapmanın NASA’ya giden yolculukta engel teşkil etmediğinden bahsedeceğimden emin olabilirsiniz.” Kaşlarını çatığında beni güldürdü. Sonra beş, on dakika boyunca kodların üzerinden geçtik. On beş. Odaya vuran ışık, öğleden sonranın loşluğuna büründü; yan yana oturup gözlerimizi kırptıştırarak ekrana baktığımız sırada bir saat akıp gitti.

Dürüst olmak gerekirse yaptığımız oldukça basit bir lastik ördek hatası ayıklamasıydı: Ne yapmaya çalıştığını sesli dile getiriyordu, bu da kritik noktalar üzerinde çalışmasına ve aynı za-

manda bunu daha kolay bir şekilde yapmanın yollarını bulmasına yardımcı oluyordu. Yine de ben, bu sırada oldukça mutlu bir lastik ördek oluvermişim. Alçak tınılı sesini dinlemek hoşuma gitmişti. Söylediğim her şeyi dikkate alması ve hiçbir şeyi göz ardı etmemesi hoşuma gitmişti. Derin düşüncelere daldığında gözlerini kapatması ve teninin üzerinde kirpiklerinin kızıl yarım ay gibi parlaması hoşuma gitmişti. Bellek sızıntısı yaratmadan incelikle kod yazması ve kol kasları omuzlarıma değdiğinde hissettiğim o sıcaklık hoşuma gitmişti. Kısa ve net hareketleri ile temiz, erkeksi, biraz da karanlık kokusu hoşuma gitmişti.

Hiç tipim *değildi*.

Ama ondan hoşlanmışım.

Mara'nın tüm iyi niyetiyle ayarladığı bu bilgilendirici görüşme sırasında hiç utanmasam ve kendimi akrabasının kollarına atsam ona ayıp etmiş olur muydum? Normalde olsa hiç düşünmeden yapardım ama bu arkadaşlık meselesi biraz işleri zorluyordu. Bir yandan da... belki hiç umurunda olmazdı; çünkü Ian'la tam olarak nasıl bir akrabalık ilişkileri olduğunu bilmiyordu.

Hem Mara gönlü bol bir insandı. Arkadaşı ile 'kuzenim falan' dediği bir adamın yatmasını isterdi.

Kod taramasında son birkaç satıra geldiğimizde, "konumlandırma ve konum tahmini takımına rasgele mi atandın?" diye sordum.

"Hayır." Ufak bir kahkaha patlattı. Burnu kırık olmasına rağmen profili neredeyse mükemmeldi. "Buraya tırnaklarımla kazıyarak geldim."

"Aa?"

Hızlıca birkaç tuşa basarak çalışmamızı kaydedip ekranı kapattı. "Curiosity projesinde ekibe aslında oldukça geç bir dönemde, geliştirme sürecinde katıldım ve çoğunlukla fırlatma işine odaklandım."

“Hoşuna gitmiş miydi?”

“Çok.” Sandalyesini bana bakacak şekilde döndürdü. Dizlerimiz, dirseklerimiz ve omuzlarımız o ana kadar o kadar çok temas etmişti ki bu yakınlık artık çok tanıdık geliyordu. Karnımın alt kısmında hissettiğim o sıcaklık hissi de öyle. “Ama bu işten sonra *Perseverance* projesinde çalışmaya başladım ve bir değişiklik istedim. Canaveral Burnu’nda üç saat geçirmektense gezginin Mars’ta olmasıyla ilgili bir şeyler yapmak istedim.”

“Onlar da seni konumlandırma çalışmaları yürüten takıma mı yerleştirdi?”

“Önce Dünya üzerinde Mars’ın yüzeyine benzerlik gösteren bölgelerden biri olan Norveç’e keşfe gönderildim.”

Nefes alıp verişim artık duyulabilir bir hal almıştı. “AMASE?” Yani The Arctic Mars Analog Svalbard Expedition* (arkadaşlar arasında AMASE derdik) projesinde bir grup inek öğrenci Norveç, Svalbard’ın Bockfjorden bölgesine seyahat ederdi. Kuzey Kutbu’nun uzayla ne alakası olduğunu düşünenler çıkabilir; ancak tüm o volkanik faaliyetler ve buzullar nedeniyle aslında Dünya üzerinde Mars’a en çok benzeyen yer burasıdır. Hatta Mars kökenli göktaşlarında bulduğumuz karbonat küreciklerine hemen hemen aynı oranda benzerlik gösteren, türünün tek örneği topraklar bu bölgededir. NASA araştırmacıları, uzay keşif projelerine göndermeyi planladıkları ekipmanların işlevselliğini test etmek, örnekler toplamak, astronotları gelecekteki uzay görevlerine hazırlayacak eğlenceli bilimsel sorularının cevaplarını incelemek için bu bölgeyi kullanmayı severdi.

* Arctic Mars Analog Svalbard Expedition: Mars görevlerinde bilimsel soruların ve yük araçlarının test edilmesi için Svalbard’daki Mars analog siteleri kullanılır. (ç.n.)

Bu işin bir parçası olmayı öyle çok istiyordum ki omurgamdan aşağı inen bir titreme hissettim.

“Evet. Geri döndüğümde konumlandırma çalışmalarında yer almam istendi ki bunu *herkes* isterdi. Öyle ki ekip lideri, NASA’daki herkese bir e-posta göndererek iki kat maaş ve bedava bira alıp alamayacağımızı sormuştu.”

“Aldınız mı peki?”

Bana öyle bir baktı ki gülmeye başladım. Onunla *uğraşmak* öyle eğlenceli, öyle çekiciydi ki... “Neden herkes o ekibin bir parçası olmak istedi ki?”

Omuz silkti. “Diğerlerinin sebeplerini bilemem. Tahminimce zorlu bir görev olduğu içindi. Riski çoktu, geri dönüşü de oldukça iyi olacaktı. Ama benim açımdan...” Pencereden dışarı, kampüsteki elma ağacına baktı. Aslında bir saniye... Sanırım yukarı bakıyordu. Gökyüzüne. “Bana hissettirdiği şey...” Nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi sözlerini yarıda kesti.

“Sanki gerçekten de Mars’taymış gibi hissettirebilecek tek şeyin bu olduğu mu? Gezgin sayesinde?” diye sordum.

Gözlerini bana çevirdi. “Evet.” Şaşırmış gibiydi. Anlaşılmaz bir şeyi dile dökmeyi başarmışım gibi bakıyordu. “Aynen. Tam olarak böyle hissediyordum.”

Başımı salladım çünkü onu anlıyordum. Mars’ı keşfedecek bir şeyin üretim sürecinde yer almak ve onun nereye gideceğine, ne yapacağına karar verebilme fikri... Tam olarak benim de hayalini kurduğum şeylerdi.

Birkaç saniye boyunca ikimiz de yüzümüzde hafif tebesümlemlerle ve sessizce birbirimizi inceledik. Deminden beri kafamı kurcalayan fikrin daha da netleşmesine yetecek kadar uzun bir süreydi.

Evet. Kararımı vermiştim. *Özür dilerim Mara. Kuzenim falan dediğin adamı biraz fazla beğendim, bu yüzden onu pas geçemeyeceğim.*

“Şimdi sana kariyerle ilgili bir soru soracağım. Bilgilendirici görüşme ödevimin içeriğine faydası olacak.”

“Gönder gelsin.”

“Aşağı yukarı dört sene sonra doktora programından mezun olacağım.”

Anlaşılması güç bir ses tonuyla, “Varmış daha,” dedi.

Evet, sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. “*O kadar da çok yok. Diyelim ki mezun oldum ve uzay keşif çalışmalarına kendi ev yapımı penis büyütme ilacıymış gibi yaklaşan ucube bir milyarderle çalışmaktansa NASA’da çalışmak istediğime karar verdim.*”

Ian gücenmiş gibi başını salladı. “Akıllıca.”

“Beni güçlü bir aday gibi gösterebilecek şeyler neler? İyi bir başvuruda neler olmalı?”

Biraz kafa yordu. “Bilemiyorum. Benim ekibim söz konusuysa genellikle kendi aramızdan insanları işe alıyorum. Fakat başvuru belgelerim hâlâ eski bilgisayarımda olmalı. Sana gönderebilirim.”

Evet. Tamam. Harika.

Beklediğim adım buydu.

Kalbimin atışı hızlandı. Karnımın altındaki sıcaklık arttı. Nihayet havaya girmiştim, yüzümde bir gülümsemeyle öne doğru eğildim. Bu, *işte bu* en iyi bildiğim şeydi. Okulla ve işle ilgili meselelerle ya da hiç ara vermeden Kore drama dizileri izlemekle ne kadar meşgul olduğuma bağlı şekilde değişse de bunu haftada

bir kez falan yapıyordum. Ki bu da oldukça fazla tecrübem olduğu anlamına geliyordu.

Hem komik bir şekilde müstehcen hem de *hadi biraz takılalım ve Akla Zarar Kartlar oyunu oynayalım* demek arasındaki tatlı noktayı bularak, “Sana gelebilirim istersen?” diye sordum.

“Houston’da. Yani demek istediğim... Bilgisayarım Houston’da.”

“Yani 2010’da kullandığın bilgisayarını Pasadena’ya *getirmedin* mi?”

Gülümsedi. “Bir şey unuttuğumu biliyordum.”

“Belli ki unutmuşsun.” Gözlerimi doğruca gözlerine diktim. Ona biraz daha yaklaştım.

“Yine de sana gelebilirim? Başka şeyler de yapabiliriz.”

Bana yarı şaşkın bir bakış attı. “Ne yapacağız?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Of, tamam. Belki de flört becerilerim sandığım kadar muhteşem değildi. Böyle bir şey olabilir miydi ama ya? Sanmıyordum.*

Gülerek, “Gerçekten mi?” dedim. “Bu işte *bu kadar* mı kötüyüm?”

“Kusura bakma ama söylediklerini anlamıyorum.” Ian’ın yüzünde öyle bir şaşkın ifade vardı ki bir anda Avustralya aksanıyla konuşmaya başlamışım gibi bedenini bir tutukluk kaplamıştı. “Ne konuda kötü müsün?”

“Sana asılmakta, Ian.”

Sözlerimin anlamının, beyninin dille ilgili kısmına intikal ettiği o anı doğrudan fark ettim. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra o iri bedeni, sanki dahili yazılımı öngörülemeyen bir dizi güncellemeye maruz kalmışçasına gergin, beklenmedik bir hal aldı.

Bütünüyle ve neredeyse *büyüleyici* bir şekilde şaşkına dönmüş haldeydi. O an şöyle düşündüm: Daha önce kızlarla ve er-

keklerle partilerde, barlarda, amaşırhanelerde, spor salonunda, kitapçılarda, konferanslarda, çamurlu engel atlama kurslarında, seralarda, hatta hiç unutmam bir keresinde Aile Planlaması ofisinin bekleme salonunda flörtöz konuşmalar başlattığım olmuştu ama... *hiç kimse* böylesine tepkisiz kalmamıştı. Hiçbiri. Belki de *anlamamış gibi* yapıyordu. Belki de geri ekilmemi bekliyordu.

Siktir.

“Özür dilerim.” Duruşumu dikleştirdim ve sandalyemi geri itip ona biraz alan tanıdım. “Seni rahatsız ettim.”

“Hayır. Hayır. Ben...” Nihayet vücudu yeniden çalışmaya başlamıştı. Başını iki yana sallıyordu. “Hayır, rahatsız etmiyorsun. Ben...”

“Biraz korktun mu?” Ona güven vermek, sorun olmadığını göstermek için gülümsedim. Reddedilmeyi büyütmezdim. Yetişkin biriydim. “Sorun yok. Hiçbir şey söylememişim gibi davranalım. Yine de lütfen eve döndüğünde bana başvuru belgelerini e-posta at. Söz veriyorum istenmeyen çıplak fotoğraflar gönderecek cevap vermeyeceğim.”

“Hayır, sorun bu değil...” Gözlerini kapatıp burnundaki kimeri kaşıdı. Yanakları gittikçe kızarıyordu. Bir şeyler söylemeye çalışırcasına dudaklarını kımıldattı, sonra nihayetinde, “Ben bunu hiç... beklemiyordum,” dedi.

Ah. Başımı yana eğdim. “Neden?” Ondan hoşlandığımı bariz bir şekilde belli ettiğimi sanıyordum.

“ünkü...” Büyük başını bana doğru çevirdi. Yutkundu; o yutkunurken boğazına baktım. “Yani bir sana bak...”

Bakıyordum gerçekten de. Kendime baktım; üst üste attığım bacaklarıma, haki rengi şortuma, düz siyah tişörtüme. Her zamanki gibiydim. Uzun. Güçlü. Biraz cılız. Yanık tenliydim. O

sabah tıraş bile olmuşum. Belki. Tam olarak hatırlamıyordum. Demek istediğim, iyi görünüyordum.

Bir anda söyleyiverdim. “İyi görünüyorum.” Kulağa özgüvenli geliyordu ama biraz da alınganlık etmiş gibiydim. Acayip seksi olduğumu falan düşünmüyordum ama dış görünüşümle ilgili özgüvensiz de değildim. Kendimi beğeniyordum. Geçmişime bakınca benimle yatmak isteyen insanlar da beni beğenmişti. Bedenim üzerine düşenleri yerine getirebiliyordu. Ertesi gün kas ağrıları çekmeden Kaliforniya’daki göllerde kano yapabiliyordum ve olimpiyatlara hazırlanırcasına bir hırsla laktozu sindirebiliyordum. Önemli olan buydu.

Fakat Ian’ın cevabı şöyleydi: “Sen iyi görünmüyorsun... hayır.”

“Hadi ya?” Ses tonum buz gibiydi. Ian Floyd, bana kendisinin fazla olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Eğer öyleyse ona tokadı *basardım*. “Nasıl görünüyormuşum?”

“Sen...” Tekrar yutkundü. “Ben... Senin gibi kadınlar genelde...”

“*Benim gibi* kadınlar mı?” Vay be. Gerçekten de tokadı hak ediyordu. “Bu ne demek şimdi? Sebebi...”

“Güzel. Sen çok, *çok* güzelsin. Muhtemelen bugüne kadarki en... Belli ki çok akıllı ve komiksin, yani...” Çaresizce bana bakıyordu. Aniden sedir ağacı gibi devasa, dâhi bir NASA takım liderinden ziyade daha... çocuksu görünmüştü. Genç. “Şaka mı bu?”

Gözlerimi kısıp onu inceleyerek hakkında daha önce vardığım kanıyı düşündüm. Belki de hızlı karar vermiştim ve birinin bu kadar tepkisiz kalması çok da imkânsız değildi. *Bazı insanlar* böyleydi belki de.

Mesela Ian. Muhtemelen bir derginin fotoğraf çekiminden iyi para kazanabilecek Ian... Fotoğrafların altındaki etiketleri gö-

rebiliyordum: Seksi Erkek, Kızıl, İri. Buraya gelirken yolda dört kişinin onu süzdüğünü fark etmişim; fakat görünüşe göre Ian, seksi Weasley kardeşi oynaması için hayranların onu seçebileceğinden habersizdi. Ne kadar muhteşem görüldüğüyle ilgili en ufak bir fikri bile yoktu.

Birdenbire büyülenerek gülümsedim. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

Yanına yaklaştım ve –bunun ne zaman gerçekleştiğini tam olarak kestirememiştim– Ian da sandalyesini öyle bir açığa getirmişti ki dizlerim onunkilerinin arasına girdi. Güzel. “Konuya biraz hızlıca giriş yapacağım.”

Birbirine değen dizlerimize baktı, ardından başını salladı. Her zamanki gibi bir kez sallamıştı.

“Seni öpebilir miyim? Hemen, şimdi?”

“Ben...” Bakakaldı. Sonra gözlerini kırptırdı. Ardından kelime sayılmayacak bir şeyler mırıldandı.

Gülüşüm bütün yüzüme yayıldı. “Bu hayır demek değil, değil mi?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. Gözleri dudaklarıma kilitlendi; gözbebeklerinin siyahlığı mavi kısımlarını yutmuştu. “Değil.”

“Tamam öyleyse.”

Sandalyemden kalkıp onunkine doğru eğilmem çok kolay olmuştu. Avuçlarımı sandalyenin kollarına dayadım ve bedenimin ağırlığını ellerime verdim, uzunca bir süre öyle kaldım. Serçeparmağıyla bile beni itebilecek güce sahip, ayı boyutlarındaki bu adamı kapana kısırmıştım. Bana öyle şaşkın bir halde bakıyordu ki kendimi güzel, hayranlık uyandıracak ve büyüleyici biriymişim, hatta bir hediyeymişim gibi hissettim.

Onu öpmemi *gerçekten* istiyormuş gibi bakıyordu. Aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi de kapattım ve onu öptüm. Ve bu...

Dürüst olmam gerekirse biraz tuhaftı. Kötü değildi. Yalnızca biraz çekingendi. Dudakları benimkilere değdiğinde soluğu kesildi ve çok kısa bir anlığına aklıma korkunç bir şey geldi.

Bu onun ilk öpücüğü. Olabilir mi böyle bir şey? Aman Tanrım, bu onun ilk öpücüğü! Ben şu anda gerçekten de birinin öpüştüğü ilk kişi miyim?

Ian başını yana eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve o anda kafamdaki düşünceler buhar olup uçtu. Bunu nasıl yaptığını anlamıyordum ama dudaklarıyla ve dişleriyle her ne yapıyorsa öyle doğru hissettiriyordu ki... Dillerimiz buluştuğunda inledim. Yanıt olarak o da bir inilti çıkardı; gırtlğından gelen derin ve gür bir sestti.

Evet, tamam. Bu onun ilk öpücüğü değildi. Dudaklarıyla *harikalar* yaratıyordu.

Ian muhtemelen doksan kiloluk bir kas yığınıydı ve sandalyenin ikimizi taşıyıp taşıyamayacağından hiç emin değildim; fakat hızlı yaşamayı seviyordum. Ian'ın kucağına atladım, böylece keskin nefesinin bedenimin her yerine çarpıp titreştiğini hissedebiliyordum. Dudaklarımızı birbirimizden ayırdığımız o kısacık anda gözleri gözlerime kenetlendi; ikimiz de odadaki her bir eşyanın parçalanıp yıkılmasını bekliyor gibiydik. Ama bu laboratuvarlarda dekora iyi yatırım yapılıyor olsa gerekti.

Nefesimin bu kadar kesilmesine şaşırarak, "Sanırım bu ne kadar risk, o kadar fayda durumu," dedim. Loş ışıklarla aydınlanan oda sessizdi. Titrek bir kahkaha attım ve Ian'ın elinin nerede olduğunu fark ettim: belimin hemen yukarısındaydı. Dokunuşu sıcaktı. İstekliydi. Bir şaplak atmaya çok hazırdı.

“Dokunabilir miyim...”

“Evet.” Dudaklarımı ondan ayırmadan güldüm. “Evet, bana dokunabilirsin. Bütün bunların amacı zaten...”

Sözümü bitirememiştim; çünkü benden izin aldığı an, elleri bütün vücuduma dokunmaya başlamıştı. Bir elini enseme dayayıp dudaklarıma daha da bastırıyor, diğerini de sırtımda dolaştırıyordu. Göğsüm ona temas ettiğinde yine o alçak, tok sestен çıkardı; ama bu seferki on kat daha derinden, sanki çekirdeğinden gelmişti. Sakalları tatlı tatlı yüzüme batıyor, bedeninden sıcaklık yayılıyordu ve gözümün ucuyla ona baktığımda tek gördüğüm kırmızı, kırmızı ve daha fazla kırmızı renkti.

Çenesini hafifçe ısırmadan önce, “Çillerine bayıldım,” dedim. “Seni gördüğüm andan beri onları yalamanın hayalini kuruyorum.” Kulak çukuruna doğru ilerledim. Keskin bir nefes verdi.

“Seni gördüğümde...” Boğazını emdiğimde kekeledi. “Biraz fazla güzel olduğunu düşünmüştüm,” dedi nefes nefese. Elleri tişörtümün altında, omurgam boyunca dolaşüyor, dikkatli hareketlerle sutyenimin etrafında hareket ediyordu. İnanılmaz güzel, temiz, ciddi ve sıcak kokuyordu.

“Ne için fazla güzel?”

“Her şey için. Bakmak için bile.” Belimi tutan elinin dokunuşu sertleşti. “Hannah, sen...”

Kasıklarımı onun kasıklarına bastırıyordum. Muhtemelen bu yüzden ikimiz de maraton koşuyormuşuz gibi nefes nefese kalmıştık. Benim açımdan bakılırsa sadece onu öpmek istemiştim ama hiç durmak istemiyordum; parmaklarını şortumun arkasına daldırıp kıcımı avuçlamasından ve beni aletine daha da yakınlaştırmasından anladığım kadarıyla Ian'ın da durmak gibi bir niyeti yoktu.

“Senin dışında bu ofisi kullananlar var mı?” diye sordum. Utanmamıştım ama bu... çok güzeldi. *Tanrım, lütfen kimse gelip bölmesin.* Eve-gidene-kadar-beklemek-istemiyorum diyecek kadar güzeldi.

Başını iki yana salladığında mutluluktan ağlayabilirdim ama bunun için vaktim yoktu. Sanki öncesinde birbirimizle oyun oynuyorduk, şimdiyse en dürüst halimize bürünmüştük. Neredeyse öpüşemeyecek haldeydik; beceriksizce, koordinasyonsuz hareketlerle birbirimize sürtünüyorduk. Birbirine değen bedenlerimizin, ona bu kadar yakın olmanın beni yükseltmesinin, ikimizin de daha yakın olmak, daha fazla temas, ten, sıcaklık, titreşim hissetmek için sessizce ve homurdanarak inlemesinin farkındaydım. Tüm bunlar ortamı müstehcen hale getirdikçe bacaklarımın arasındaki ereksiyonunun verdiği hissin peşinden koşuyordum. Ona daha fazla *sürtünmeye* ihtiyacım vardı.

“Siktir.” Ona *doyamıyordum*. İyi bir pozisyonda değildik ve bu sandalyeden nefret etmiştim. Bütün bunlar beni *delirtiyordu*. Yüksek sesle, çileden çıkmış gibi inledim, dişlerimi sanki öfkeden ve harareten oluşuyormuşçasına boynuna geçirdim.

Ian bir şekilde, ihtiyaç duyduğum şeyi tam olarak biliyordu; çünkü o salak sandalyeden sessizce kalkıp, “Tamam, tamam, tuttum seni,” dedi. Beni kucaklayıp kaldırdı ve teknik olarak NASA malına zarar vermeye girecek bir şekilde ikimize de yer açmaya çalıştı. Bir anda kendimi masada otururken buldum; aniden ikimiz de istediğimiz gibi hareket edebiliyorduk. Avuçlarını dayayıp bacaklarımı araladı ve sağ bacağını aralarına soktu...

Nihayet. Hissettiğim sürtünme tam olarak istediğim, *ihtiyacım olan şeydi*.

“Evet,” diye inledim.

“İyi mi?” Hareket etmeme gerek bile kalmamıştı. Elleri aşağı inip kalçamı kavradı. Bir şekilde beni nasıl bir açığa sokacağını, şortumun kenarlarının klitorisime nasıl baskı yapması gerektiğini biliyordu. “Böyle iyi mi?” Demir gibi sertleşen aletini kısığında hissedebiliyordum ve gırtlığımdan çıkan utanç verici, miyavlarcasına yalvaran sesler boğazına çarpıyordu: bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, nasıl minnettar olduğumu, sonunda sevişmeye başladığımızda benim de aynı şeyleri ona nasıl yapacağımı, ona *ne isterse* yapacağımı mırıldanıyordum.

Çaresizce, “Dur,” dedi ve dudaklarıma doğru inledi. “Sessiz olman lazım, yoksa ben... Ben sadece...”

Göğsüne yaslanıp tiz, sessiz bir kahkaha attım. Bacaklarım titremeye başlamıştı. Akışkan, baskı yapan sıcaklık karnıma doluyordu. “Sen sadece... *ah...* ne istiyorsun?”

“Ben sadece seni boşaltmak istiyorum.”

O anda doruğa ulaştım. Her zamanki sıradan orgazmlarıma hiç benzemiyordu. Daha önceki orgazmlarım küçük titremelerle başlayıp sonra yavaşça, kademe kademe güzel ve rahatlatıcı bir hisse doğru derinleşirdi. Bu tip orgazmlarım eğlenceliydi, güzeldi ama bu... ani ve şiddetli bir zevki. Muhteşem ama aynı zamanda korkutucu bir patlama gibiydi. Yeni, ürkütücü ve harikaydı. Ve hiç durmadan devam ediyordu, kalbimi durduran tüm o güzel hisler içimden çekilip alınıyor gibiydi. Gözlerimi yumdum, lan'ın omuzlarına tutundum ve köprücük kemiklerime doğru sessizce, “Siktir. Siktir,” diye inlemesini dinledim. Vücudumun sınırlarını bildiğimden çok emindim ama bu hissettiğim, o sınırlardan fersah fersah uzaktı.

Ve lan beni buraya nasıl taşıdıysa, nerede durması gerektiğini de çok iyi biliyordu. Her şey çok dayanılmaz bir hal aldığı anda

kollarını bana doladı, kalçası bacaklarımın arasında sağlam, hareketsiz bir ağırlık gibi kaldı. Kollarımı boynuna doladım, yüzümü boynuna gömdüm ve vücudumun kendine gelmesini bekledim.

“Pekâlâ,” dedim. Sesim her zaman olduğundan çok daha tizdi. Yerde kablosuz bir klavye vardı, kablolar kalçamın yanlarından sarkıyordu ve yarım santim bile arkaya doğru ilerlersem bir, belki de iki monitörü mahvedecektim. “Pekâlâ,” diye tekrar ettim. Tenine doğru boğuk bir kahkaha patlattım.

Gözlerime bakmak için geri çekilerek, “İyi misin?” diye sordu. Sırtımda dolanan elleri hafifçe titriyordu. Çünkü tahminlerime göre ben boşalmıştım ve o boşalmamıştı ki bu hiç adil değildi. Hayatımı baştan yazabilecek bir orgazm yaşamıştım ve adımı bile hatırlayamayacak bir haldeydim; ama bu durumdayken bile bunun hiç adil olmadığını farkındaydım.

“Ben... harika hissediyorum.” Yine güldüm. “Sen?”

Gülümsedi. “Ben çok iyiyim, seni...” Ellerimi aşağı kaydırıp avucumu pantolonunun ön kısmında oluşan çıkıntıya dayadığımda sesini kesti.

Tabii ki büyük bir penisi vardı, bunda şaşıracak bir şey yoktu. Bu adam yatakta muhtemelen harikalar yaratıyordu. Efsanevi olmalıydı. Bir erkekle yaptığım en iyi seks olacaktı. Ki ben *çok fazla* seks yapmıştım.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Görmeyen karanlık gözlerle bakıyordu. Elimi kabaran penisinin etrafına doladım, avucumun içiyle ovuşturdum, kulağına fısıldamak için bedenimi dikleştirdim. “Sana oral seks yapabilir miyim?”

Ian gırtlığından gelen, kaba bir homurtu çıkardı. Onun çoktan boşalmaya başladığını, tenime kapandığını, elimi bedenlerimizin arasında hapsettiğini anlamam üç saniyemi aldı.

Titrediğini hissettim; bu devasa adamın karşımda bin parçaya bölünmesi, tamamen kaybolmuş bir şekilde yaşadığı zevkten çaresiz bir hal alması hayatımda yaşadığım açık ara en erotik deneyimdi.

Onu yatağa atmak istiyordum. Saatlerce, günlerce onunla olmak istiyordum. Ona, şu anda ne hissediyorsa öyle hissettirmek istiyordum; bunu milyonlarca kez yaparak yüz kat daha güçlüsünü hissettirmek istiyordum.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Ne?” Geri çekilip yüzüne baktım. “Niye?”

“Bu çok... acınasıydı.” Beni kendine çekip yüzünü yine boynuma gömdü. Ardından boynumu yalamaya, ısırmaya başladı. Ve Tanrım, bu seks bugüne kadar yaşadıklarım içinde en iyisi olacaktı. Yer yerinden oynayacaktı.

“Muhteşemdi. Hadi yine yapalım. Bana gidelim. Ya da kapıyı kilitleyelim.”

Güldü ve beni öptü, bu seferki daha derin ama nazikti, daha uyumluyduk ve... deneyimlerime göre insanlar seks yaptıktan *sonra* birbirlerini böyle öpmezlerdi. Benim deneyimlediğime göre seksten sonra *duş* alınır, giysiler giyilir, veda edilir ve yakınlardaki bir Starbucks’a gidilir, minik keklerden sipariş edilirdi. Yine de bu çok güzeldi; çünkü Ian muhteşem öpüşüyordu ve güzel *kokuyordu*, teni çok *tatlıydı*, iyi *hissettiriyordu* ve...

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, “Seni yemeğe çıkarabilir miyim?” diye sordu. “Biz şey yapmadan önce...”

Başımı iki yana salladım. Burunlarımızın ucu birbirine değdi. “Gerek yok.”

“Ben... ben bunu çok isterim, Hannah.”

“Yok ya.” Onu tekrar öptüm. Bir kere. Derin derin. Güzelce.
“Benlik değil.”

“Senlik olmayan,” bir öpücük daha, “neymiş?”

“Yemek.” Yine. Öpücük. “Yani,” diye açıklamaya başladım.
“Yemek yiyorum tabii de yemek randevularına çıkmam.”

Ian yüzünde meraklı bir ifadeyle geri çekildi. “Neden yemek randevularına çıkmazmışsın?”

“Ben...” Sadece beni öpmeye devam etmesini dileyerek omuz silktim. “Genelde randevuya çıkmam.”

“Yani biriyle randevuya hiç mi çıkmazsın?”

“Hiç.” Yüzüne yine çekingен ifadesi oturmaya başladığında gülümseyip, “Ama buraya geldiğim için çok mutluyum. Bunun için bir de randevuya çıkmakla uğraşılmaz, değil mi?” dedim.

Koca bir adımla geri çekildi, aramızda fiziksel mesafe koymak ister gibiydi. Kot pantolonunun ön kısmı berbat bir haldeydi. Üstünü başını toparlamak istedim. “Neden... Niye randevulara çıkmıyorsun?”

“Gerçekten mi?” Güldüm. “Bütün bu şeyin üstüne,” aramızdaki mesafeye baktım, “sosyo-duygusal travmalarımı mı dinlemek istersin?”

Başını sallayarak onayladı, ciddi ve biraz da katı bir ifadesi vardı. Toparlandım.

Cidden mi? Gerçekten bunu istiyor muydu? Ona herhangi bir romantik ilişki için gerçekten zamanım ya da duygusal yeterliliğim olmadığını anlatmamı mı istiyordu? Beni tanıdıktan sonra, insanların yanımda seks dışında hiçbir şey için kalmayacağını düşündüğümü mü bilmek istiyordu? İnsanların benimle vakit geçirdikçe düşündükleri kadar zeki, güzel ya da komik olmadı-

ğını fark etme olasılıklarının arttığını çok uzun zaman önce fark ettiğimi mi anlatacaktım? Dürüst olmak gerekirse gerçekte nasıl biri olduğumu öğrenmemeleri için insanları kendimden bir kol boyu mesafede tutmanın en iyisi olduğunu çok iyi biliyordum. Bu kulağa biraz sürtükçe geliyordu. İnsanları ya da herhangi bir şeyi umursamakta pek iyi değildim. Beni gerçekten heyecanlandıracak şeyi bulmam neredeyse on beş senemi almıştı. Mara ve Sadie ile yaptığım arkadaşlık kurma deneyi hâlâ deney olmaktan ötesine geçmemişti ve...

Ah, Tanrım... Ian benimle bir *randevuya* mı çıkmak istiyordu? O burada bile *yaşamıyordu* ki. "Yani demek istediğin..." Şakaklarımı kaşıdım, orgazm sonrası hissettiğim yükseklikten aşağılara iniyordum. "Yani sen seks yapmak istemiyor musun?"

Gözlerini öyle bir kapattı ki cevabının "istiyorum" olduğundan *aşırı* emindim. Bunu istemiyor gibi değildi *kesinlikle*. Ancak sonrasında, "Senden hoşlanıyorum," dedi.

Güldüm. "Fark ettim."

"Bu benim için... Alışkın olduğum bir şey değil. Yani birinden bu kadar hoşlanmam..."

"Ben de senden hoşlandım." Omuz silktim. "Takılalım o zaman, olmaz mı?"

Uzaklara baktı. Sonra gözlerini aşağı, ayakkabılarına dikti. "Seninle daha çok vakit geçirmem, senden gittikçe daha çok hoşlanacağım anlamına gelir."

"Yok ya," diye homurdandım. "Genelde öyle olmaz."

"Olur. Benim açımdan öyle olur." Kulağa o kadar sağlam, o kadar kendinden emin geliyordu ki ona bakakalmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Dudakları arı sokmuş gibi kızarıp şişmişti ve onunla ilgili her şey çok güzeldi. Aramızda hiçbir bağ

olmadan seks yapma fikri karşısında o kadar sarsılmış bir ifadesi vardı ki neredeyse buna gülecektim; fakat hayatımda daha önce kimseyi böylesine çekici bulmamıştım ve bedenim de onun yanındayken elektrik akımına kapılmış gibiydi ve...

Belki de onunla çıkabilirsin. Sadece bir seferlik. Bir istisna. Bir denersin. Belki iyi geçer. Belki siz...

Ne? Hayır. *Hayır*. Lanet olsun. Bunu aklımdan geçirmem bile beni deliye döndürmüştü. Hayır. Ben... Ben böyle biri değildim. Bu tip şeyler zaman ve enerji israfıydı. İşim gücüm vardı. Böyle şeyler benim hamurumda yoktu.

“Üzgünüm,” dedim güçlkle. Yalan söylemiyordum. O an gerçekten aşırı üzgündüm. “Bence bu iyi bir fikir değil.”

Uzun bir sessizlikten sonra, “Peki,” dedi. Biraz üzüntüyle kabullenmişti. “Peki. Eğer... Eğer fikrini değiştirecek olursan, yemekle ilgili yani, haber verirsin.”

“Tamam,” deyip başımı salladım. “Ne zaman gidiyorsun? Son başvuru tarihi ne zaman?” diye sorarak ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım.

“Fark etmez. Ben... Ben buralara sık geliyorum ve...” Başını iki yana salladı. “Ne zaman fikrini değiştirirsen... Senin için süre kısıtlaması yok.”

Ah. “Sen de eğer seks yapma konusunda fikrini değiştirirsen...”

Biraz acıklı bir kahkaha attığında kendimi açıklama gereği duydum. Ona, *sorun sende değil, bende* demek istiyordum. Ama bunun kulağa nasıl geleceğini biliyordum ve düşündüklerimi kelimelere dökmemem gerektiğini anladım. Sonra birkaç saniye bakıştık... Sonra da söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bedenim otomatik hareket ediyor gibiydi. Masada oturduğum yerden indim,

arkamdaki monitörleri, fareyi, klavyeyi, kabloları düzelttim. Yanından geçip kapıya gittiğimde Ian arkamdan ciddi, hüzünlü gözlerle beni takip ederek avucunu çenesinde gezdiriyordu.

Ondan duyduğum son sözler, “Seninle tanıştığım çok memnun oldum, Hannah,” oldu. Ona aynı şekilde karşılık vermem gerekirdi ama göğsüme çok yabancı olduğum bir ağırlık çökmüştü ve ona veda edecek gücü bulamamıştım. Bu yüzden yüzümde hafif bir tebessümle ona yarım yamalak el salladım. Arkamda bıraktığım şey, bedenimi hâlâ baştan aşağı ele geçirdiği için ellerimi cebime soktum. Sonra kızıl saçları ve kaçırdığım fırsatları düşünerek Caltech kampüsünde ağır ağır dolaşım.

Yatağıma uzanıp tavanı izlediğim sırada *Ian’dan muhteşem bir erkek arkadaş olurdu*, diye düşündüm. Tavanın köşesinde küf olduğundan şüphelendiğim yeşil bir leke vardı. Mara bana bu bok çukurundan çıkmamı, onunla ve Sadie’yle birlikte bir ev bakmamız gerektiğini söyleyip duruyordu ama bilemiyordum. Öyle olursa fazla yakınlaşırdık. Bu, özveri isterdi. İşler karışabilirdi. *Ian’dan muhteşem bir erkek arkadaş olurdu. Tabii onu hak edecek biri için.*

Mara ertesi gün bana kuzenim falan dediği adamla görüşmemin nasıl geçtiğini sorunca yalnızca, “Olaysız,” deyip geçtim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Yalan söylemeyi sevmezdim, kaldı ki büyük bir hızla arkadaşım olmaya başlayan birine yalan söylemeyi daha da sevmezdim. Fakat söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

Birkaç gün sonra IanFloyd@nasa.gov adresinden bir e-posta aldığımda kalbim sanki olduğu yerde tökezlemişti. Ama içi boş bir e-postaydı; metin yoktu, otomatik imza bile yoktu. Postada yalnızca Ian’ın ve başka birilerinin daha birkaç yıl önceki NASA

başvurusu ekliydi. Arkadaşlarından ya da beraber çalıştığı insanlardan aldığını tahmin ettiğim daha güncel başvurular da vardı.

Pekâlâ.

İki hafta sonra Su Kaynakları dersimin gerekliliklerinden biri olan, dersle ilgili düşüncelerimizi yazdığımız ödevimi teslim ettim.

Dr. Harding,

İtiraf etmeliyim ki başlangıçta bu ödevin tam bir zaman kaybı olacağını düşünmüştüm. Yıllardır tek amacım NASA'da çalışmak ve robotik ve uzay araştırmaları alanına yönelmekti. Ancak Ian Floyd ile görüşmemizin ardından daha spesifik olarak Mars gezginlerinin Konumlanma ve Yer Belirleme Tahmini biriminde çalışmak istediğimi fark ettim. Sonuç olarak bu ders benim için bir zaman kaybı olmadı, en azından bütünüyle.

Bu dersten AA ile geçmiştim. Sonraki yıllarda da Ian'ı çok fazla düşünmemeye çalıştım. Ancak ne zaman *Curiosity*'nin inişini kutlayan görev kontrol merkezi videolarının kayıtlarını tekrar izlesem, odanın arkasındaki uzun boylu, kızıl saçlı adamı aramaktan kendimi alamıyordum. Ve onu bulduğumda da göğsümde yer edinen bir şeyin hayaletinin sınıksız kasıldığını hissediyordum.

Üçüncü Bölüm

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

“İlk müdahale ekiplerini gönderemeyeceklerini söylediler!”

Kuru ve beyaz nefesim, uydu telefonumun siyah kaplamasını buğulandırıyordu. Çünkü şubat ayında Svalbard’ta hava Celsius derecelendirmesine göre eskilerde gezinirdi ki bu, Fahrenheit ölçü biriminin negatif değerlerine rahatsız edici bir şekilde yakın demektir. Bu sabah da o sıradan şubat günlerinden biriydi.

“Çok tehlikeli olacağını söylediler,” diye devam ettim. “Rüzgâr çok şiddetliymiş.” Söylediklerimi kanıtlamak istercesine yarı tıslama, yarı da uluma gibi bir ses artık *benim yarığım* olarak düşünmeye başladığım yere doğru esti.

Buzul yarıkları düşünüldüğünde benim olduğum yarık yine nispeten iyiydi. Diğerlerine kıyasla sığıdı. Batı kısmındaki duvar

güzel bir açıda, içeriye güneş ışığının girmesine yetecek kadar eğikti; muhtemelen şimdiye kadar donarak ölmememin ya da bedenimde soğuk ısırmalarının olmamasının nedeni buydu. İşin olumsuz tarafıysa, yılın bu zamanında yaklaşık beş saat güneş ışığı olurdu ve sürem gittikçe azalıyordu.

Doğrudan uydu telefonumun mikrofonuna konuşarak, “Çığ tehlikesi maksimum seviyede olarak belirlendi, kimsenin buraya gelip beni alması güvenli değil,” dedim. Takım liderim Dr. Merel’in birkaç saat önce NASA’nın Norveç’teki ana üssü AMASE ile son görüşmem sırasında bana söylediklerini tekrar ettim. Bunu, buraya gelmeyi kendi rızamla istediğimi, görevimin risklerinin farkında olduğumu ve buna rağmen buraya gelmek istediğimi, uzay keşfine giden yolun acı ve özverilerle dolu olduğunu, yerdeki buzdan deliğe düşmemin ve lanet ayak bileğimi burkmamın kendi suçum olduğunu hatırlatmadan önce söylemişti.

Yani, bazı şeyleri o söylemedi aslında. *Lanet* ya da *suç* kelimelerini mesela. Ancak üstüne basa basa yarına kadar kimsenin gelip bana yardım edemeyeceğini ve güçlü kalmam gerektiğini tekrarlardı. Fakat ikimiz de gece yarısı kopan bir kar fırtınasıyla aramda geçecek maçın sonucunun ne olacağını biliyorduk.

Fırtına: 100

Hannah Arroyo: Ölü

“Hava o kadar da kötü değil.” Statik bir dalga, hattın diğer ucundaki sesi boğuyordu neredeyse.

Ian Floyd’un sesi.

Çünkü nasıl bilmiyordum ama o buradaydı. Geliyordu. Benim için.

“Bu bir... Bu bir fırtına Ian. Sen... Lütfen bana yılın en kötü fırtınasının başlamasına yalnızca saatler kalmışken dışarıda boş boş dolaşmadığını söyle.”

“Dolaşmıyorum.” Duraksadı. “Tempolu yürüyüş yapıyorum diyebiliriz.”

Gözlerimi kapadım. “*Fırtınanın* ortasında, bu tipide, saatte en az elli beş kilometre hızla esen rüzgârda, yoğun kar yağışında ve görüş mesafenin olmadığı bu havada mı?”

“Mühendislikte harcanıyorsun bence.”

“Ne?”

“Meteoroloji işlerinde falan baya iyisin.”

Bacaklarımı hissedemiyordum; dişlerim takırdıyor, aldığım her nefesle cildim bir pirana sürüsü tarafından ısırılmış gibi oluyordu. Yine de gözlerimi devirecek gücü kendimde buldum. En azından kalbimin derinliklerindeki huysuz sürtük güçlü kalabiliyordu. “Öyle bir şey olsa, NASA’da seninle çalışmak yerine yerel haber kanallarında hava durumu raporu versem zevkten bayılırsın, değil mi?”

Rüzgâr, kulak zarımda delikler açıyordu sanki. “Hayır,” dediğinde sesindeki gülümsemeyi bu durumdayken bile nasıl duyabildiğimi dürüst olmam gerekirse hiç bilmiyordum.

Delirmiş olmalıydı. Burada, Norveç’te olamazdı. Avrupa’da bile olmamalıydı. “AMASE yardım gönderme konusundaki fikrini değiştirdi mi?” diye sordum. “Hava tahmini değişti mi?”

“Değişmedi.” Statik ne zaman düşse, uydu telefonundan alçak ama garip bir şekilde tanıdık bir ses duyuyordum. Sanırım Ian’ın nefes alıp verme sesiydi, normalde olduğundan daha ağır, yüksek ve hızlıydı. Tehlikeli bir zeminde homurdanarak ilerliyormuş gibiydi. “Şu anki konumumdan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta-

sın. Sana ulaştığımda, güvenli bir yere gitmek için altmış dakikalık bir yürüyüş yapmamız gerekecek. Bu da fırtınadan kıl payı kurtulabileceğimiz anlamına geliyor.”

Yürüyüş yapmak kelimesini söylediği anda aptal beynim bileğimi şöyle bir döndürmeye karar verdi. Bunun sonucunda acı dolu iniltimi bastırmak için çatlamış ve kurumuş dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Görünüşe bakılırsa bileğimi hareket ettirmek berbat bir fikirdi. “Ian, söylediklerinin tek kelimesi bile mantıklı değil.”

“Sahiden mi?” Eğleniyormuş gibiydi. Nasıl? *Neden ki?* “Tek kelimesi bile mi?”

“Nerede olduğumu nasıl bilebilirsin ki?”

“GPS takip cihazı. Iridium telefonun içinde.”

“Mümkün değil. AMASE, izleyiciyi etkinleştiremediklerini söyledi. Sensörler çalışmıyor.”

“AMASE kapsam dahilinde değil ve muhtemelen yaklaşan fırtına veri alışverişini engelliyor.” Şiddetli bir rüzgâr koptu, acı verecek kadar soğuk bir hava estirerek etrafımda vızıldadı, kulaklarımı delip ciğerlerime doldu. Olduğum yerde kıvrılarak kaçmaya çalıştım ama ne yaparsam yapayım dondurucu havayı engelleyemedim. Tek yaptığım kendimi daha da derinlere gömmek ve aptal ayak bileğimi sürtmek oldu.

Siktir.

“AMASE benim yarığımdan, yani olduğum yerden üç saatten fazla uzaklıkta. Buraya *gerçekten* otuz dakika içinde gelebilirsen fırtınadan kaçıp oraya geri dönmek için yeterli vaktimiz olmayacak. *Sen* oraya vaktinde dönemeyeceksin; ben de böyle korkunç bir şeyin başına gelmesine izin vermeyeceğim. Sırf ben... ben...”

“AMASE’den gelmiyorum,” dedi. “Ve oraya dönmeyeceğiz.”

“Ama AMASE’de değilsen benim konum bilgilerime nasıl ulaştın?”

Duraksadı. “Bilgisayarlarla aram iyidir.”

“Sen... Yani sen şimdi sistemlerini *hacklediğini* mi söylüyorsun?”

“Yaralandığından bahsettiler. Durum ne kadar kötü?”

Botlarıma baktım. Deliklerinde buzdan kristaller oluşmaya başlamıştı. “Yalnızca birkaç sıyrık. Bir de burkulma. Yürüeyebilirim sanırım ama altmış dakika boyunca yürüeyebileceğimden emin değilim.” Altmış saniye bile yürüyemezdim. “Ve bu arazide...”

“Yürümene hiç gerek kalmayacak.”

Neredeyse donmuş olmalarına rağmen kaşlarımı çattım. “Her nereye gidiyorsak ben nasıl olacak da...”

“Yükseltici ipin var mı?”

“Evet ama bak yine söylüyorum, tırmanabileceğimden emin değilim...”

“Sorun değil. Ben seni çekip çıkarırım.”

“Sen... Bu çok tehlikeli. Yarığın kenarındaki toprak parçası çökebilir, sen de düşebilirsin.” Kesik kesik nefes verdim. “İlan, bunu yapmana izin veremem.”

“Merak etme. Yarıklara düşmek benim ilgi alanım değil.”

“Benim de değil.”

“Emin misin?”

Pekâlâ, tamam. Resmen bu yarığın içine doğru yürümüştüm. “İlan, bunu yapmana müsaade edemem. Eğer bunu...” Titrek, soğuk bir nefes aldım. “Eğer bunu sorumluluk hissettiğin için yapıyorsan, eğer bir şekilde senin hatan yüzünden buraya geldiğimi düşünüp hayatını riske atıyorsan gerçekten yanıma gelme. Bunun tek sorumlusunun ben olduğumu biliyorsun ve...”

Sanki ben hararetli bir konuşmanın ortasında değilmışim gibi, “Tırmanışa başlamak üzereyim,” diye araya girdi.

“Tırmanış mı? Neye tırmanıyorsun?”

“Telefonu kapatıyorum şimdi, bir şey olursa ararım.”

“Ian, bak *gerçekten*...”

“Hannah.”

Uydu telefonunun metalik hattından da olsa, Ian’ın rüzgârın uğultusuyla sarmalanmış sesinden kendi adımı duymamın yarattığı şok, aniden çenemi kapattı. Sonra Ian konuşmaya devam etti.

“Sen yalnızca rahatlamaya ve Mars’ı düşünmeye çalış, tamam mı? Az sonra yanındayım.”

Dördüncü Bölüm

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Teksas
Bir yıl önce

Onu gördüğüme çok da şaşırmamıştım. Yani bu çok salakça olurdu. Benim için bile çok salakça olurdu: Arada bir aptallıklarımla bilinen biriydim neticede. Ian Floyd'u dört yıldan uzun bir süredir görmemiştim sanırım. Ayyneen, hayatımın en iyi pek-de-seks-sayılmayacak-seksinin ve ofis kapısının maun kapısı yüzüme kapanırken ona güçlükle veda etmemin üzerinden dört sene –*Tanrım-bu-nasıl-bir-zaman-kaybıydı*– geçmişti. Aradan uzunca bir süre geçmiş olabilirdi; fakat son derece gelişmiş teknoloji ve sofistike arama motorları sayesinde onun nerede olduğunu takip etmiştim.

Google sayesinde mesela.

Görünen o ki NASA'nın en iyi mühendislerinden biri olduğunuzda insanlar hakkınızda boktan yazılar yazabiliyordu. "Ian+Floyd" kelimelerini haftada iki kere aratmadığıma dair size yemin ederim ama arada bir onu merak ediyordum. İnternet çok az çaba karşılığında çok fazla bilgi sunuyordu. Ian'ın geçen sene -eski müdür sağlık sorunları nedeniyle istifa ettiğinde- Vaucouleurs Krateri'ne güvenli bir iniş gerçekleştiren *Tenacity* adlı gezginin mühendislik bölümünün başına geçtiğini bu şekilde öğrenmiştim. *60 Dakika* adlı haber programına bir röportaj bile vermişti. Görüşmenin çoğunda ciddi, alanında yetkin, yakışıklı, alçakgönüllü ve çekingen bir ifade sergilemişti.

Nedense tenimin altına nasıl işlediğini hatırlamama sebep olmuştu. Kalçalarımı kavrayışını, kasıklarının bacaklarımın arasında gidip gelmesini... Beni akşam yemeğine çıkarmak istemesini ve korkunç, anlaşılmaz bir cazibeye kapılarak neredeyse evet diyeceğimi hatırladım. YouTube'dan programın tamamını izledikten sonra ekranı kaydırarak yorumları okudum, yorumları yazanların yarısından fazlası Ian'ın ne kadar ciddi, alanında yetkin, yakışıklı, alçakgönüllü, çekingen ve muhtemelen iyi donanımlı biri olduğunu anlamıştı. Bir anda sayfadan çıkmaya çalıştım, sanki bütün bedenim bir kurabiye kavanozuna sıkışıp kalmıştı.

Her neyse.

Sanırım Google aramalarımın daha kişisel sonuçlar vermesini de bekliyordum. Belki beklentim kızıl saçlı sevimli bebek fotoğraflarıyla dolu bir Facebook hesabı bulmaktı. Ya da üzerinde çok uğraşılmış fotoğraflar ve çiftin nasıl tanıştığının hikâyesinin anlatıldığı düğün sitesini bulurum diye düşünüyordum. Ama hiç böyle şeyler yoktu. Hakkındaki en güncel bilgi yaklaşık iki sene önce Houston yakınlarında katıldığı tiratlondtu. Pek iyi bir sonuç aldığı söylenemezdi ama en azından parkuru tamamlamıştı.

Google'a göre bu, Ian'ın son dört sene içinde işle ilgili olmayan etkinlikler adına tek yaptığı şeydi.

Yine de bunlar önemli olan şeyin yanında yalnızca detaydı; önemli olan, Ian Floyd'un kariyerindeki başarıları hakkında epeyce bilgiye sahip olmamdı. Hâlâ NASA'da çalıştığından da emindim. Bu yüzden onu gördüğüme şaşırmam saçmaydı. Şaşırmamıştım zaten. Gerçekten şaşırmamıştım.

Johnson Uzay Merkezi'nde üç binden fazla insanın çalıştığı düşünülünce, Ian'a buradaki üçüncü haftamda falan denk geleceğimi düşünüyordum. Ya da üçüncü ayımda. Buradaki ilk günümde, bu lanet olası işe yeni başlayanların katıldığı oryantasyon toplantısının ortasında onunla karşılaşmayı *hiç mi hiç* beklemiyordum. Ve beni anında fark etmesini, kim olduğumu çıkarmaya çalışmaktan ziyade, sanki kim olduğumu çok net bir şekilde bilerek uzun uzun bana bakmasını da beklemiyordum.

Beni tanımişti. Kesinlikle tanımişti. Ian, işe yeni başlayanların bir sonraki konuşmacıyı bekledikleri toplantı odasının girişinde belirmişti, yüzünde hafif gergin bir ifadeyle birini arıyordu. Onu fark etmemin üzerinden yarım saniye geçmeden, tam Alexis'le konuştuğum sırada beni fark etti.

Gözlerini kocaman açarak bir dakika kadar duraksadı. Sonra masanın etrafında sohbet eden insan kümelerinin arasından geçerek uzun adımlarla bana doğru geldi. Gözlerini gözlerime sabitlemişti, yüzünde kendinden emin ve mutlulukla karışık bir şaşkınlık vardı. Tıpkı yurtdışında dört ay boyunca kambur balinaların kur yapma alışkanlıklarını incelemiş kız arkadaşını havaalanından alan bir adamın ifadesi gibiydi. Ama bu ifadenin benimle bir alakası yoktu. Benim yüzümden değildi.

Benim yüzümden *olamazdı*, değil mi?

Ama Ian, Alexis'ten yalnızca birkaç metre uzakta durdu ve normalden birkaç saniye daha uzun süre, yüzünde hafif bir gülümsemeye bana bakıp, "Hannah," dedi.

Bu kadardı. Tek söylediği buydu. Adım. Ve ben onu görmek istediğimden tam olarak emin değildim. Orgazmlarla dolu ilk ve son buluşmamızdan sonra onunla yeniden bir araya gelmenin gerçekten tuhaf olacağını düşünmüştüm. Ama...

Öyle değildi. Hiç değildi. Ona gülümsemek, ona sarılmak için masadan uzaklaşmak ve parmaklarımın ucunda yükselmek, temiz kokusunu burnumun derinliklerine çekmek ve omzuna doğru, "Selam," demek çok doğal, neredeyse karşı konulamazdı.

Ellerini kısa bir anlığına omurgama bastırduğında tıpkı dört sene önceki gibi bedenlerimiz yapboz parçalarıymışçasına yerine oturdu. Bir saniye sonra ikimiz de birbirimizden uzaklaştık. Benim yüzüm kızarmazdı, hem de hiç, ama kalbim çok hızlı atıyordu ve göğsümün etrafında meraklı bir sıcaklık oluşmaya başlamıştı.

Belki de bu karşılaşma tuhaf *olmalıydı*. Değil mi? Dört sene önce ona asılmış, sonra da kollarına tutunarak karşısında boşalmıştım. Sonra da orgazm olmayacağımız ve uzayda keşiflerde bulunmayacağımız bir görüşme teklif ettiğinde onu reddetmiştim. Kaçtığım şey buydu: Ian'da yarattığıma emin olduğum, erkeklere özgü tuhaf ego yaralanmasından kaynaklanan o tepki.

Ama şimdi burada, yüzünde beni gördüğü için oluşan mutluluk dolu dostane bir ifadeyle karşımdaydı. Ben de onun yanında olduğum için mutluydum, tıpkı kodlama yapmakla geçirdiğimiz o öğleden sonra hissettiğim gibiydi. Biraz daha olgunlaşmıştı; bir günlük sakalını şimdi bir haftadır uzatmıştı sanki ve belki biraz daha irileşmiş olabilirdi. Bunlar haricindeyse tamamen *kendisi*

gibiydi. Saçlar kızıl, gözler mavi, her yerinde çiller. Kodlama dilindeki becerilerinin ve tenime geçirdiği dişlerinin anısı zihnime doluyordu.

Az evvel bir jet uçağından iniş yapmışım gibi, “Başardın,” dedi. “Gelmişsin.”

Gülümsüyordu. Ben de kaşlarımı çatıp gülümsedim. “Ne yani? Mezun olabileceğime inanmıyor muydun?”

“Su Kaynakları dersinden geçebileceğinden emin değildim.”

Bir kahkaha patlattım. “Ne? Sırf ödevim için hiç çaba sarf etmediğimi kendi gözlerinle gördün diye mi?”

“Evet, *bu da* sebeplerden biriydi.”

“Raporda senin hakkında yazdığım şeyleri okumalısın.”

“Ah evet. Bugün olduğum yere gelmek için hangi cinsel yolla bulaşan hastalıklarla başa çıkmak zorunda kaldığımı mı yazdın?”

“Ya da hangileriyle başa *çıkamadığımı*?”

İç çekti. Biri boğazını temizlediğinde arkamıza döndük ve... Ah, doğru ya. Alexis *de* buradaydı. Nedense gözlerini kocaman açmış, bir Ian’a bir bana bakıyordu.

“Ah, Ian, bu Alexis. O da bugün başlıyor. Alexis, bu da...”

“Ian Floyd,” dedi biraz nefes nefese kalmış gibi. “Hayranınızım.”

Ian, hayranlarının olması fikri onu altüst etmişçesine belli belirsiz bir paniğe kapıldı. Alexis bunun farkında değil gibiydi, bana dönüp, “Siz tanışıyor musunuz?” diye sordu.

“Ah... evet. Tanışıyoruz. Biz eskiden...” Çaktırmadan ona baktım. “Bir şey yapmıştık.”

“Bir şey?” Alexis gözlerini daha da büyütmüştü.

“Ah, hayır. Öyle bir şey demek istemedim. Biz bir çeşit, şu şeylerden yapmıştık... ne deniyordu onlara?”

“Bilgilendirici görüşme,” dedi Ian sabırla.

“Bilgilendirici görüşme mi?” Alexis’in sesinde şüphe vardı. Bakışlarını, hâlâ bana bakan Ian’a çevirdi.

“Evet. Öyle bir şey. Sonra o görüşmeden sonra...” *Ne? Biz NASA’ya ait bir mülkte neredeyse seks yaptık mı? Rüyanda görürsün, Hannah.*

“Kodlardaki hataları temizlemiştik,” dedi Ian. Sonra boğazını temizledi.

Güldüm. “Evet. Kod temizledik.”

“Kodlardaki hataları mı temizlediniz?” Alexis artık bize hiç inanmıyormuş gibiydi. “Bu hiç eğlenceli bir şey değil gibi.”

Ian, “Yok ya, baya eğlenceliydi,” dedi. Hâlâ bana bakıyordu. San ki uzun süredir kayıp olan ev anahtarlarını bulmuştu, başını çevirirse tekrar kaybetmekten korkuyordu.

“Evet.” Gülümsememe biraz ima katmaktan kendimi almadım. Bir deneydi bu. Ian etrafımdayken bu deneylerden yapmaya başlamıştım. “Çok eğlenceliydi.”

Alexis gittikçe artan şüphesiyle, “Nasıl tanıştınız?” diye sordu.

“En yakın arkadaşım, Ian’ın kuzeni falan oluyor.”

Ian başıyla onayladı. “Şey nasıl...” Adını hatırlamıyor gibiydi. “Melissa diyeceğim?”

“Mara. Kuzeninin adı Mara. Adını hatırla bari.” Sesim kulağa yeterince sert gelmemişti. “Bizim toplantımızı ayarladığından beri onunla hiç görüşmedin mi?”

“O toplantıdan önce de görüştüğümüzü sanmam. Her şey...”

“Büyük teyzeniz Delphina vasıtasıyla oldu, doğru ya. Home Depot’da çekilen o video ne durumda?”

“Lowe’s. Mitch Amca,   kran Günü’ne ev sahipliği yapmaya başladığından beri yeniden canlanmış.”

Güldüm. “Mara iyi. O da doktoradan mezun oldu, geçenlerde de  evre Koruma Ajansı’nda çalışmak üzere Washington’a taşındı. Uzay işlerine meraklı değil. Onun tek derdi... Bilirsin işte, dünyayı kurtarmak...”

“Ah.” Pek etkilenmişe benzemiyordu. “Uğruna savaşılacak bir sebep.”

“Yine de sen ve ben günlerimizi uzaya harika aletler fırlatmakla geçirirken başka birinin bu konuyu sırtlanmasına sevin-din, değil mi?”

Kıkırdadı. “Sayılır.”

“Pekâlâ, bu çok...” Alexis, yine. İkimiz de ona döndük: gözlerini kısımtı, sesi tizdi. Dürüst olmam gerekirse onun burada olduğunu unutup duruyordum. “Ben daha önce iki insanın...” Eliyle ikimizi işaret etti. “Siz *kesinlikle*...” Ian ve ben bir anlığına birbirimize baktık. “Sizi yalnız bırakayım,” dedi anlaşılmaz bir şekilde. Tek topuğunun üzerinde arkasını döndüğünde Ian ve ben yalnız kalmıştık.

Yalnız sayılırdık. Bir oda dolusu insanla bir aradaydık... ama baş başaydık. “Eh, selam,” dedim.

“Selam.” Sesi daha alçak, daha samimiydi.

“Bunun pek hoş olmayacağını düşünüyordum.”

“Bunun?”

“Bunun.” Parmağımı aramızdaki mesafede  ne arkaya salladım. “Seni tekrar görmenin. O şekilde ayrıldıktan sonra...”

Başını eğdi. “Neden?”

“İşte...” Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum ama deneyimlerime göre kadınlar tarafından reddedilen erkekler milyonlarca farklı şekilde korkutucu olabiliyorlardı. Fakat önemli değildi. Ofisinden dışarı adımımı attığım anda aramızda olanları geride bırakmışa benziyordu. “Boş ver. Öyle olmadı zaten. Yani, tatsız olmadı.”

Ian başını salladı. Tıpkı seneler öncesinden hatırladığım gibiydi. “Hangi takıma atandın?”

“Konumlandırma çalışmaları.”

“Hadi ya!” Mutlu olmuş gibiydi. Ki bu da... yeniydi. Annemle babam NASA’da işe kabul edildiğimi duyunca her zamanki gibi tepki vermişlerdi: Kardeşlerim gibi tıp okumadığım için yaşadıkları hayal kırıklığını göstererek. Hayalimdeki işe girdiğim zaman, Sadie ve Mara her zaman destekçim olup benim için sevinmişlerdi; fakat uzay araştırmalarını, geldiğim yerin önemini tam olarak kavrayacak kadar umursamıyorlardı. Ama Ian biliyordu. Şimdi o önemli oyuncuların biri olmasına ve konumlandırma çalışmaları takımında olmamasına rağmen hâlâ içimi ısıtıyordu.

“Evet, bir ara denk geldiğim bir adam bana o takımın en iyisi olduğunu söylemişti.”

“Doğru demiş.”

“Ancak hemen takımla çalışmaya başlamıyorum çünkü... AMASE’ye seçildim.”

Gülümsemesi, benim için sahiden de mutlu olmuş gibi büyü müştü. Kalbim ağzımdan çıkacaktı sanki. “AMASE.”

“Evveet.”

“Hannah, bu muhteşem.”

Öyleydi. AMASE üst düzeydi ve keşif gezisine katılmak için uyguladıkları seçim süreci o kadar acımasızdı ki nasıl kabul edildiğinden emin değildim. Muhtemelen tamamen şans eseriydi: araştırma ekibinin başındakilerden biri olan Dr. Merel, gaz kromatografisi ve kütle spektrometrisi konularında deneyimli birini arıyordu. Doktora danışmanımın başıma kakaladığı birkaç yan proje sayesinde bu alanlarda deneyimliydim. O zamanlar kırgınlıkla mızızlanıp huysuzluk etmişim; artık geriye dönüp baktığımda biraz suçlu hissediyordum.

Cevabının ne olduğunu bilmeme rağmen, “Sen oraya hiç gittin mi?” diye sordum. İlk tanıştığımızda AMASE’den bahsetmişti. Üstelik özgeçmişini ve önceki keşif seyahatlerinden fotoğraflarını görmüştüm. 2019 yazında çekilen bir fotoğrafta üzerinde koyu renkli termal bir üst vardı ve bir yüzey aracının önünde diz çökmüş, gözlerini kısıarak robotik koluna bakıyordu. Tam arkasında genç, güzel bir kadın vardı; dirseklerini Ian’ın omuzlarına dayamıştı ve doğrudan kameraya gülümsüyordu.

Bu fotoğrafı birçok kez düşündüm. Ian’ın o kadına yemeğe çıkmayı teklif ettiğini hayal ettim. Benim aksime o kadının evet deyip demediğini merak ettim.

“İki kez gittim; bir kışın, bir de yazın. İkisi de muhteşemdi. Yaza nazaran kış daha çileli geçmişti ama...” Duraksadı. “Bir saniye. Bir sonraki keşif seyahati...”

“Üç gün sonra. Beş ay sürecektir.” Başını sallayıp duyduklarını sindirmesini izledim. Hâlâ benim için oldukça mutlu görünüyordu ama biraz... sönüktü. Bir anlığına hayal kırıklığına mı uğramıştı acaba? “Ne?” diye sordum.

“Yok bir şey.” Başını iki yana salladı. “Seninle arayı kapatmak güzel olur diye düşünmüştüm.”

“Hâlâ kapatabiliriz,” dedim belki de çok hızlı davranarak. “Perşembeye kadar buradayım. Dışarı çıkmak ve...”

“Yemeğe gitmek istemezsin herhalde, değil mi?” Gülümsemesinde alay vardı. “Senin başka insanlarla... yemek yemediğini hatırlıyorum.”

“Doğru.” Doğrusunu söylemek gerekirse işler değişmişti. Artık yemeğe falan çıkmıyordum tabii. Hiç mi hiç çıkmıyordum. Bir anda sihirli bir şekilde duygusal olarak erişilebilir biri de olmamıştım; *hiç mi hiç* olmamıştım. Ama geçen son birkaç senede bir ara tüm bu Tinder meselesi... ilk başta çok eski hissettirmişti; sonra yorucu gelmeye başlamıştı ve sonunda da yalnız hissettiriyordu. O günlerde ya işime ya da Mara ve Sadie’ye odaklanmayı tercih ediyordum.

Kahve midemi bulandırır da bir anda, “Kahve içerim ama,” dedim.

Dört sene önce verdiğim siparişi bir şekilde hatırlayan Ian, “Buzlu çay,” dedi. “Gelemem ama...”

Kalbim durdu sanki. “Gelemez misin?” *Biriyle mi görüşüyordun? Benimle artık ilgilenmiyor muydu? “Bu bir...” Randevu olmak zorunda değil, diyecektim ama aramıza biri girdi.*

“Ian, buradasın demek.” Gelen kişi, yanında işe yeni alınan elemanları gezdiren İnsan Kaynakları temsilcisiydi. “Zaman ayırdığınız için teşekkürler, bu akşam Jet İtki Laboratuvarı’nda olmanız gerektiğinin farkındayım.” Sonra bize döndü. “Millet.” Ellerini birbirine vurdu. “Lütfen oturun. Mars Keşif Programı’nın şu anki başmühendisi Ian Floyd size NASA’nın devam eden projelerinden bahsedecek.”

Ha. Haa...

Ian ve ben uzun uzun birbirimize baktık. Bir an, bana söyleyecek son bir sözü varmış gibi bakmıştı. Ama İK temsilcisi onu toplantı masasının başına yönlendirdi; Ian'ın ya yeterli zamanı olmamıştı ya da söyleyeceği şey önemli değildi.

Otuz saniye sonra oturmuş, yönettiği projelerden bahsederken Ian'ın net, sakın sesin dinliyordum. Kalbim sıkışıyor ve anlayamadığım nedenlerden ötürü göğsümde bir ağırlık hissediyordum.

Yirmi dakika sonra, tam biri kapıyı açıp ona uçağının iki saatte az bir süre sonra kalkacağını hatırlattığında, onunla ilk kez göz göze gelmiştik.

Ve bundan altı ay kadar bir süre sonra nihayet buluştuğumuzda, ondan nefret ediyordum.

Ondan nefret ediyordum, nefret ediyordum, nefret ediyordum ve bunu bilmesinden de hiç çekinmiyordum.

Beşinci Bölüm

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

Telefonum bir daha çaldığında rüzgâr şiddetini artırmıştı. Kar da yağıyordu. Bir şekilde kendimi yarığımın duvarındaki küçük bir kuytuya sokmayı başarmıştım ama mutlu iri kar taneleri yanımda getirdiğim mini gezgine yapışmaya başlıyordu.

Ki bu da itiraf etmem gerekirse kozmik bir şekilde ironikti. Buralara gelmemin asıl sebebi tasarladığım mini gezginin yüksek stres, düşük güneş ışığı ve az komut girişi durumlarında nasıl çalışacağını test etmektir. Fırtına çıkmasına gerek yoktu tabii. Aracı bırakıp hemen ana merkeze geri dönecektim ama... İşler pek öyle gitmemişti ve gezginin üzeri karla kaplanmaya başlamıştı. Güneş birazdan batacaktı. Mini gezginim yüksek stresli, düşük güneş ışığı ve az komut girişi aldığı bir ortamdaydı; bilimsel olarak baktığımızda işler tamamen boka batmamıştı. Önümüzdeki

birkaç güç içinde bir ara, AMASE'den biri –muhtemelen o pislik Dr. Merel– gezgini aktive etmeye çalıştığında işimin sağlam olup olmadığını anlayacaktık. Yani, *onlar* anlayacaktı. O zamana kadar ben muhtemelen yüzümde çok kızgın bir ifadeyle donarak buzlu şekerlemeye dönmüş olacaktım; tıpkı Jack Torrance'ın *Cinnet* filminin sonundaki hali gibi.

“Hâlâ iyi durumda mısın?”

Ian'ın sesi beni kıyamet öncesi zırlamalarımın uzaklaştırdı. Kalbim bir sinekkuşu gibi atıyordu; arkadaşlarıyla birlikte güneye göçmeyi unutmuş, hasta, donmuş bir sinekkuşu gibi. Sorusuna cevap vermeden hızla, “Neden buradasın?” diye sordum. Evet, biliyorum. Söylediklerim kulağa nankör bir sürtük gibi geliyordu ama kendimi o ikinci kelimeyle nitelemede sorun görmesem de ilki olmayı hiç istemiyordum. Sorun, Ian'ın buradaki varlığının aşırı saçma olmasıydı. Bunun üzerine düşünecek yirmi dakikam olmuştu ve *yine de* saçmaydı. Ve burada, şu anda nalları dikeceksem kafam karışmış bir şekilde ölmek istemezdim.

“Gezintiye çıktım.” Biraz nefesi kesilmiş gibiydi ki bu da tırmanışının zor geçtiği anlamına geliyordu. Ian pek çok şey olabilirdi ama formunu kaybeden biri asla değildi. “Manzaranın keyfini çıkarıyorum. Peki ya sen? Sen buraya neden geldin?”

“Ciddiyim ben. Neden Norveç'tesin?”

“Yani,” ses kısa bir süreliğine kesildi, sonra beyaz gürültünün cömert desteğiyle geri geldi. “Herkes tatil için South Padre'ye gitmez. Bazılarımız daha soğuk yerleri tercih eder.” Kesik hattan bana ulaşan uflama puflama sesleri neredeyse... samimiydi. Dünyanın geri kalanı sığınaklarına çekilmişken aynı yoğun buzulun üzerinde, aynı elementlere maruz kalıyorduk. Burada yalnızdık.

Ve bu çok saçmaydı.

“Svalbard’a uçuşun ne zamandı?” Son üç gün içinde gelmiş olamazdı çünkü hiç sefer yoktu. Svalbard’ta yoğun sezonda Oslo ve Tromso’ya çok sık sefer oluyordu ama bu, önümüzdeki martta başlayacaktı.

Yani... Demek ki Ian bir süredir buradaydı. İyi de neden? Birkaç gezgin projesinde başmühendisti ve *Serendipity* ekibi en kritik dönemine giriyordu. En önemli çalışanlarından birinin o anda başka bir ülkede olması hiç mantıklı değildi. Üstelik, bu AMASE projesinin mühendisliği minimum seviyedeydi, yalnızca Dr. Merel ve ben vardık. Diğer tüm çalışanlar jeolog, astrobiyolog ve...

Ian’ın burada ne işi vardı? NASA neden en iyi mühendislerinden birini bu hiç olmaması gereken kurtarma operasyonuna göndermişti?

Ian yine, “İyi misin?” diye sordu. Cevap vermediğimde şöyle devam etti: “Yakınım sana, birkaç dakika kaldı.”

Kirpiklerimdeki kar tanelerini temizledim. “AMASE yardım gönderme konusundaki fikrini ne zaman değiştirdi?”

Kısa bir tereddüt yaşadı. “Yani birkaç dakikadan biraz fazla bir süre önce olabilir. Fırtına yoğunlaşıyor ve çok net göremiyorum...”

“Ian, neden *seni* gönderdiler?”

Derin bir nefes aldı. Ya da içini çekmişti. Ya da oflamıştı, diğerlerinden daha yüksek sesliydi. “Çok fazla soru soruyorsun,” dedi. Bunu daha önce de söylemişti.

“Evet ama oldukça yerinde sorular. O yüzden biraz daha soru soracağım. Mesela, nasıl...”

“Ben de sana soru sorabileceksem devam edebilirsin.”

Neredeyse inlemiştim. “Ne bilmek istersin? Gittiğim en iyi konser? En sevdiğim konser? Bir yarıktaki imkânlar hakkında özet? Gece hayatı açısından pek seçenek yok...”

“Bilmem gereken, Hannah, iyi olup olmadığın.”

Gözlerimi yumdum. Soğuk ısırtığı, derimin altına sıkışmış milyonlarca iğne gibi acıyordu. “Evet. Ben... Ben iyiyim.”

Bir anda arama sonlandı. Statik, gürültü, hepsi yok oldu. Artık Ian’ı duyamıyordum. Uydu telefonuma baktığımda hâlâ çalışıyordu. Siktir. Sorun Ian’ın telefonundaydı. Kar yoğunluğunu artırıyor. Birkaç dakika içinde zifiri karanlık çökecekti ve ben, Ian’ın bir kutup ayısı tarafından saldırıya uğradığından neredeyse emindim. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmez...

Karları çatırdatan ayak sesleri duyduğumda başımı kaldırıp yarığın kenarına baktım. Işık her geçen saniye azalıyordu ama kar maskeli bir adamın uzun bedenini, geniş hatlarını seçebiliyordum.

Aman Tanrım! O gerçekten...

“Bak?” Ian’ın derinlerden gelen sesi, biraz nefes nefese kaldığını gösteriyordu. Sonra boğazlığını indirip, “Çok da zor sayılmazmış, değil mi?” diye ekledi.

Altıncı Bölüm

Johnson Uzay Merkezi, Houston, Teksas

Altı ay önce

Bir e-postanın insanın canını bu kadar acıtabilmesine şaşırmıştım. Çünkü çok acıtıyordu. Bundan mutlu olmayı falan beklemiyordum tabii. Projenizin finansmanının reddedildiğini öğrenmenin, kafanızı tuvalete sokmak kadar tatsız bir şey olduğu herkesçe bilinirdi. Ancak olumsuz cevaplar almak, akademik yolculukların olmazsa olmazlarıydı ve doktora eğitimime başladığımdan beri yaklaşık milyarlarca kez reddedilmiştim. Geçtiğimiz son beş senede yayınlarım, konferans sunumlarım, burs başvurularım, paydaşlık başvurularım ve üyeliklerim reddedilmişti. Bruegger'in sınırsız içecek programına bile girmemişim; buzlu çay sevgim düşünüldüğünde bu benim için yıkıcı bir engeldi. İşin iyi yanı, ne kadar çok reddedilerseniz, bunu sindirmesi o kadar kolay oluyordu. Doktora eğitimimin ilk se-

nesinde yastıkları yumruklayıp cinayet planları yapmama sebep olan şeyler, son seneme geldiğimde beni artık yıldırıyordu. *Havacılık ve Uzay Bilimlerinde İlerlemeler*, tezimin dergilerinin sayfalarını süsleyecek yeterlilikte olmadığını mı söyledi? Peki. Ulusal Bilim Vakfı, doktora sonrası çalışmalarına sponsor olmayı kabul etmedi mi? Olsun. Mara, doğum günü için yaptığım mısır gevreğinden atıştırmalıkların tuvalet kâğıdı gibi olduğu konusunda ısrar mı ediyordu? Varsın etsin.

Ama bu ret, canımı çok derinden acıtmıştı. Çünkü yapmayı planladığım şey için hibeye gerçekten ama gerçekten çok ihtiyacım vardı.

NASA'nın sağladığı finansmanların çoğu belli başlı projelere gidiyordu; ancak her sene keşfedilmeye değer görünen araştırma fikirleri bulan genç bilim insanlarını kapmak için ayrılan bir bütçe vardı. Ve projem –bence– buna oldukça değerdi. Altı aydan fazla bir süredir NASA'daydım. Bu sürenin neredeyse tamamını Norveç'te, yeryüzünde Mars'a en çok benzerlik gösteren yerde, dizime kadar battığım yoğun arazilerde saha çalışması, ekipman testi ve numune alma çalışmalarıyla geçirmiştım. Birkaç hafta önce Houston'a döndüğümünden beri konumlandırma çalışmaları ekibinde yerimi almıştım ve her şey çok ama çok güzel gidiyordu. Ian haklıydı: Bu, olup olunabilecek en iyi ekipti.

Ancak... Her molamda. Her boş saniyemde. Her hafta sonumda. Bulabildiğim en küçük boşlukta, *harika* bir fikir olduğuna inandığım projem için önerimi finalize etmeye odaklanmıştım. Şimdiyse önerim reddedilmişti. Bu da bir santoku bıçağıyla bıçaklanmışım gibi hissettiriyordu.

Karşımdaki masada oturan ofis arkadaşım Karl, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Ağlayacak gibisin. Ya da bir şeyleri pencereden fırlatacakmış gibi. Tam olarak çözemedim."

Ona bakmakla bile uğraşacak halde değildim. “Henüz kararımı vermedim ama seni haberdar ederim.” Kurum içi eleştirmenlerden gelen geri bildirim mektubunu gözden geçirerek bilgisayarımın ekranına bakıyordum.

Hepimizin bildiği üzere 2010 senesinin başlarında gezgin *Spirit* bir kum tuzağına saplanmış, güneş panellerini güneşe doğru yönlendirmede başarısız olmuş ve güç eksikliğinin bir sonucu olarak çalışamaz hale gelmişti. Bu olaydan sekiz sene sonra, bir girdap güneş ışığını engelleyip pillerini yeniden şarj etmesini imkânsız hale getirdiğinde kış uykusuna giren *Opportunity*’de de buna benzer olaylar yaşanmıştı. Görüldüğü üzere, kötü hava koşulları nedeniyle gezgin araçların kontrolünü kaybetme riski oldukça yüksektir. Bu konuya parmak basmak üzere Dr. Arroyo, öngörülemeyen meteorolojik durumlarda başarısız olma olasılığı daha düşük, umut vaat edici bir dahili sistem tasarlamıştır. Dr. Arroyo, Svalbard’taki Mars analog sitelerinde (AMASE) gerçekleştirilecek bir sonraki keşifte model oluşturmayı ve cihazın etkinliğini test etmeyi önermektedir.

Dr. Arroyo’nun projesi, NASA’daki mevcut projelere eklenecek dâhiyane bir projedir ve üzerine daha fazla çalışılabilmesi için onaylanmalıdır. Dr. Arroyo, etkileyici bir özgeçmişle sahip olmakla birlikte, önerdiği projeyi yürütmek için yeterli deneyim...

Bu proje başarılı bir şekilde sonuçlandığı takdirde NASA’nın uzay keşif çalışmaları için kritik bir rol oynayacak, gelecekteki Mars keşif çalışmalarında düşük güç arızalarını, görev zamanlamasıyla ilgili hataları ve zamanlayıcı arızalarını azaltacaktır.

Sorun şuydu: yorumlar... olumluydu. Çok olumluydu. Çok iyi bildiğim üzere kaba ve kırıncı olmakla beslenen bu bilim insanlarına göre bile olumluydu. Projenin arkasındaki bilim sorun

değil gibiydi, NASA projeleriyle ilgisi apaçık ortadaydı, özgeçmişim yeterince iyiydi... Neden reddedildiğini anlamıyordum. Bu yüzden olduğum yerde durup bu saçmalığı kabul etmeyecektim.

Bilgisayarımı çarparak kapattım, sinirle masamdan kalktım ve ofisten bir hışım çıktım.

“Hannah, nereye...”

Karl’ı duymazdan geldim ve aradığım ofisi bulana kadar koridorlarda dolaştım.

Kapıyı tıklatmamın üzerine biri, “Girin,” dedi.

Dr. Merel ile AMASE projesi boyunca doğrudan benim üstüm olduğu için tanışmıştım ve o... dürüst olmam gerekirse cins biriydi. Çok katıydı. Çok sert bir üslubu vardı. NASA hırslı insanlarla doluydu ama Dr. Merel sonuç almaya, yayın yapmaya, büyük gösterişli haberler yaratacak seksi bilime takıntılı gibiydi. İlk tanıştığımızda onu pek sevdiğim söylenemezdi, yine de bir süpervizör olarak destekleyici olduğunu inkâr edemezdim. En önemlisi, keşif gezisi için beni o seçmişti ve aklımdaki projeyi sunduğumda fon başvurusunda bulunmam için beni teşvik eden de oydu.

“Hannah. Seni görmek ne güzel.”

“Biraz konuşabilir miyiz?” Muhtemelen kırklı yaşlarındaydı ama halinde tavrında eskilerden kalma bir şeyler vardı. Belki giydiği süveterlerden ya da NASA’da tanıştığım onca insan arasında kendisine soyismiyle seslenilen tek kişi olduğu içindi. Metal çerçeveli gözlüğünü çıkardı ve masasının üzerine koydu, sonra ellerini bir çatı gibi birleştirip uzun uzun bana baktı. “Proje önerinle ilgili, değil mi?”

Bana oturur musun dememişti, ben de oturmamıştım. Ama kapıyı arkamdan kapatmıştım. Omzumu kapı çerçevesine dayadım ve kollarımı göğsümde birleştirdim. Sesimin hissettiğim

gibi –yani cinayete meyilli biri gibi– çıkmasını umdum. “Az önce projemin reddedildiğine dair bir e-posta aldım ve düşünüyordum da acaba sizin hiç... bu işin arkasında ne olduğuna dair bir fikriniz var mı? Gelen yorumlarda iyileştirilmesi gereken hiçbir şeyden bahsedilmemiş, yani...”

“Senin yerinde olsam kafama takmazdım,” dedi küçümseyerek.

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Önemsiz.”

“Ben... Önemsiz mi?”

“Evet. Elinin altında o kadar para bulunsa tabii ki daha kolay olurdu; fakat bu konuyu çalışmanın oldukça değerli olduğu konusunda hemfikir iki meslektaşım ile tartıştım. Floyd’un ret oyu veremeyeceği diğer fonların başında bu iki isim var, yani...”

“Floyd?” Parmağımı kaldırdım. Yanlış duymuştum herhalde. “Bir saniye, Floyd mu dediniz? Ian Floyd?” Burada çalışan başka Floydlara dair bir şeyler duyup duymadığımı hatırlamaya çalıştım. Çok yaygın bir soyadıydı ama...

Merel’in yüz ifadesi onu ele veriyordu. Ian’dan bahsetmemesi ve onun adını gündeme getirmemesi gerektiği apaçık ortadaydı; ancak ağzından kaçırarak çoktan işi mahvetmişti ve şimdi bana neyi ima ettiğini açıklamaktan başka çaresi yoktu.

Dr. Merel’in bu işten paçayı sıyrmasına göz yummayı asla düşünmüyordum.

Kısa bir tereddütten sonra, “Bu söylediklerim sen de biliyorsun ki gizli bilgi,” dedi.

Aceleyle, “Tamam,” dedim.

“Değerlendirme sürecindeki isimlerin anonim kalması gerekiyor. Floyd’un bundan haberi olmamalı.”

“Olmayacak,” diye yalan söyledim. O an bir planım yoktu ama içimde bir yerde yalan söylediğimi biliyordum. Sorunlarıyla yüzleşmekten kaçan insanlardan değildim.

“Peki öyleyse.” Merel başını salladı. “Floyd, başvurusunu inceleyen komitenin bir üyesiydi ve projeni reddeden de oydu.”

O... Ne?

O ne?

Mümkün değildi.

“Bu olamaz. Ian burada, Houston’da bile değil ki.” Bunu biliyordum çünkü Norveç’ten döndükten kısa bir süre sonra onu aramıştım. Onu NASA rehberinde aramış, kafeteryadan kahve ve çay alıp ofisine gitmiştim. Ne diyeceğim hakkında net bir fikrim yoktu, *neredeyse* gergin hissediyordum ve...

Kapısı kilitliydi. Güney Afrika aksanlı biri koridorda boş boş dolandığını görünce, “Jet İtki Laboratuvarı’nda,” demişti.

“Ah, tamam.” Arkamı dönmüş, iki adım uzaklaşmıştım. Sonra yine arkama dönüp, “Ne zaman dönecek?” diye sormuştum.

“Belli değil. *Serendipity* için örnekleme aracı üzerinde çalışmak üzere yaklaşık bir aydır orada.”

“Anladım.” Kadına teşekkür edip bu sefer gerçekten oradan ayrılmıştım.

O zamandan bu yana bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve Ian’ın ofisine birkaç kez daha gitmiştim. Neden gittiğimi bile bilmiyordum. Bunun bir önemi de yoktu; çünkü her gittiğimde kapısı kilitliydi. İşte bu yüzden Ian’ın burada olmadığını biliyordum. “Ian, Jet İtki Laboratuvarı’nda. Burada değil.”

“Yanılıyorsun,” dedi Merel. “Döndü.”

Duruşum sertleşti. “Ne zaman?”

“İşte bunu sana söyleyemem ama komite önerini görüşmek üzere toplandığında oradaydı. Ve dediğim gibi, ret oyu veren oydu.”

Bu mümkün değildi. Saçmalıyordu. “İlan olduğuna emin misiniz?”

Merel bana sinirli bir bakış attığında yutkundum, tuhaf bir şekilde biraz... çıplak hissediyordum. Merel’in ofisinde, karşısında durmuş, İlan –İlan? Gerçekten mi?– yüzünden projeme finansman alamadığımı dinliyordum. Yalan gibiydi. Ama Merel yalan söyler miydi? Yalan söyleme konusunda katı fikirleri vardı. Bunu başarabilecek hayal gücü olduğundan da emin değildim.

“Bunu yapabilir mi? Her şekilde başarılı bulunan bir projeyi reddedebilir mi?”

“Pozisyonu ve kıdemi düşünüldüğünde, evet.”

“Neden ama?”

İç çekti. “Herhangi bir sebepten olabilir. Belki bu dâhiyane önerini kıskandı, belki de finansmanın başkasına verilmesini istiyordu. Yakın çevresinden birilerinin de başvurduğunu duydum.” Duraksadı. “Bana söylediği bir şey yüzünden şüphelenmeye başladım...”

“Ne hakkında?”

“Senin bu işin üstesinden gelebilecek becerilere sahip olmadığını düşünüyor sanırım.”

Kaskatı kesildim. “Pardon?”

“Önerinde bir hata bulamadı. Fakat bu işteki rolün için hiç de seni öven bir tonda bahsetmedi. Tabii ben itiraz etmeye çalıştım.”

Gözlerimi kapattım, aniden midem bulanmaya başlamıştı. İlan’ın bunu yaptığına inanamıyordum. Onun beni arkamdan bıçaklayabilecek, böylesine sefil bir pislik olduğuna inanamıyordum. Yakın arkadaş olmayabilirdik ama son görüşmemizden

sonra onun... Bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de beklentiye kapılmışıtm ama bu yaşanan olay aramıza net bir çizgi çekmişti.

“İtiraz edeceğim.”

“Bunu yapman için hiçbir sebep yok, Hannah.”

“Bence çok sebep var. Ian, özgeçmişime rağmen yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsa, ben...”

“Onu tanıyor musun?” diye araya girdi.

“Ne?”

“Sizin birbirinizi tanıyıp tanımadığınızı merak ettim.”

“Hayır. Hayır. Ben...” *Bacağıyla cinsel münasebetim olmuştu. Ve mükemmeldi.* “Pek sayılmaz. Gelip geçerken görüyorum.”

“Anladım. Merak ettim sadece. Projeni reddetme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu açıklar belki. Bir projenin kabul edilmemesi konusunda onu daha önce hiç bu kadar... sert ve son derece kararlı görmemiştim.” Önemsiz bir konuymuş gibi elini havada salladı. “Ama bunu kafana takmamalısın; çünkü projen için çoktan alternatif bir finansman buldum.”

İşte bunu hiç beklemiyordum. “Alternatif finansman mı?”

“Bana iyilik borcu olan birkaç takım liderine ulaştım. Onlara, projene ayırmak üzere ellerinde herhangi bir bütçe fazlası olup olmadığını sordum ve seni Norveç’e gönderebilecek kadar parayı bir araya getirmeyi başardım.”

Hem nefesim kesilmişti hem de gülüyordum. “Gerçekten mi?”

“Aynen.”

“Bir sonraki AMASE’ye yani?”

“Gelecek sene şubatta gidilecek seyahat, evet.”

“Peki, ben bir de yardım talebinde bulunmuştum? Mini gezgini kurmama ve arazide bana yardımcı olacak birine daha ihtiyacım olacak. Üstelik ana merkezden uzaklara epeyce yol kat etmem gerekecek ve bu tek başıma tehlikeli olabilir.”

“Başka bir çalışanın masraflarını finanse edebileceğimizi sanmıyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve düşündüm. Hazırlık çalışmalarının çoğunu tek başıma halledebilirdim muhtemelen. Tabii önümüzdeki birkaç ay boyunca uyumazsam... Bunu daha önce de yapmıştım. Üstesinden gelebilirdim. Yine de Svalbard’a gittiğimde sorun yaşayabilirdim. Tek olmak çok riskliydi.

Dr. Merel, “Ben sahada seninle olacağım tabii ki,” dedi. Biraz şaşırmıştım. Norveç’te geçirdiğimiz aylar boyunca onu numune toplarken ya da kar kürerken çok nadir görmüştüm. O benim için her zaman bir koordinatördü. Ama bunu teklif ettiğinde göre söylediklerinde ciddiydi ve... Gülümsedim. “Harika o halde. Teşekkür ederim.”

Odadan sessizce çıktım. Takip eden iki hafta boyunca projemin gerçekleşeceğini bilmenin mutluluğuyla öyle dolup taşıyordum ki tek yapmam gereken şeydi: Kimseye söylememek. FaceTime görüşmelerimizde Mara ve Sadie’ye bile söylememiştim. Çünkü... Çünkü Ian’ın bana ihanetinin boyutunu anlamaları için onlara yıllar önce söylediğim yalanı itiraf etmek zorundaydım. Çünkü benden gelecek hiçbir şeyi hak etmeyen birine güvendiğim için kendimi tam bir mal gibi hissediyordum. Çünkü kızlara karşı dürüst olmam, öncelikle kendime karşı dürüst olmam demekti ve bunu yapamayacak kadar kızgın, yorgun ve kırgın hissediyordum. Benim açımdan Ian artık yüzü bile olmayan, anonim bir figür haline gelmişti ve bunda özgürleştirici

bir şey vardı. Kendime, adını anımsamak ve onunla anılarımı sevgiyle hatırlamak için müsaade etmemem beni özgürleştiriyordu.

Sonra, bundan tam olarak on yedi gün sonra merdiven boşluğunda Ian Floyd ile karşılaştım. İşte o zaman her şey boka sardı.

...

O beni görmeden önce ben onu gördüm; çünkü kızıldı, her zamanki gibi iriydi ve ben aşağı inerken o yukarı çıkıyordu. Burada neredeyse beş tane asansör vardı ve biri neden bedenine merdiven tırmanma stresini yaşatırdı bilmiyordum; fakat bu kişinin Ian olmasına pek şaşırmamıştım. Tam da ondan beklediğim, ucunda zafer olmayan büyük başarılarından biriydi.

İçgüdülerim, görüş alanıma girdiği anda onu merdivenlerden aşağı itmemi ve düşerek öldüğü sırada izlememi söyledi. Ama bunun cinayet olacağını biliyordum. Artı, Ian benden kat be kat daha güçlüydü, bu da onu itemeyeceğim anlamına geliyordu. *Görev iptal*, dedim kendi kendime. *Sadece biraz dayan. Onu görmezden gel. Vaktine değmez.*

Başını kaldırıp bana baktığında sorunlar başladı. Tam olarak iki adım aşağıdaydı, bu onu dezavantajlı duruma düşürmeliydi ama üzücü, insafsız ve trajik bir şekilde öyle değildi. Gözlerimiz aynı hizaya geldiğinde gözleri büyüyüp dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hannah,” dediğinde sesinde tanıdık gelen ama hemen duymazdan geldiğim o tını vardı. Ona selam vermekten başka seçeneğim yoktu.

Merdivenlerde kimseler yoktu ve sesimiz yankılanıyordu. “Seni aramaya geldim,” dediğinde sesi alçaktı, derindi ve bütün bedenimde titreşimlere yol açmıştı. “Geçen hafta. Ofisinden biri, çalışırken senin orada pek durmadığını söyledi ama...”

“Siktir git.”

Kelimeler ağızımdan fırlayıp gitmişti sanki. Öfkemi kontrol altına alabildiğim söylenemezdi, saatte yüz elli kilometre hızla ilerliyordu ve... sanırım o anda da öyleydi.

Ian'ın tepkisi, başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak kadar şaşkınlıkla doluydu. Az önce duyduğu şeyden emin olamayarak bana bakakaldı ve o an pişman olacağım bir şey söylemeden oradan çekip gitmem için mükemmel bir fırsat doğmuştu.

Ama Ian'ın suratını görmek bana Merel'in söylediklerini hatırlatmıştı ve bu... hiç iyiye işaret değildi.

Senin bu işin üstesinden gelebilecek becerilere sahip olmadığını düşünüyor.

En kötüsü de –canımı en çok acıtan da– Ian hakkında böylesine yanılmış olmamdı. Onun gerçekten de iyi biri olduğunu sanmıştım. Kimseye kendimi böylesine kaptırmazken ondan çok hoşlanmıştım ve o... *Ne cüretle?* Ne hakla beni sırtımdan bıçaklayıp sonra da arkadaşmışız gibi benimle konuşabiliyordu?

“Senin sorunun tam olarak ne, Ian?” Kendimi büyütme için omuzlarımı geri atıp dikleştirdim. Bana baktığında bir kruvazör tankı görmesini istiyordum. Onu lime lime edeceğimi görmesini istiyordum. “İyi bilimden nefret ettiğin için mi yoksa tamamen kişisel bir sebebin mi var?”

Kaşlarını çattı. Kaşlarını çatacak kadar küstahtı da. “Ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikrim yok.”

“Kes zırvalamay. Proje önerimle ilgili olanları biliyorum.”

Bir saniye boyunca kıınıldamadan kaldı. Sonra bakışları sertleşti ve “Sana kim söyledi?” diye sordu.

En azından ne dediğimi anlamamış gibi yapmıyordu. “Cidden mi?” Homurdandım. “Bana kim söyledi? Önemli olan bu mu?”

İfadesi kaya gibi sertti. “İç finansman ödemelerine ilişkin işlemler kamuya açık değildir. Anonim iç paydaş görüşü, emin olmak için bir gereklilik...”

“Tanıdıklarına finansman sağlaman ve işine yaramayan insanların kariyerini sikip atman konusunda emin olman için. Değil mi?”

Bir anda geri sıçradı. Beklediğim tepki bu değildi ama yine de içimi neşe kaplamıştı. “Ha, tabii kişisel bir sebebin *yoksa*. Seninle beş sene önce yatmadığım için projeme finansman verilmesini reddettin.”

İnkâr etmedi, kendini savunmadı, delirmişsin diye bağırıp çağırmadı. Gözlerini, ince mavi yarıklara dönecek kadar kıstı ve “Merel söyledi, değil mi?” diye sordu.

“Umurunda mı sanki? Projemi *sen* reddettin, yani...”

“Sana *neden* reddettiğimi de söyledi mi?”

“Bunu bana söyleyenin Merel olduğunu kabul etm...”

“Çünkü neden karşı çıktığımı uzun uzadıya, detaylıca açıkladığımda o da oradaydı. Bu kısmı atladı mı?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ian buradan kendine yol açtı. “Hannah.” Yaklaştı. Burun buruna gelmiştik, teninin ve tıraş sonrası losyonunun kokusunu alabiliyordum ve o anın her bir saniyesinden nefret ediyordum. “Projen çok tehlikeli. İlk olarak, havanın değişken ve tamamen öngörülemez olduğu bir dönemde, ekipman bırakman için uzak bir noktaya gitmen gerekecek. Şubat ayında Longyearbyen’deydim ve hiç beklemediğim bir anda çığ düşünüyordum. Son birkaç ayda durum daha da kötü...”

“Kaç kez?”

Gözlerini kırptı. “Ne?”

“Longyearbyen’e kaç kez gittin?”

“İki seyahate katıldım...”

“O zaman neden senin fikrin yerine birçok kez göreve gitmiş birinin fikrini ciddiye aldığımı anlamam lazım. Ayrıca, ikimiz de bu projeyi neden reddettiğini gayet iyi biliyoruz.”

Ian ağzını açtı ama sonra kapattı. Çenesi sertleşti. Artık bundan çok emindim: Kızgındı. Öfkeden kurduruyordu. Yumruğunu sıkmasından anlıyordum. Burun deliklerinin büyümesinden anlıyordum. İri bedeni, benimkinden yalnızca birkaç santim mesafede kızgınlıkla parlıyordu. “Hannah, Merel pek güvenilir biri değil. Onun gözetimi altındayken yaşanan bazı kazalar oldu...”

“Ne kazası?”

Duraksadı. “Bu bilgileri seninle paylaşamam. Ama ona tamamen güvenemezsin...”

“Doğru ya,” diye alay ettim. “Tabii ki bana arka çıkıp bir şekilde projemin finanse edilmesini sağlayan adam yerine arkamdan iş çeviren adamın sözüne inanmam lazım. Çok zor bir karar.”

Eli hem kibar hem de ani bir hareketle kolumun üst tarafına uzandı. Olanları dokunuşundan uzaklaşmaya çalışacak kadar bile umursamıyordum. “Ne dedin sen?”

Gözlerimi devirdim. “Bірçok şey dedim, Ian ama genel teması *siktir git* demek. Şimdi, müsaadenle...”

“Merel bir şekilde finansman sağladı derken tam olarak ne demek istedin?” Kolumu daha da sıkı tutuyordu.

“Ne dediysem onu kastettim.” Gözlerimi onunkilere kenetleyerek öne eğildim ve bir an için *burada, ona yakın* olma hissi bir dalga gibi çarptı. Ancak bu his aynı hızla yok oldu ve geriye yal-

nızca intikam dolu hüznün kaldı. Projem devam edecekti, bu da kazandığım anlamına geliyordu. Aynı zamanda... Evet. Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Ve sürekli hayatıma kıyısından köşesinden dahil olduğu için, belki de umduğum...

Artık bir önemi yoktu. “Bir alternatif buldu, Ian,” dedim. “Ben ve *projeyi tamamlamaya yetmeyecek becerilerim* Norveçe gidiyoruz. Artık bu konuda hiçbir şey yapamazsın.”

Gözlerini yumdu. Sonra açtı ve nefes alıp verirken belli belirsiz *siktir* dedi. Ardından adımı mırıldandı ve hızlıca dinlemeye tenezzül dahi etmediğim açıklamalarda bulundu. Kolumu parmaklarından kurtardım, onunla son bir kez göz göze geldim ve bu konunun burada kapandığına dair kendime yeminler ederek oradan uzaklaştım.

Bir daha Ian Floyd’u aklımın ucundan bile geçirmeyecektim.

Yedinci Bölüm

Svalbard Adaları, Norveç
Günümüz

Üzerinde NASA kıyafetleri yoktu.

Hava artık neredeyse tamamen kararmıştı, kar hâlâ aynı yoğunlukta yağıyordu ve yarığın kenarına bakmak için ne zaman başımı kaldırırsam kocaman kar taneleri gözüme giriyordu. Ama o haldeyken bile Ian'ın NASA'nın AMASE'de görev yapan bilim insanlarına tahsis ettiği kıyafetlerden giymediğini görebiliyordum.

Ceketi ve şapkası *The North Face*'ten alınmıştı, karla kaplı donuk siyah rengi sadece gözlüklerinin ve kar maskesinin kırmızı tonlarıyla renklenmişti. Yarığın kenarından benimle iletişim kurmak için telefonunu çıkardığında elindekinin standart Iridium değil de bilmediğim başka bir model olduğunu fark ettim. Sanki kendimi içine düşürdüğüm bu boktan durumu ölçüp

biçiyormuşçasına uzunca bir süre aşağı baktı. Etrafında kar taneleri uçuşuyor ama üzerine konmuyordu. Omuzlarını kendine çekip saldı. Bir kez, iki kez, birkaç kez. Sonra nihayet gözlüklerini gözünden kaldırıp telefonunu ağzına götürdü.

Merhabalaşmak yerine, “İpi aşağı salacağım,” dedi.

O anı tanımlamak için bir çıkmazda olduğumu ve birden fazla sorunla baş etmem gerektiğini söylemek çok *yetersiz* kalırdı. Yine de neredeyse beş dakika öncesine kadar dişlerimle kazıya-
cağımdan emin olduğum bu yerden başımı kaldırıp baktığımda tek düşünebildiğim, bu adamla son görüşmemizde benim ona...

Benim ona siktir git demiş olmamdı.

Defalarca.

Ama bunu hak etmişti, en azından projenin üstesinden gelebilecek kadar iyi olmadığını söylediği için. Aynı zamanda bu görevin çok tehlikeli olacağını da söylemişti. Ve şimdi, derin mavi gözleri ve daha da derin sesiyle beni artık kesin gözüyle baktığım ölümümünden çekip kurtarmak için Kuzey Kutbu’na gelmişti.

Pisliğin teki olduğumu hep biliyordum ama ne kadar ileri gidebileceğimi hiç anlamamıştım.

Şaka yapmaya çalışarak “Bu tarihteki en büyük *sana söylemiştim* hikâyesi mi?” dedim.

Ian beni duymazdan gelerek sakın ve gerçekçi bir tonla, en ufak bir panik belirtisi göstermeden, “Sen ipe tutunduktan sonra burada tahliye üçgeni kuracağım,” dedi. Sanki bir çocuğa ayak-kabı bağcıklarını nasıl bağlayacağını öğretiyordu. Panik olacak bir şey yoktu; bunun planladığı gibi gideceğine ve ikimizin de iyi olacağına dair şüphesi de yoktu. “Yarıktaki bir dudak oluşturup seni omzumdan destek alarak yukarı çekeceğim. Her şeyin bel kemeri-
ne takılı olduğundan emin ol. Halat makarasından çekebilir misin?”

Sadece ona bakıyordum. Ben... Ben ne hissettiğimi bilemiyordum. Sersemlemiş. Korkmuş. Aç. Mahcup. Üşümüş. Muhtemelen çok uzun bir bekleyişten sonra başımı sallayıp onayladım.

Halatı aşağı sarkıtmadan önce hafifçe gülümsedi. Halatın çözülmesini, bana doğru düşmesini ve sıkışıp kaldığım yerden birkaç santim uzakta durmasını izledim. Sonra eldivenli elimi uzatıp halatın ucuna doladım.

Hâlâ şaşkın, korkmuş, aç ve mahcup hissediyordum. Ama Ian'a baktığımda sanki artık daha az üşüyordum.

...

Bunun yalnızca bir burkulma olduğundan emindim. Gelgelelim burkulmaların ne kadar kötü olabileceği düşünülürse, bu yaşadığım kötü olanlardandı.

Ian sözünde durmuş ve dakikalar içinde beni o yarığın içinden kurtarmayı başarmıştı; fakat yüzeye çıktığım anda, yere hafifçe basmaya çalışmamla birlikte iyi bir durumda olmadığımı anladım. Ayağım yere temas ettiği an, yıldırım çarpmış gibi bir acı bütün bedenimi ele geçiriyordu.

“Has...” Elimi dudaklarıma bastırdım, nefesimi eldivenlerin kumaşına gömdüm ve dik durmaya çalıştım. Şiddetli rüzgârın uğultusunun iniltilerini bastırdığından emindim ama gözlerimden akan yaşlara engel olmak için yapabileceğim fazla bir şey yoktu.

Neyse ki Ian halatı toparlamakla öyle meşguldü ki benim farkımda değildi. “Birkaç saniye daha işim var,” dediğinde bunu memnuniyetle karşıladım. Az önce beni bir kutup ayısının tatlısı olmaktan kurtarmış olabilirdi ama nedense beni ağlarken ve

zayıf bir halde görececek olması fikrinden bile nefret ediyordum. Evet, tamam: Kurtarılmaya ihtiyacım vardı. Belki de –o anda pek öyle görünmesem de– ağırlığı genelde oldukça yüksekti ve ağlayıp sızlanan biri hiç olmamıştım. Ian’a bunun aksini düşündürecek bir sebep vermek istemiyordum.

Ama...

Ama gözümünden akan o iki yalnız gözyaşı, barajların kapısını açmıştı. Ian arkamda pratik hareketlerle tırmanış ekipmanlarını sırt çantasına koyuyordu ve ben... Ben ona hiç yardım edebilecek halde değildim. Bir flamingo gibi tek ayak üzerinde durarak zonklayan bileğimi korumaya çalışıyor, beceriksizce ayakta kalmaya çabalıyordum. Yanaklarım yüzüme düşen kar tanelerinin altında yanıyor ve ıslanıyordu. Aptal yarığa baktım ve bir dakika öncesine kadar –siktiğimin Ian Floyd’u gelene kadar– ölmeden önce göreceğim son şeyin burası olduğunu düşündüğüm aklıma geldi. Gökyüzüne bakan bir açıklık.

İşte o anda içime korku hücum etti. Kafamda kurduğum Mars’taki okyanusun sessizliğini alıp götürmüştü. Ian benim için gelmeseydi ellerimin arasından kayıp gidecek sevdiğim onca şeyi ve az evvel neyin kıyısından döndüğümü, beynime saplanan tırmıkların acıtması gibi anımsadım.

Köpekler. Yazın sabaha karşı saat üç. Sadie ve Mara’nın birer mal gibi davranması ve onlara gülmem. Dağ yürüyüşleri, kivili buzlu çay, deneme fırsatı bulamadığım o Yunan restoranı, titiz kodlamalar, *Stranger Things*’in bir sonraki sezonu, muhteşem seksler, *Nature* dergisinde yayın, insanların Mars’a gittiğini görmek, *Buz ve Ateşin Şarkısı*’nın sonu...

Ian, “Fırtına şiddetini artırmadan yola çıkmalıyız,” dedi. “Sen iyi...”

Bana baktığında yüz ifademi saklamaya çalışmadım. O noktayı çoktan geçmiştım. Ian yakınlaştıkça kaşlarını çattı; gözlerimizin buluşmasına, çenemi parmaklarıyla kaldırmasına, yanaklarıma bakmasına izin verdim. Yüzündeki ifade endişeden korkuya, sonra da anlayışa dönüştü.

Derin bir nefes almaya çalışırken bir anda yutkundum. Tam da korktuğum gibi yutkunuşum bir hıçkırığa dönüştü. İki. Üç. Beş. Ve sonra...

Darmadağın olmuştum. Bir çocuk gibi acınası bir şekilde ağlıyordum ve sıcak, ağır bir beden etrafımı sarıp beni sıkıca kavradığında hiçbir direnç gösteremeyecek haldeydim.

Ian'ın montunun naylon kumaşına, "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Ben... Benim sorunum ne bilmiyorum, ben..." Gerçekten de bilmiyordum. Yarığın içindeyken tüm bunlar yaşanmıyormuş gibi davranabilmişim ama artık oradan çıkmışım ve uyuşukluğum geçmişti. Bu yüzden her şey zihnime akın ediyordu ve neredeyse ellerimin arasından kayıp giden onca şey, bütün o ihtimaller, şimdi hepsi bir bir...

"Şşş..." Ian'ın elleri sırtımda aşağı yukarı hareket ederken inanılmaz büyük hissettiriyordu; başımı kavriyor, şapkamın altından kaçan ve karla nemlenen saçlarımı okşuyordu. Bir fırtınanın dondurucu soğğunun ortasındaydık ama ona böylesine yakın olmak neredeyse huzurlu hissettiriyordu. "Şşş... Geçti."

Ona sarıldım. Aslında hiç vaktimiz olmamasına rağmen beni kalın kıyafetlerimizin altından kalp atışlarımızı hissedecek kadar sıkıca sarmaladı ve uzun uzun ağlamama izin verdi. Sonra güçlükle kontrol altına aldığı bir öfkeyle, "Siktiğimin Merel'i," diye mırıldandı. Olanlar yüzünden Merel'i suçlamak çok kolay olsa da aslında hepsi benim hatamdı.

Bunu ona söylemek için geri çekildiğimde yüzümü ellerinin arasına aldı. “Artık gerçekten gitmemiz lazım. Seni deniz kenarına kadar taşıyacağım. Bileğinin daha da mahvolmaması için yanımda hafif bir sargı var.”

“Deniz kıyısına mı?”

“Teknem buradan bir saatten az bir mesafede.”

“Teknen mi?”

“Hadi. Daha fazla kar yağmadan yola çıkmamız lazım.”

“Ben... Ben belki yürüyebilirim. En azından bir deneye-yim...”

Gülümsedi. *Bu adam* bana böyle gülümsemeden ölebilirdim düşüncesi –*ölebilirdim*– bile dudaklarımı titretmişti. “Seni taşıyabilirim.” Yüzünde bir gamze belirdi. “Ama yarıklara olan sevgini zapt etmeye çalış, lütfen.”

Gözyaşlarımın arasından ona baktım. Görünen o ki benden istediği de tam olarak buydu.

...

Ian beni neredeyse yolun tamamında taşıdı.

Bunu, gittikçe yoğunlaşan bir kar fırtınasının beyazlığında, eksi on derece havada yaptığını söylemek muhtemelen biraz abartılı kaçardı. Beni M/S *Sjøveien* isimli küçük bir keşif teknesinin alt güvertesindeki yataklardan birine bırakırken onu kokladığımda sıcaktı ve tuz kokuyordu. Yüzündeki yer yer ter damlaları, montunun koluyla silmeden önce alnını ve üst dudağını parlatıyordu.

Yine de bir saatten uzun bir süre boyunca buzullarla kaplı platolarda, kayalık oluşumlarından ve buz yosunlarından kaçı-

narak eski ve yeni kar tabakaları arasından ilerlerken bir kez bile kollarımı boynuna sımsıkı sarmamdan şikâyet etmemiştir; içinde bulunduğumuz duruma nazaran üzerindeki rahatlığı hayretle izlemiştim.

İki defa neredeyse kaymıştı. Her iki seferde de düşmemek için kasılan kaslarının çelikten hissini, hızını yeniden artırmadan önce dengesini bulmaya çalışan iri bedeninin sağlam ve güvenilir olduğunu hissetmiştim. Her iki seferde de kendimi tuhaf ve anlaşılmaz bir şekilde güvende hissetmiştim.

Tekneye adım attığımız an, “AMASE’ye güvende olduğunu söylemen lazım,” dedi. Etrafıma bakındım ve bizden başka kimse olmadığını işte o an fark ettim. “Ve fırtına dindiğinde arama kurtarma ekiplerinin dışarı çıkmasına gerek kalmadığını da.”

Kaşlarımı çattım. “Senin beni oradan aldığını zaten bilmiyor...”

“Hemen şimdi. Lütfen.” Ben bir mesaj yazıp tüm AMASE grubuna gönderene kadar içinde bulunduğumuz durumda lide rin o olduğunu hatırlatırcasına gözlerini dikip baktı. Etrafında o ne derse yapan insanların olmasına alışkındı. “Bir ısıtıcımız var ama bu soğukta pek yardımı dokunmaz.” Montunu çıkardığında içindeki termal kazağı ortaya çıktı. Saçları dağınık, parlak ve güzeldi. Şapkamın altına tıktığım iğrenç saçlarımla alakası yoktu; onunkiler pek çok araştırmaya konu olması gereken, açıklanamaz bir doğa olayı gibiydi. Belki de Ian’ın saçlarını incelemek için bir araştırma bursu başvurusunda bulunurdum. Sonra da Ian başvurumu reddeder ve ikimiz de *karşılıklı nefret* safhasına geri dönerdik. “Rüzgâr dilediğimden daha sert; yine de gemide olmak, karada olmaktan daha iyi bir seçenek... Demir atmıştım ama dalgalar kötüleşebilir. Yatağının yanında deniz tutmasına karşı haplar var ve...”

“Ian.”

Sessizleşti.

“Neden üzerinde NASA’nın hayatta kalma kıyafetleri yok?”

Bana bakmıyordu. Karşımda dizlerinin üzerine çömeldi ve ayak bileğimdeki bandajla uğraşmaya başladı. Büyük elleri oldukça güçlü duruyordu ama üzerimde gezinirken narindi. “Kırık olmadığına emin misin? Acıyor mu?”

“Evet. Ve evet. Fakat daha iyiye gidiyor.” Odadaki sıcaklık –ya da en azından dondurucu rüzgârların olmaması– iyi hissettiriyordu. Ian’ın şişmiş ayak bileğimi saran rahatlatıcı ve sıcak dokunuşu da canımı acıtmıyordu. “Bu da NASA’ya ait bir tekne değil.” Öyle olmasını beklemiyordum zaten. Sanırım ne işler çevirdiğini anlamıştım.

“Elimizin altında bu vardı.”

“Elimizin derken?”

Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Bana bakmak yerine bileğimdeki bandajı sıkılaştırıp ayağıma kalın bir yün çorap geçirdi. Parmak uçlarının ayak parmaklarımin üzerinde hafifçe dolandığını hissettim sanırım, belki de bana öyle gelmişti. Öyle olmalıydı.

“Bir şeyler yiyip içmelisin.” Duruşunu dikleştirdi. “Ben sana bir şeyler...”

“Ian,” diye sözünü kestim kibarca. Duraksadı, ikimiz de sesimin tonu karşısında aynı anda şaşırılmış gibiydik. Sesim çok... yalvarır gibiydi. Yorgundum. Genelde kırılğan yanlarımı göstermezdim ama... Ian benim için küçük, sallanan bir tekneyle fiyortları aşıp gelmişti. Yirmi bin yıllık buzullar ve şiddetli rüzgârlarla çevrili Arktik Havzası’nda yalnızdık. Bu hiç normal bir şey değildi. “Neden buradasın?”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne yani? Yarığını mı özledin? Eğer istersen seni geri...”

“Hayır, cidden... Neden geldin? Bu tekneyle? Bu yılki AMASE görevinde sen yoksun. Norveç’te bile olmaman gerekiyordu. Jet İtli Laboratuvarı’nda insanların sana ihtiyacı yok mu?”

“İdare ederler. Ayrıca yelken benim için bir tutkudur.” Bariz bir şekilde kaçıyor ama soğuk, beyin hücrelerimi dondurmuş olmalıydı; çünkü o anda tek istediğim, Ian Floyd’un tutkuları hakkında daha fazla şey öğrenmekti. Doğru veya yanlış.

“Öyle mi?”

Yorum yapmadan omuz silkti. “Ben çocukken sık sık yelkenliyle açılırdık.”

“Biz dediğin?”

“Ben ve babam.” Ayağa kalkıp sırtını döndü, dolaplardaki küçük bölmeleri kurcalamaya başladı. “Çalışması gerektiğinde beni de yanında götürürdü.”

“Baban balıkçı mıydı?”

Gülerek homurdandı. “Uyuşturucu kaçakçılığı yapıyordu.”

“Ne?”

“Uyuşturucu kaçakçısıydı. Çoğu zaman ot taşıyordu.”

“Dediğini anladım ama... Cidden mi?”

“Aynen.”

Kaşlarımı çattım. “Sen... Sen iyi misin? Bu şey, yani teknelerle kaçak ot taşımak, bir iş mi?”

Sırtı bana dönük halde bir şeylerle uğraşıyordu ama yüzündeki gülümsemeyi yakalamama yetecek kadar bana doğru döndü. “Evet. Yasadışı ama yine de bir iş.”

“Ve baban seni yanında mı götürüyordu?”

“Bazen.” Elinde küçük bir tepsiyle arkasını döndü. Ian her zaman iri görünen biriydi ama alçak tavanlı güvertede kamburunu çıkaracak kadar eğildiğinde adeta Büyük Set Resifi büyüklüğündeydi. “Annemi deli ederdi.”

Güldüm. “Oğlunun, aile suç örgütünün bir parçası olmasından hoşlanmaz mıydı?”

“Tahmin et bakalım.” Gamzesi kayboldu. “Saatlerce bağırarak bunu tartışırlardı. Mars’ın bana bu kadar çekici gelmesine şaşmamak lazım.”

Başımı kaldırıp yüzündeki ifadeyi inceledim. “Bu yüzden mi büyürken Mara’yla görüşmediniz?”

“Mara kimdi? Ha, evet... Sayılır. Annem, Floyd ailesinden pek hazzetmezdi. Gerçi o ailenin standartlarına göre bile babamın tam bir yüz karası olduğundan eminim. Babamla vakit geçirmeme çok izin verilmedi...” Konuyu değiştirmek istercesine başını iki yana salladı. “Al bakalım. Pek bir şey yok ama yemen lazım.”

Gözlerimi yüzünden ayırmak için çaba sarf etmem gerekiyordu ama yaptığı fıstık ezmeli ve reçelli sandviçleri görünce mutluluktan mideme kramplar girdi. Yatakta daha dik bir pozisyona geçene kadar kıvrandım, ceketimi çıkardım ve anında yemeğe saldırdım. Ne de olsa yemek yemeyle olan ilişkim, Ian’la olana kıyasla çok daha az karmaşıktı. Uzun... oldukça uzun bir süre boyunca kendimi yatıştırıcı çiğneme eyleminde kaybettim. Son lokmamı yuttuğumda yalnız olmadığımı anımsadım ve Ian’ın bana yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle baktığını fark ettim.

“Kusura bakma.” Yanaklarım kızardı. Termal kazağımın üzerindeki kırıntıları silkeleyip ağzımın kenarındaki reçeli yaladım. “Fıstık ezmesine bayılırım.”

“Biliyorum.”

Biliyor mu? “Biliyor musun?”

“Mezuniyet pastan dev bir Reese’s yer fıstığı değil miydi?”

Şaşırarak yanağımın içini ısırdım. Tez savunmamdan sonra Mara ve Sadie’nin getirdiği kekten bahsediyordu. Genelde tükettikleri Costco keklerinin içindeki krema ve fıstık ezmesi dolgusunu yalamamdan bıkmış ve bana dev bir fıstık ezmesi ısmarlamışlardı. Ama bunu Ian’a söylediğimi hiç hatırlamıyordum. O anı unuttuğum bile söylenebilirdi. O günü arada bir Instagram hesabıma girdiğimde hatırlıyordum; çünkü en son paylaştığım şey, üçümüzün yer fıstığına gömülürken çekilmiş bir fotoğrafıydı.

“Fırsatın varken dinlenmelisin,” dedi. “Fırtına yarın sabah erken saatlerde biraz diner, o zaman yola çıkarız. Bu boktan görüş mesafesinde senin yardımına ihtiyacım olacak.”

“Tamam,” dedim. “Evet. Fakat hâlâ anlamadığım şey, nasıl oluyor da burada bir başına...”

“Gidip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olayım. Bir dakikaya dönerim.” Asıl emin olmamız gereken şeyi sormama fırsat vermeden kayboldu. Ve bir dakika sonra falan da dönmemişti. Yatağa uzanıp dünyayla tüm bağlarımı koparmış halde yatarken ve gözlerimi kapatıp uyuyakalmadan önce de ortalarda yoktu.

...

Rüzgârın uğultusu ve teknenin ritmik sallantısıyla uyandım ama beni asıl ayıltan soğuk oldu.

Acil durum lambasının mavi ışığında etrafıma bakındım. Ian benden birkaç metre ötedeki diğer ranzada uyuyordu. Yatak onu kaldıramayacak kadar dar ve kısa görünüyordu ama idare ediyor

gibiydi. Ellerini düzgün bir şekilde karnının üstünde kavuşturmuş, üzerindeki örtüyü ayaklarına kadar itmişti ki bu da odanın hissettiğim kadar soğuk olmadığı anlamına geliyordu.

Yine de bunun bir önemi yoktu; sanki dışarıda geçirdiğim saatler kemiklerime sızmış ve içeriden buz tutmaya devam etmeme neden olmuştu. Birkaç dakika boyunca yorganın altına kıvrıldım ama titreme daha da kötüleşmişti. Hatta öyle güçlüydü ki sanırım beyne giden önemli bir tür yolu yerinden oynatmıştı; çünkü nedenini bilmesem de ranzadan kalkmışım ve battaniyeme sarırmış halde topallayarak Ian'a doğru giden yolu arşınılıyordum.

Yanına uzandığımda biraz sersemlemiş ve ürkmüş bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Yine de ilk tepkisi beni denize atmak değil, yer açmak için duvara doğru geri çekilmek oldu.

Ian, benim asla olamayacağım kadar iyi bir insandı.

“Hannah?”

“Ben şey...” Dişlerim birbirine çarpıyordu. Yine. “Ben ısınamıyorum.”

Tereddüt bile etmedi. Belki de etti ama sadece saniyenin yarısı kadar... Kollarını açıp beni göğsüne çekti; kollarının arasında öyle rahattım ki başından beri orada benim için bir yer ayrılmış gibiydi. Beş yıllık bir yer, tanıdık ve rahat... Sabun ve uyku, çil ve solgun-terli cilt kokan leziz, sıcak bir köşe...

Yine ağlamak üzereydim. Ya da gülmek. En son ne zaman böylesine kırılgan ve karmaşık hissettiğimi hatırlamıyordum.

“Ian?”

“Hmm?” Kalın sesi göğsünde yankılandı. Uyandığında sesi böyleydi. Onunla yemeğe çıkmayı kabul etseydim ertesi sabah bu sesle uyanacaktı.

“Ne zamandır Svalbard’tasın?”

İç çekti, saçımın tepesi sıcak havayla kalktı. Onu hazırlıksız yakalamış olmalıydım; çünkü bu sefer sorumu yanıtlamıştı. “Altı gündür.”

Altı gün. Benden bir gün önce gelmişti. “Neden?”

“Tatil.” Çenesiyle kafamı okşadı.

“Tatil,” diye tekrar ettim. Termal kazağı dudaklarımın altında yumuşacık hissettiriyordu.

“Evet, benim...” –kafama doğru esnedi– “çok izin günüm vardı.”

“Ve bu izin günlerini Norveç’te geçirmeye mi karar verdin?”

“Neden inanmıyormuş gibi konuşuyorsun? Norveç güzel bir yer. Fiyortlar var, kayak merkezleri var, müzeler var.”

Tek sorun Ian’ın bu saydığı mekânlardan birinde olmamasıydı. Burası bir kayak merkezi değildi, bir müzeyle uzaktan yakından alakası bile yoktu. “Ian.” Ona bu kadar yakınken, parmaklarım kazağının üzerinde dolanıp bedenim göğsüne baskı yaparken adıyla seslenmek çok samimi hissettiriyordu. “Nasıl bildin?”

“Neyi?”

“Projemin boka saracağını. Benim... Benim projeyi tamamlayamayacağımı.” Yine ağlamaya başlayacaktım. Muhtemelen. Yüksek olasılıkla. “Bu o kadar... o kadar bariz bir şey miydi? Ben herkes onu uyarmasına rağmen canı ne isterse onu yapan, tamamen beceriksiz ve pisliğin teki miyim?”

“Hayır, hayır, şşt...” Kollarıyla beni daha sıkı tutmaya başladı ve o anda aslında ağladığımı fark ettim. “Sen pisliğin teki değilsin, Hannah. Ve beceriksiz kelimesinin tamamen zıddısın.”

“Ama beni reddettin çünkü...”

“Çünkü seninki gibi projelerin doğasından kaynaklı hatalar yaşanır. Son birkaç aydır bu projeyi yaklaşık on farklı yoldan durdurmaya çalıştım. Birebir görüşmeler yaptım, e-postalar attım, itiraz ettim... her şeyi denedim. Ve bunun çok tehlikeli olduğu konusunda benimle aynı düşünen kişiler bile projeyi önlemek için bir adım atmadı. Yani diyeceğim o ki hayır Hannah. Pislik olan sen değilsin, onlar.”

“Ne?” Gözlerine bakmak için dirseğime dayandım. Mavi gözleri gecenin karanlığında kapkaraydı. “Niye?”

“Çünkü bu harika bir proje. Kesinlikle dâhice ve gelecekteki uzay keşif çalışmalarında devrim yaratma potansiyeline sahip. Yüksek riskli, yüksek getirili.” Parmaklarıyla bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti, sonra da saçımı okşadı. “*Fazla* yüksek risk.”

“İyi de Merel demişti ki...”

“Merel lanet olası bir salak.”

Gözlerim kocaman açıldı. Ian’ın ses tonu bıkkın ve öfkeliydi, genelde tanık olduğum sakin ve mesafeli halinden beklenmeyecek bir şeydi. “Ama Dr. Merel doktora derecesini Oxford’dan almış ve sanırım bir Mensa üyesi, yani...”

“Malın teki.” Gülmemeli ve ona daha fazla sokulmamalıydım ama kendime engel olamamıştım. “Ben buradayken o da AMASE’deydi. İkinci gelişimde iki ciddi yaralanma oldu ve her ikisi de koşulların uygun olmadığı bir zamanda bilim insanlarını saha çalışmalarını bitirmeye zorlaması yüzünden gerçekleşti.”

“Bir dakika, ciddi misin sen?”

Kısaca başını salladı.

“Neden hâlâ NASA’da peki?”

“Çünkü onun ihmali yüzünden olduğunu kanıtlamak zordu ve AMASE üyeleri feragatname imzalamışlardı. Tıpkı senin gibi.” Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. “Neden orada yalnızdın?”

“Ekipmanı bırakmam gerekiyordu. Hava durumunda fırtına beklenmiyordu. Sonra yakınlarda bir çığ düştü, mini aracımın hasar görmesinden korktum ve önüme bakmadan koşmaya başladım...”

“Hayır, neden yalnızdın, Hannah? Yanında birinin daha olması gerekiyordu. Önerinde böyle yazıyordu.”

“Ha...” Yutkundum. “Destek olmak için Merel’in gelmesi gerekiyordu ama kendini iyi hissetmiyordu. Onu bekleyebileceğimi söyledim ama bugünlerin çok değerli olduğunu, yalnız gitmem gerektiğini söyledi ve ben...” Parmaklarımın arasında Ian’ın kazığının kumaşını sıkıyordum. “Gittim. Sonra yardım için aradığımda bana havanın kötüleştiğini söyledi ve...”

“Siktir,” diye mırıldandı. Kolları, vücudumu neredeyse canımı acıtacak kadar sıkıyordu. “Siktir.”

Biraz ürktüm. “Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ve her türlü haklısın...”

“Sana kızgın değilim,” dedi ama sesi hâlâ öfke doluydu. “Ben o siktiğimin...” Derin derin nefes aldığı sırada şüpheyile yüzündeki ifadeyi inceledim. Nefes verdi. Sonra yine aldı. Tam olarak anlamasam da birkaç farklı duygu arasında gidip geliyor gibiydi. Sonra şöyle dedi: “Kusura bakma. Özür dilerim. Ben normalde...”

“Sinirlenmez misin?”

Başını salladı. “Ben genelde şey konusunda daha iyiyim...”

“Daha az umursamada mı?” Cümlesini ben tamamlamıştım. Gözlerini kapatıp yine başını sallayarak onayladı.

Pekâlâ. Her şey rayına oturmaya başlamıştı.

“Seni buraya AMASE göndermedi,” dedim. Bu bir soru değildi. Ian bunu bana itiraf etmezdi ama bu yatakta, onun yanında yattığıma göre her şey çok açıktı. Norveç’e güvende olduğumdan emin olmak için gelmişti. Attığı her adımda tek amacı benim güvende olmamı sağlamaktı. “Sana ihtiyacım olacağını nereden bildin?”

“Bilmiyordum, Hannah.” Derin derin iç çektiğinde göğsü inip kalktı. Başka biri olsa, niyetini çoktan bozmuştu. Ian ise... Sanırım Ian’ın tek istediği tüm bunların başıma gelmemiş olmasıydı. “Sadece sana bir şey olmasından korktum. Ve Merel’a güvenmiyorum. Özellikle de senin yanındayken.” Bu kelimeyi –sen kelimesini– ben olağanüstü ve önemli bir şeymişim gibi söylemişti. En değerli verisiymişim gibi; en sevdiği şehir, en güzel ve en katıksız Mars manzarasıymışım gibi. Onu kendimden defalarca uzaklaştırmama rağmen, sırf beni ısıtmak için sallanan bir tekneyle Dünya gezegeni üzerindeki en soğuk okyanusun orta yerine gelmişti.

Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım ama beni nazikçe göğsüne bastırıp saçlarımı okşamaya devam etti. “Gerçekten dinlenmeye ihtiyacın var.”

Haklıydı. İkimiz de dinlenmeliydik. Bir bacağımı onun bacaklarının arasına sokmaya çalıştığımda bana müsaade etti. Bedeni benim bir parçam gibiydi. “Özür dilerim. Sana Houston’da söylediğim şeyler için.”

“Şşş...”

“Ve seni tehlikeye attığım için...”

“Şşş... Sorun yok.” Şakağımdan öptü. Gözyaşlarım yüzümü nemlendirmişti. “Sorun yok.”

“Var. Şu an takımınla çalışıyor ya da kendi yatağında uyuyor olabilirdin. Ama benim yüzümden buradasın ve...”

“Hannah, başka hiçbir yerde olmak istemezdim.”

Sulu gözlerimle güldüm. “Gerçekten de başka *hiçbir yerde* olmak istemez miydin?”

Uyuyakalmadan önce Ian’ın sessizce güldüğünü duydum.

Sekizinci Bölüm

Houston'a gitmeden önceki gece, Svalbard'ın ana yerleşim yeri olan Longyearbyen'de bir otelde kaldık. Göz alabildiğince uzayan bir açık büfe kahvaltısı vardı ve odaların sıcaklığı, içeride konforlu zaman geçirmek için gerekenden yaklaşık on derece daha yüksekti: Gerçek anlamda yarık-sonrası-Hannah-rüyalarını süslüyordu. Odama yerleşir yerleşmez ortadan kaybolduğu için Ian'ın da mutluluğumu paylaşp paylaşmadığından emin değildim. Ama sorun değildi, yapacak işlerim vardı. İşlerimin büyük bir kısmı yaşananlar hakkında NASA'ya güncel durumu bildirdiğim ayrıntılı bir rapor yazmaktı. Bu raporda – onun isteği üzerine– Ian'dan bahsetmeyecek; ancak Merel aleyhine resmi bir şikâyetle bulunacaktım. Raporu yazdıktan sonradan rastlanan bir lütuf yaşadım ve arazideki mini gezginime bağlanabildim. Tam olarak ihtiyacım olan türden verileri topladığını anladığımda bir sevinç çığlığı attım. Gelen verilere baktı-

ğında teknedeyken Ian'ın projemin gelecekteki projeler için ne kadar değerli olacağına dair söylediklerini hatırladım ve neredeyse gözlerim doldu.

Neden bilmiyordum. Sanırım hâlâ sarsılmış hissediyordum.

Ertesi gün oradan ayrıldık. AMASE'ye katılmaktaki amacımı –şaşırtıcı derecede başarılı bir şekilde– gerçekleştirmiştim ve Ian'ın da üç gün içinde Jet İtki Laboratuvarı'nda olması gerekiyordu. İlk uçak yolculuğumuzu Svalbard'tan Oslo'ya, küçük koltukları ve ufacık ama ücretsiz atıştırmalıkları olan, yine küçük bir havalimanından kalkan ufacık uçaklardan biriyle yaptık. Ian ve ben ne bu uçuşta ne de Oslo'dan Frankfurt'a olan uçuşta yan yana oturabilmiştik. Vaktimi pencereden dışarı bakarak ve Norveççe altyazılı *JAG* bölümleri izleyerek geçirdim. Dizinin üçüncü bölümünün sonuna geldiğimde *skyldig* kelimesinin “suçlu” anlamına geldiği konusunda güçlü tahminlerim vardı.

Ian hâlâ iyileşememiş bedenimi Frankfurt havalimanında taşıırken, “Sanırım bu durumda *ikke* kelimesi de cümleye olumsuz anlam katıyor,” dedi. Şaşkınlıkla ona bakmak için arkamı döndüm. “Ne? Ben de *JAG* izledim. Güzel dizi. Bana çocukluğumu anımsatıyor.”

“Gerçekten mi? Tuhaf huyları olan kaçakçı babanla oturup askeri avukatlar hakkında bir dizi mi izliyordun yani?”

Bana mahcup bir halde gülümsediğinde kahkahalara boğuldum.

“Dizinin sonunda Harm ve Mac kavuşuyor mu?” diye sordum.

Yarım yamalak gülümsedi. “Spoiler vermem.”

“Of, hadi ama!”

“Öğrenmek istiyorsan izlemen lazım.”

“Ya da Vikipedi'den açıp okuyabilirim.”

Hâlâ gülümsüyordu. Bunu yapmayacağımı biliyor gibiydi. Haklıydı.

Seyahatimizin son kısmında beraberdik. Ian, sormama gerek kalmadan cam kenarında oturmama müsaade etti ve çantalarımızı yerleştirip bileğimdeki sargının altına bir yastık sıkıştırdıktan sonra yanıma yerleşti. Geniş ve sağlam bacakları, içinde bulunduğu sıkışık alan için fazla büyüktü, ikimiz de yerimize oturduğumuzda bacaklarıyla dünyanın geri kalanıyla aramıza bir bariyer çekmiş gibiydi. Beni gürültüden ve olaylardan koruyan bir duvardı. Tekneden beri doğru düzgün uyuyamamış, kısa şekerlemelerin ötesine geçememiştim. Ancak havalandıktan birkaç dakika sonra bitkin bir halde kendimden geçtiğimi hatırlıyordum. Uyumadan önce yaptığım son şey, başımı Ian'ın omzuna dayamak olmuştu. Hatırladığım son şeyse mümkün olduğu kadar rahat ettiğimden emin olmak için Ian'ın hafifçe alçaldığıydı.

Atlantik üzerinde bir yerdeyken uyandım. Yanağım Ian'ın omzuna dayalıydı, giysilerinin ve teninin temiz kokusu burun deliklerime dolmuştu. Hiç kıpırdamadan birkaç dakika daha olduğum yerde kaldım. Tabletine bakıyor, plazmaların itici gücüyle ilgili bir makale okuyordu. Makalenin metodoloji kısmında birkaç satıra göz gezdirdikten sonra, "Genelde böyle biri değilimdir," dedim.

Uyanık olmama şaşırmamış gibiydi. "Nasıl yani?"

Biraz düşündüm. "Birine muhtaç." Biraz daha düşündüm. "Yapışkan."

"Biliyorum." Yüzünü göremiyordum ama sesi kibar ve düşük tondaydı.

"Nereden biliyorsun?"

"Seni tanıyorum çünkü."

İçgüdüsel olarak onu terslemek ve geri çekilmek istedim. İçimde bir şey, tanınma hissini bertaraf etmek istedi; çünkü birinin beni tanınması, benden uzaklaşacağı anlamına geliyordu. Öyle değil mi? “Ama tanımıyorsun. Gerçek beni tanımıyorsun. Yani biz seninle yatmadık bile.”

“Doğru.” Başını salladığında çene kemiği saçlarıma değdi. “Yatsaydık seni tanımama izin verir miydin?”

“I-ıhh.” Esneyip doğruldum, ağrıyan sırtımı germek için öne doğru eğildim. “Hiç düşünüyor musun?”

“Neyi?”

“Beş sene öncesini. O öğleden sonrasını.”

Hiç tereddüt etmeden, anında, “Hiç aklımdan çıkmadı ki,” dedi. İfadesi çözemeyeceğim kadar karışıktı. Hiçbir şekilde çözemiyordum. “Bu yüzden mi beni kurtarmaya geldin?” diye takıldım. “Aklından bir türlü çıkmadığı için mi? Senelerdir gizli gizli o anın özlemiyle yanıp tutuştuğun için mi?”

Doğrudan gözlerime baktı. “Bunun gizli herhangi bir yanı var mıydı bilmiyorum.”

Sakinliğini bozmadan tabletine bakmaya geri döndü. Aradan birkaç dakika ve birkaç esneme geçtikten sonra gözlerini yumdu ve başının ucunu koltuğuna yasladı. Bu sefer o uyuyacaktı, bense uyanık kalacak, gırtlığının ne kadar güçlü görüldüğüne bakarken başımın milyonlarca farklı şekilde dönmesine engel olamayacaktım.

...

Houston’daki havalimanının ulaştırma ve güvenlik idaresinden çıktığımızda, kalabalığın içinde bir işaret gördüm: Filmlerde li-

muzin şoförlerinin tanıyamayacaklarından korktukları önemli müşterileri alırken ellerinde tuttukları kâğıtlara benziyordu.

Üzerinde HANNAH ARROYO yazılıydı. Altında da: BU KİŞİ NEREDEYSE ÖLÜYORDU VE BİZİM HABERİMİZ BİLE YOKTU. AYRICA KENDİSİ BİTEN TUVALET KÂĞITLARININ YERİNE YENİSİNİ KOYMAYI HER ZAMAN UNUTUR. KÜÇÜK PİSLİK.

Oldukça büyük bir yazıydı. Dahası, çok uzun sayılmayacak, biri kıvılcı saçlı biri esmer iki kız tarafından tutuluyordu ve kızlar bariz bir şekilde bana bakıyordu.

İlan'a döndüm, son dört saattir ara ara uyumasına rağmen halsiz görünüyordu ama yüz hatları gevşek ve yumuşaktı. *Tatlıydı* bence. Ve bir de, *çok lezzetli. Yakışıklıydı. Arzuydu.* Ona tüm bunları söylemek yerine, "Aptal arkadaşlarımın burada ne işi var?" dedim.

Omuz silkti. "Ölümün kıyısından döndüğün deneyimlerini birileriyle konuşmak isteyebileceğini düşündüm. Bu yüzden olanları Mara'ya anlatmaya karar verdim. Gerçi buraya gelmesini beklemiyordum."

"Ona kendim anlatmadığımı da nereden çıkardın?"

Kaşlarını kaldırdı. "Anlatmış mıydın?"

"*Anlatacaktım.* Daha az *ağlamaklı* hissettiğimde. Ve... Her neyse." Gözlerimi devirdim. Vay be, olgun biri gibi davranmıştım. "En son Mara'nın adını bile hatırlamıyordun, numarasını nereden buldun?"

"Ağza alınmayacak şeyler yapmak zorunda kaldım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Büyük teyze Delphina'yı aradım deme sakın!"

Dudaklarını birbirine bastırıp yavaşça, acı dolu bir edayla başını salladı.

“İan, ben çok üzg...”

Cümlemi tamamlama fırsatım olmadı çünkü iki küçük ama şaşırtıcı derecede güçlü goblin beni yakalamıştı. İşe yarayan tek ayak bileğimin üzerinde sallandım, kolları boynuma sıkıca dolandığında neredeyse boğulacaktım.

“Siz neden buradasınız?”

“Çünkü,” dedi Mara omzuma doğru. İkisi de ağlıyordu, çok zayıf, çok yufka yüreklilerdi. Tanrım, onları seviyordum.

“Kızlar. Hadi, toparlanın. Ölmedim bile.”

“Soğuk ısırması peki?” Sadie koltuk altıma doğru gömüldüğü yerden mırıldandı. Ne kadar fevkalade kısa boylu olduğunu unutmuştum.

“Fazla bir şey yok.”

“Ayak parmaklarından kaç kesildi?”

“Üç.”

“Çok kötü değilmiş,” dedi Mara burnunu çekerek. “Pedikürün ucuza gelir.”

Güldüm ve derin bir nefes aldım. Harika kokuyorlardı, sıradan ve tanıdık kokuların bir karışımıydı: havalimanı terminalleri, eskiden çalıp kullandığım şampuanlar ve Pasadena’daki sıkıştırmalı evimiz gibi kokuyorlardı.

“Cidden, burada ne işiniz var? Yapacak işiniz falan yok mu sizin?”

Sadie daha fazla ağlamaya başlamadan önce, “İki gün izin aldık ve komşum da Ozzy’ye göz kulak oluyor, *seni nankör cadı*,” dedi. Ona daha sıkı sarıldım ve sırtını sıvazladım.

Bizden birkaç metre uzakta iki uzun boylu adam kendi aralarında konuşuyorlardı. Liam ve Erik'i gece geç saatlerde gerçekleştirdiğimiz FaceTime görüşmelerimize konuk olarak katıldıkları için tanıyordum. Yüzümde, *bu ikisi çok fena*, ifademle var gücümle onlara el salladım. Onlar da bana el salladılar ve yüzlerinde benimle yüzde beş yüz aynı fikirde olduklarına dair gülümsemeleriyle onayladılar.

"Ah... Ian? Sen Ian olmalısın, değil mi?" Mara, sarılma yumağımızdan ayrıldı. "Bizi aradığın için çok teşekkür ederim. Bu mal, yaşadıklarının ne denli önemli olduğunu bize asla anlatmazdı. Ve şey, geçtiğimiz yıllarda pek iletişimde olmadığım için de kusura bakma... On beş sene mi oldu?"

"Hiç özür dileme," dedim. "Ian yirmi dakika öncesine kadar senin adını Melissa sanıyordu."

Mara kaşlarını çattı. "Ne? Cidden mi?"

Ian biraz utanmış görünerek gözlerini kırptırdı.

"Eh, olsun." Mara omuz silkti. "Sana kişisel olarak bir şey beslemediğime söz veriyorum. Genel olarak Floyd ailesini pek sevmem."

"Al benden de o kadar."

Mara'nın gözleri ışıldadı. "Korkunç insanlar ya, değil mi?"

"En kötüsü."

"*Teşekkür ederim*. Baksana, biz aile üyeliğinden ayrıldığımızı ilan etmeliyiz. Kendi küçük resmi ailemizi oluştururuz. Şu beni tekrar tekrar izlemeye zorladıkları Lowe's işeme videon var ya? Ondan bir daha asla bahsetmeyeceğim."

Ian gülümsedi. "Kulağa harika geliyor."

Mara da karşılık olarak gülümsedi ama sonra, bana bir kez daha sarılmak için eğildiğinde, “Onun gerçekten bir Floyd olup olmadığından bile emin değilim. Saçları neredeyse kırmızı *bile değil*,” diye fısıldadı.

Kahkahalara boğuldum. Sanırım evime dönmüştüm.

...

Uyanık kalmak, Sadie ve Mara’yı yeniden yaşam alanımda görmenin sevincini yaşamak istemiştım ama başarısız olmuş, evimize vardığımız anda kendimden geçmiştım. Gecenin bir yarısı uyandığımda Sadie ve Mara dev boyuttaki yatağımda iki yanımda yatıyordu. Kalbim sevgiyle öyle doluydu ki taşmasından korkuyordum. Görünüşe göre artık şöyle bir şeydim: marşmelov ve gökkuşağından yapılma, tekboynuzlu at kediciğı. Of. Uyku sersemi halimle erkek arkadaşlarının nereye gittiğini merak ettim ama hemen sonrasında uykuya daldım. Sorumun cevabını da ancak birkaç saat sonra, güneş ışıkları mutfağımı aydınlattığında ve darmadağınık masamın başına oturduğumda aldım.

Mara, “Bir otelde kalacaklardı,” dedi. Utanmış gibi yapma zahmetine bile girmeden kahvaltıda tuzlu kraker yiyordu. “Ama lan onları evine davet etti.”

“Öyle mi?” Norveç’e gitmeden önce içini boşaltıp fişini çekmeme rağmen buzdolabım doluydu. İçinde birkaç tane açılmamış mısır gevreğı kutusu ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir kâseye konulmuş taze meyveler vardı. Hayatımdaki sorumluluk sahibi yetişkinlerden hangisinin bundan sorumlu olduğunu merak ettim. “Evinde yer var mı ki?”

“Büyük bir evi varmış, öyle dedi.”

“Hmm.” Sadie’nin Viking erkek arkadaşının Ian’ın evini ben-
den önce gördüğüne inanamıyordum. Neyse...

“Şimdi,” dedi. “Bu seni sorguya çekmek ve Mara’nın akraba-
sını götürüp götürmediğini öğrenmek için mükemmel bir gi-
riş oldu bence. Yani yattığınız her halinizden belli ama Kuzey
Kutbu’nda kendinizi neredeyse meyveli buzlara çeviriyordunuz.
Bu yüzden üzerine çok gelmeyeceğiz.”

“Ne düşüncelisin.” Gizemli kâsedan bir üzüm kopardım.
“Ian’la yatmadım ama...”

“Zırvalama.”

“Hayır, ciddiym. Yaklaşık beş sene önce Helena’nın ödevi için
buluştuğumuzda biraz takılmıştık. Sonra altı ay önce –birinin
bana söylediğinin aksine aptal olduğum için değil, çok tehlikeli
olduğu için– keşif projemi reddetmesinin üstüne ona siktirip git-
mesini söylemiştim ve tartışmıştık. *Sonra* da bu keşif projesinde
neredeyse öldüğüm anda hayatımı kurtarmaya geldi.”

Teknede geçirdiğimiz geceden bahsetmemiştim; çünkü ger-
çekten söylenecek pek bir şey yoktu. Teknik olarak hiçbir şey
olmamıştı.

Mara, “*Sana söylemiştim* demek için mükemmel bir an,” dedi.

“Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm!”

Sadie, “Dur bir saniye,” diye araya girdi. “Proje önerini redde-
den kişinin Ian olduğunu bize söylemiş miydin? Bir de şu beş-se-
ne-önce-biraz-takılmıştık kısmını da anlatmış mıydın yoksa biz
mi *unuttuk*?”

“Unutmadık,” dedi Mara. “Böyle bir şeyi asla *unutmazdık*.
Hayatında olan bitenlerden bizi de haberdar ettiğin için teşekkürler,
Hannah.”

“Böyle bir şeyi bilmek ister miydiniz ki?”

Aynı anda *ay, tabii ki* dediler.

Doğru ya. “Tamam, yani şöyle. Jet İtki Laboratuvarı’nda biraz yiyiştik. Sonra beni yemeğe çıkarmak istedi. Ben de randevulara çıkmadığımı ama onunla yine de yatabileceğimi söyledim. İlgisini çekmedi, sonra da yollarımız ayrıldı.” Omuz silktim. “Şimdi biliyorsunuz işte.”

Mara bana bakakaldı. “Vay be. Vakitlice öğrenmiş olduk.”

Ona havadan bir öpücük gönderdim.

Sadie, “Şimdi işlerin rengi değişti, değil mi?” diye sordu. “Demek istediğim, dün gece asansör bozuk diye Ian seni kucağında yedi kat yukarı taşıdı. Sana karşı bir şeyler hissettiği çok net.”

“Evet,” diye ona katıldı Mara. “Benim kan bağım olan birinin kalbini kıracak mısın yani? Yanlış anlama, ben yine de senin tarafında olurum. Sürtükler, kankalardan önce gelir.”

“Ian’ın senin kankan olmakla uzaktan yakından alakası yok,” diye belirttim.

“Ama kuzenim falan oluyor.”

Sadie, Mara’nın omzuna hafifçe vurdu. “Her kuzenim *falan* dediğinde gülesim geliyor. Gerçekten o sağlam aile bağlarını hissedebiliyorum.”

“Dün akşam aileden bağımsızlığımızı ilan ettik. Floyd 2.0 sürümünün kurucularıyız. Ve sen de...” Parmağıyla beni işaret etti. “Bizden biri olabilirsin.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ian’a bir şans verirsen eğer.”

“Ben... ben bilmiyorum.” Uçak alçalırken elimi nasıl sıkıştırdığını düşündüm. Ona kurabiye seviyorum dedim diye simit yeri-

ne kurabiye istediği anı düşündüm. Norveç'te otel görevlisi bize odamızı gösterirken kolunu omzuma dolmasını düşündüm. Yanımda uyuyakalmasını, kendimi düşürdüğüm o aptal durumdan beni kurtarmasının –bu konuyu açtığımda gözlerini devirmekten başka bir şey yapmasa da– onun için ne kadar zahmetli, fiziksel olarak ne kadar zorlayıcı geçmiş olabileceğini düşündüm.

Randevuya çıkma kelimesini sevmiyordum. Bu *fikri* sevmiyordum. Ama söz konusu Ian olunca... Bilmiyordum. Onunla her şey başka hissettiriyordu.

“Bekleyip göreceğiz. *Onun* benimle çıkmak isteyeceğinden emin değilim,” dedim Sadie'nin kahvaltılık gevreğine bakarak. Ardından gelen sessizlik öyle uzun sürdü ki başımı kaldırıp onlara bakmak zorunda hissettim. Arkadaşlarım, tüm vaktimi dantel işlemeye ayırmak için işimden istifa ettiğimi duyurmuşum gibi bakıyorlardı. “Ne?”

Mara, *tam karşılarında* değilmişim gibi Sadie'ye, “Az önce gerçekten *çıkma* kelimesini mi kullandı o?” diye sordu.

“Galiba. Hem de o iğrenç meyveden bahsetmeden?”

Mara kaşlarını çattı. “Kanka, hurma* harika bir meyve.”

“Hayır, değil.”

“Evet. Pastırmayla birlikte yemeyi dene.”

“İyi de,” diye kabul etti Sadie. “Pastırmayla *her şey* güzel olur.”

Boğazımı temizledim. Bana döndüler.

“Yani onunla yemeğe çıkacak mısın?”

Omuz silktim. Düşündüm. Fikri bile öyle yabancıydı ki beynim bir süre orada takılı kaldı. Yine de Svalbard'tayken Ian'ın

* Flörtle randevuya çıkmak, buluşmak anlamına gelen İngilizce “date” kelimesi aynı zamanda “hurma” demektir. (ç.n.)

bana gülümsemesini hatırladığımda hemen harekete geçti. “Sanırım ben teklif edeceğim. O da isterse tabii.”

“Hayatını kurtardığını, büyük teyze Delphina’yla iletişime geçtiğini, kız arkadaşları seninle takılabilsin diye hayatında daha önce hiç görmediği iki adamı evinde ağırladığını düşünürsek... bence o da istiyordur.”

Gözlerimi aramızdaki mesafeye dikerek başımı salladım. “Düştüğüm zaman keşif projemin lideri, kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğini söylemişti. Ama... o geldi. Ian geldi. Orada olmaması gerekiyordu ama yine de geldi.”

Sadie kaşlarını çattı. “Bu yüzden onunla görüşmek zorunda hissettiğini mi söylüyorsun?”

“Hayır.” Sırıttım. “Bildiğiniz üzere, istemediğim bir şeyi bana yaptırmak neredeyse imkânsızdır.”

Sadie gözlerini bana dikti. “Ben yaptırırım ama.”

“Yanılıyorsun.”

“Hayır, yanılmıyorum. Mesela, on dakika sonra seni Ian’ın adresini yazdığı NASA doktoruna götüreceğim ve ayağına baktıracağız.”

Kaşlarımı çattım. “Hayatta olmaz.”

“Götüreceğim.”

“Sadie, iyiyim ben.”

“Bu tartışmayı kazanacağını düşünüyor musun gerçekten de?”

“Tabii ki.”

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle mısır gevreği kâsesinin üzerinden öne doğru eğildi. “Öyleyse başlıyoruz, bebeğim. İyi olan kazansın.”

...

Tabii ki Sadie kazanmıştı.

Doktor bana çoktan bildiğim şeyleri –tehlikeli burkulma falan filan– anlattıktan ve üzerine basabileceğim bir destekle sardıktan sonra Sadie ve Mara'yı en sevdiğim kahveciye götürdüm. Dönüş uçakları o gece geç saatteydi, bu yüzden gün içinde elimizden geldiği kadar çok şey yapmaya çalıştık. Ian'ın evine geldiğimizde beklentim... Aslında ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Bu adamların kişilikleri hakkında bildiklerime dayanarak onları sessizce oturmuş, kara kara düşünerek e-posta hesaplarını kontrol ederken bulacağımızı düşünmüştüm. Belki arada bir boğazlarını temizlerlerdi. Ama Ian bizi paldır küldür evine aldığı anda ve geniş oturma odasına girdiğimizde her biri odanın bir köşesine yayılmıştı, ellerinde PlayStation kumandaları vardı, üçü de televizyona bakıp bağıırıyordu. Daha ayrıntılı baktığımızda Liam ve Ian'ın avatarlarının jelatinimsi bir canavara ateş ettiğini, Erik'in avatarının ise ekranın bir köşesinde sıkışıp kaldığını fark ettim. Bağırarak Danca ya da Klingonca' olduğunu düşündüğüm bir şeyler söylüyordu.

Hiçbiri duş alma ya da pijamalarını değiştirme zahmetine girmiş gibi görünmüyordu. Ahşap sehpanın üzerinde iki boş pizza kutusu vardı ve boş bira şişeleri yere saçılmıştı. Az önce yerdeki bir cips parçasına bastığımdan da emindim. Evin girişinde, olduğumuz yerde duruyorduk ama bizi fark etmişlerse bile bunu göstermiyorlardı. Liam'a bir kurşun isabet edene ve yaralı bir hayvan gibi homurdanana kadar oynamaya devam ettiler.

* Klingonca, kurgusal *Uzay Yolu* evreninde Klingonlular tarafından konuşulan yapay dildir. (ç.n.)

Mara alçak sesle, “Onu sevmekten nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Sadie iç çekti. “En azından seninki kumandayı kullanamadığı için duvara çarpıp durmuyor.”

“Kızlar,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sanırım ilişkilerinizi onaylama konusunda bir hata yaptım. Belki de bundan daha iyisini bulabilirsiniz.”

Mara homurdandı. “Pardon da... Ian’ın tişörtündeki şey sucuk mu?”

Aynen öyleydi. “Sen kazandın.”

Sadie boğazını temizledi. “Selam herkese... Eğlenmeniz harika ama uçağımızı kaçırmak istemiyorsak yola koyulmalıyız.” Koro halinde inilti çıkardılar; odalarını temizlemeleri istenmiş on yaşındaki ergenler gibiydiler.

Mara şaşkınlıkla, “Ben sadece... birbirlerini gerçekten sevdiklerine inanamıyorum,” dedi.

Sadie başını sallayıp onayladı. “Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Tehlikeli görünüyor sanki?”

Kahkahamı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Dokuzuncu Bölüm

Erkekler kendi aralarında rahatsız edici bir şekilde telefon numaralarını alıp verdikten ve Mara ile Sadie birkaç damla gözyaşı döktükten sonra herkesi havalimanına bıraktık. Sonra da Ian beni eve bıraktı. Artık iyice kendime gelmiştim; çünkü kızları sert bir şekilde, “Kesin zırlamayı,” diye azarladıktan sonra kışlarına birer şaplak atıp uçuşa göndermişim.

Sadie halatlarla ayrılmış alandan bana, “En az altı ay boyunca buzulların arasına düşmemeye çalış, olur mu?” diye bağıırıyordu. Onu el hareketlerimle başımdan savıp Ian’ın arabasına atladım.

Ian beni evime geri götürürken, “Onları neden bu kadar sevdiğini şimdi anlıyorum,” dedi.

“Öyle değil. Yani onları sevmiyorum. Sadece kalplerini kırmamaya çalışıyormuş gibi yapıyorum.”

Her bir hücremle yalan uydurduğumu biliyormuş gibi gülümsemi. Yolculuğun geri kalanında ikimiz de sessizdik. Eski parçaları çalan bir radyo istasyonu, 2000'lerin başından hatırladığım pop şarkıları çaldığı sırada, *ben de eskilerden kalma mıyım* diye düşünerek pencereden dışarıyı izledim. Ian, evime geldiğimizde park etmek için yavaşladı, kalbimin atışı hızlandıkça tüm o rahat ve mutlu hislerim azalmaya başladı.

Kızlara, Ian'a benimle görüşmek isteyip istemeyeceğini soracağımı söylemiştim; ancak söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Birçok kişiye çeşitli tekliflerde bulunmama rağmen bu... bu çok başkaydı. Başaramayacaktım. Her şeyi berbat edecektim. Ve Ian bunu hemen fark edecekti.

"Sen..." diye başladım. Sonra sustum. Birdenbire dizlerim inanılmaz ilginç görünmeye başlamıştı. En ince ayrıntısına kadar tüm dikkatimi vermem gereken bir sanat eseriymi sanki. "Ben düşünüyordum da..."

"Merak etme, seni yukarı taşıyım," dedi. Üzerinde kot pantolon ve gözleriyle uyumlu, saçlarıyla zıt renkte okyanus mavisi bir tişört vardı ve...

Onu bu kadar çekici bulmam korkutucuydu. Ya da böylesine derinden vurulmam... Ian'dan ilk karşılaştığımız andan beri hoşlanmıştım ama ona karşı hissettiklerim istikrarlı bir şekilde katlanarak artmıştı ve... Bu hislerle ne yapacaktım ben? Elime çalmayı hiç bilmediğim bir enstrüman tutuşturulmuş da bir konser salonunda hiçbir hazırlık yapmadan sahneye çıkmam bekleniyor gibiydi.

Derin bir nefes aldım.

"Aslında asansörü tamir etmişler. Ve bu yeni sargıyla yürümem daha kolaylaştı. Yani gerek yok. Ama sen..." *Yapabilirsin,*

Hannah. Hadi. Bu adam sayesinde kutup ayılarından kurtuldun. Çıkar ağzındaki baklayı. “Yani istersen yukarı gelebilirsin.”

Ardından, kalbimin atışını vücudumun her santiminde hissettiğim uzun bir sessizlik yaşandı. Sessizlik, katlanılmaz bir hal alana kadar uzadı ve artık dayanamayıp başımı kaldırdım; Ian, yüzünde sadece *üzgünüm* anlamına gelebilecek bir ifadeyle bana bakıyordu. Sanki beni utandıracağını çok iyi biliyordu.

Siktir.

Özür dilercesine, “Hannah,” dedi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Haklısın.” Yutkunup başımı salladım. Belirsiz bir *sonra görüşürüz* fikrinin göğsümde oluşturduğu hissi bir kenara attım. Tanrım, bu *sonra* denen şey çok kötü olacaktı. “Peki.” Anlayışla karşıladığımda o da rahatlayarak başını salladı. Biraz kalbim kırılmıştı. “Fakat bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye...”

“Hemen yanı başımda olacaksın. Evet.” Gülümsedim ama yüzde yüz gülümsüyor sayılmazdım, yine ağlayacak gibi hissediyordum. “Teşekkür ederim, Ian. Her şey için. Gerçekten. Hâlâ benim için geldiğine inanamıyorum.”

Başını yana eğdi. “Neden?”

“Bilmem. Ben sadece...” Bir cevap uydurup sıyrılabilirdim. Gelgelelim bu hiç adil olmazdı. Bundan daha fazlasını hak ediyordu. “Ben sadece birinin benim için bunu yapmış olabileceğine inanamıyorum.”

“Doğru.” İç çekti ve alt dudağını ısırdı. “Hannah, eğer bu değişirse... Eğer birinin seni bu kadar önemseyebileceğine inanabilirsen... Ve eğer gerçekten istersen... O kişiyle bir *yemeğe çık*.” Güldü. “Yani... Lütfen beni de seçeneklerden biri olarak düşün. Beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Ah. Ah, ben...” Yüzümü ateş bastığını hissedebiliyordum. Yüzüm mü kızarıyordu benim? Vücudumun bunu yapabileceğinden haberim bile yoktu. “Ben sadece şey için yukarı gelmek ister misin diye sormadım... Yani o da olur tabii ama aslında...” Gözlerimi sımsıkı kapadım. “Kendimi doğru ifade edemedim. Seni yukarı davet ettim; çünkü *yemek yemek* isterim. *Seninle*.” Kelimeler ağızımdan bir anda dökülmüştü.

Gözlerimi açacak cesareti bulduğumda Ian şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Sen...” Sanırım nasıl nefes alınacağını unutmuştu. Boğazını temizledi, bir kez öksürdü, yutkundu, tekrar öksürdü. “Sen ciddi misin?”

“Evet. Demek istediğim,” hızlı hızlı ekledim, “yine de senin hoşuna gitmeyeceğini düşünüyorum. Ben... gerçekten o tarz insanlardan *değilim*.”

“Ne tarz insanlardan değilsin?”

“Yani insanların seks, seksle ilgili herhangi bir şey ya da doğrudan sekse giden şeyler yapmak dışında beraber takılmaktan keyif alacağı tarzda olanlardan.”

“Hannah.” Bana şüpheli gözlerle bakıyordu. “Senin yanında olabilmek için her şeyi bir kenara bırakıp gelen iki arkadaşın var. Sanırım işin içinde seks de yoktu.”

“Yoktu. Ve ben de onlar için her şeyi bir kenara atarım ama onlar farklı. Onlar benim ailem ve...” Siktir, *gerçekten* ağlamak üzereydim. Altı üstü bir kez ölümden döndüm diye tüm akli dengem boka mı saracaktı? “Seninle aynı fikirde olmayan çok insan var. Mesela ailem. Ve sen de... Sen de muhtemelen zamanla benden hoşlanmayacaksın.”

Gülümsedi. “Senden zaten hoşlandığıma göre bu pek olası görünmüyor.”

“Öyleyse bir noktadan sonra artık hoşlanmayacaksın. Sen...”
Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Keşke beni anlasaydı. “Fikrini değiştireceksin.”

Bana biraz kafayı sıyırmışım gibi bakıyordu. “Bir akşam yemeği yiyecek kadar kısa bir sürede mi?”

“Evet. Vaktini boşa harcadığımı düşüneceksin. Sıkıcı olduğumu düşüneceksin.”

Artık sadece... eğleniyormuş gibiydi. Sanki gülünç bir şeydim. Bilmiyordum. Belki de öyleydim. “Eğer öyle bir şey olursa seni işin başına koyar, yazdığım kodlardaki hataları temizletirim.”

Biraz güldüm ve pencereden dışarı baktım. Gecenin bu saatinde etrafta araba yoktu, kimse köpeğini gezdirmiyor ya da yürüyüş yapmıyordu. Sokakta sadece Ian ve ben vardık. “Yine de eğer sevişirsek bundan en iyi şekilde yararlanacağını düşünüyorum,” diye mırıldandım.

“Katılıyorum.”

Şaşkınlıkla ona döndüm. “Öyle mi?”

“Tabii ki. Seninle sevişmek *istemediğimi* mi düşünüyorsun?”

“Yani... Sayılır?”

“Hannah.” Emniyet kemerini çözüp bana doğru döndü, artık gözlerine bakmaktan başka çarem yoktu. Çok samimi ve neredeyse alınmış gibiydi. “Geçtiğimiz son beş sene boyunca, o gün ofiste yaşananları düşünmediğim bir gün bile olmadı. Bana oral seks yapmayı teklif ettiğinde ben... kendimi utanç verici bir duruma düşürdüm ve... sanırım hayatımın en küçük düşürücü anı olmasına rağmen nedense her türlü fantezimin etrafında döndüğü bir eksen haline geldi ve,” elini yüzüne getirip burnunun üzerindeki kemeri sıktı, “seninle sevişmek istiyorum. Bu çok bariz. Hep istedim. Fakat sadece bir kez olsun istemiyorum. Birçok

kez yapmak istiyorum. Çok uzun bir süre boyunca. Sevişmek için bana gelmeni istiyorum ama aynı zamanda vergiler veya mobilyaların taşınması konusunda yardıma ihtiyacın olduğunda da bana gelmeni istiyorum. Seninle sevişmek, senin için yapacağım milyonlarca şeyden yalnızca biri olsun istiyorum. Ve ben...” Durdu. Cesaretini toplamaya çalışır gibiydi. Bana alan tanımak istercesine duruşunu dikleştirdi. “Özür dilerim. Seni zorlamak istememiştim. İstersen...”

Birkaç santim geri çekildi. Tek yapabildiğim ağzım açık halde ona bakmaktı. Şoktaydım. Dilim tutulmuştu. Kesinlikle... evet. Bu gerçekten yaşandı mı ya? Bunu yaşıyor muyduk? İşin kötüsü, söylediği sözlerin beynimde bir şeyleri yerinden oynattığından neredeyse emin olmamdı; çünkü söylediği onca şeye verebileceğim tek cevap şu oldu: “Yani benimle yemek yiyor musun?”

Alçak sesle, tüm güzelliğiyle ve biraz da hüznle güldü. Ve bana daha önce kimsenin bakmadığı şekilde baktıktan sonra, “Evet, Hannah. Beraber yemek yiyoruz,” dedi.

...

“Hmm... Bize ne yapabilirim bakalım...” Kapağı açık buzdolabımın içindekileri inceleyerek kafamı kaşıdım. Tamam, dolap doluydu ama sorun içindeki her şeyin pişirilmesi, doğranması, fırınlanması ve hazırlanması gerektiği idi. Hepsi sağlıklı ama lezzetsiz şeylerdi. Alışverişi yapanın Mara olduğundan artık yüzde doksan üç emindim; çünkü başka kimse bana brokoli dayatmaya cesaret edemezdi. “Yani bu şey nasıl... Brokoliyi kaynatabilirim sanırım? Bir tencerede? Suyla?”

Ian arkamdaydı; çenesini başıma, gövdesini de sırtıma dayamıştı. “Brokolileri bir tencerede suyla kaynat,” diye tekrar etti.

“Sonrasında *tuz* da ekleyeceğim tabii.”

“Brokoli yemek istiyorsun yani?” Sesinde şüphe vardı. Alınmalı mıydım?

Hayır, Ian. Brokoli yemek istemiyorum. Dürüst olmam gerekirse aç bile değilim. Ama bu yola baş koydum bir kere. Başka biriyle yemek yemenin üstesinden gelebilirim. Ve bunu sana kanıtlayacağım. “O zaman ben sandviç yapayım. Şurada jambon olacaktı.”

“Sanırım onlar lavaş.”

“Hayır, onlar... Siktir. Haklısın.”

İç çektim, dolabın kapısını çarpıp kapattım ve arkamı döndüm. Ian bir adım bile gerilemedi. Başımı kaldırıp ona bakabilmek için sırtımı buzdolabına dayamak zorunda kaldım. “Froot Loops’a ne dersin?”

“Kahvaltılık gevrek mi?”

“Evet. Akşam yemeği niyetine kahvaltı. Eğer süt kaldıysa. Bir bakayım...”

Baktırmadı. Arkamı dönmeme müsaade etmek yerine yüzümü ellerinin arasına aldı, bana doğru eğildi.

Beş sene önceki ilk öpüşmemiz benim sayemde olmuştu. Ben ona yaklaşmıştım. Ben başlatmıştım. Ona yol göstermiştim. Ama bu sefer... Ian kontrolü eline almıştı. Ritmi, tempoyu, dilinin ağzımın içinde dolaşmasını... *her şeyi*. Bir dakika sürdü, sonra iki, sonra da hafif müstehcen seslerin, titrek dokunuşların ve neredeyse sıvılaşacak bir sıcaklığın karışımı olacak hale gelene kadar, sayılamayacak dakikalar boyunca öpüştük. Kollarımı boyunun etrafına sardım. Bir bacağını bacaklarımın arasına soktu. Bu anın da tıpkı Jet İtki Laboratuvarı’ndaki o öğleden sonra yaşananlar gibi sonlanacağını fark ettim. İkimiz de kontrolümüzü tamamen kaybetmiştik ve...

“Dur,” dedim zar zor nefes alarak.

Geri çekildi. “Dur?” Ian *hiç* nefes almıyordu bile.

“Önce yemek.”

Nefes verdi. “Gerçekten mi? *Şimdi* mi yemek yiyesin geldi?”

“Söz verdim.”

“Öyle mi?”

“Evet. Ben sana... Benim sana göstermek istediğim şey...”

“Hannah.” Alnını benimkine dayadı. Kahkahası dudaklarımın hemen ucundaydı. “Yemek... sembolik bir şey. Bir metafor. Eğer bana bu işin sonunun nereye gideceğini görmek istediğini söylersen sana inanırım ve biz...”

“Hayır,” dedim inatla. Ona dokunamamak neredeyse canımı acıtıyordu. En son ne zaman bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum. “Sembolik akşam yemeğimizi yiyeceğiz. Sana bu işte ne kadar... Ne yapıyorsun?”

Sanırım bu sabah yarısını yediğim o salkımdan üzüm koparmak için arkasını dönmüştü. Ben ısırana kadar bir üzümü dudaklarıma bastırdı, diğerini de kendi ağzına attı. İkimiz de bir süre gözlerimizi birbirimize dikerek çiğnemeye devam ettik. Benden önce yutmasına rağmen beni yeniden öpmeye başladı ve ortalık birbirine girdi.

Resmen birbirimizde kaybolmuştuk.

“Yemeğin bitti mi?” dedi dudaklarıma doğru. Başımı salladım. “Aç mısın hâlâ?” Başımı iki yana salladım ve beni kucağına alıp...

“Yanlış kapı!” diye bağırdığımda beni önce banyoya, sonra hiç kullanmadığım elektrikli süpürgeyi ve sahip olduğum bir çift yedek nevresim takımını koyduğum bölmeye taşıdı. Yatağa geldiğimizde ikimiz de gülüyorduk. Birbirimizi soyarken aynı

zamanda öpüşmeye de çalıştığımız için dişlerimiz birbirine çarpıp tıkrıdadı; daha önce hiçbir şey bu kadar samimi, tatlı ve bir o kadar da eğlenceli hissettirmemişti.

“Sen bir... dur...” Tişörtünü çıkarmayı başardığımda büyülenmişçesine gövdesine bakakaldım. Açık tenli ve genişti, çillerle ve kocaman kaslarla kaplıydı. Onu ısırıp her tarafını yalamak istiyordum. “Sen çok...”

Bacağımdaki sargıyı açtı, bu sabah yere attığım pijama altımın yanına koydu ve kot pantolonumu çıkarmama yardım etti. “Kırmızı? Ve puantiyeli?”

Daha da güçlü güldüm. “Evet.”

“Bu tam da benim...”

Onu yatakta yatar pozisyona geçene kadar ittim. Sonra üstüne tırmandım ve ayak bileğimdeki hafif sızıyı görmezden gelerek üstümü çıkardım. Bu his aslında tanıdık olmalıydı, yani ten tene bedenler. Neyin iyi hissettirdiğini anlayıp onu yapmaya devam edecektim. Tanıdık bir his olmalıydı ama öyle olduğundan emin değildim. Ian’la olmak, milyonlarca kez dinlediğim şarkıyı bu sefer yeni bir aranjmanla dinlemek gibiydi.

“Tanrım, sen çok... Senin için nasıl daha iyi olur?” dedi nefes nefese. “Bileğin için?”

“Merak etme, çok da acımıyor...” Aklıma bir şey geldiğinde kendimi susturdum. “Haklısın. *Yaralıyım.*”

Gözleri kocaman açıldı. “Sevişmek zorunda değil...”

“Bu da demek oluyor ki ipler benim elimde olacak.”

Başını salladı. “Ama yapmak zorunda...”

Elim kot pantolonunun fermuarına ulaştığında sesini kesti. Sessiz kaldı, yavaş, metodik ve kararlı bir şekilde fermuarını in-

dirişimi keskin nefesler alıp vererek izledi. İ amaşırında bir ka-
barıklık oluşmuştu. Sertleşmişti ve büyüktü. Ona ilk kez dokunu-
şumu ve seksin ne kadar iyi olacağını düşündüğümü hatırladım.

Fakat bunun olması için aradan beş senenin geçmesi gerekti-
đini hiç düşünmemiştim. “Hannah,” dedi.

Onu parmaklarımın arasına almak için elimi amaşırından
içeri soktum. Parmaklarımı sardığım anda burun delikleri b-
yd. “Evet?”

“Sen anlamadın sanırım... *Siktir.*”

Sıcak ve büyüktü. Gözlerini yumdu, boynunu büktü ve son-
ra bana yeniden yarı uyaran, yarı yalvaran bir ifadeyle baktı.
Dizlerinin üzerinde oturuyordum, üzerine eğildiğimde elimin
arasındaki penisi kasıldı. “Hannah,” dedi her zamankinden daha
derin bir sesle. “Sen ne...”

nce nazikçe başını yaladım. Ama dilimde bıraktığı tadı çok
yumuşak ve sıcacıktı; sabırsızlanmaya başlamıştım. Saçlarım bana
engel olmasın diye yana savurdum ve aletini dudaklarımın arasına
aldım. Hafifçe bir kez, iki kez onu emdim, sonra da...

Ian’ın inlediğini duydum. Sonra da bir şeyin yırtıldığını. G-
zmn ucuyla Ian’ın iri elinin yatağın arşafına dolandığını gr-
dm. Az önce benim nevresimi mi yırtmıştı?

“Dur,” dedi yalvararak, emrederek.

Kaşlarımı attım. “Hoşuna gitmedi mi?”

“Ben...” Uzunluğunda gezdirdiğim elim daha da kararlı iler-
ledi; neredeyse dişlerini sıktığını duyabiliyordum. Yanakları kı-
zarmıştı. Mars kırmızısı. “Yapamayız. İlk seferde olmaz. Bunu
Öyle yapmalıyız ki ben ...”

Penisine yumuşak, yavaş bir öpücük kondurdum. Burnundan sesli bir şekilde nefes aldı. “Yani demek istediğin... sen boşalmak istemiyor musun?”

“Bu konu daha çok *-hasiktir-* onurumu korumamla ilgili,” dedi hızlı hızlı.

“Onur meselesi çok abartılıyor,” dedim ve başını tekrar ağzıma almak için dişlerimi aletin etrafına geçirdim. Bu sefer pes edecek gibiydi. Eli saçlarımın arasından kaydı, başımın arkasını kavradı ve bir süre beni orada tuttu. Başımı kendine doğru çekti. Penisinin ucunun gırtlığıma değdiğini hissedene kadar beni kendine çekti. Kontrolünü kaybetmesinin, tuzlu tadının, titreyen baldırlarının, daha fazlasını isteyerek daha derine inmem için saçlarımı çaresizce çekiştirmesinin tadını çıkardım.

Bir anda tamamen yer değiştirdik. Vücudundan yukarı doğru sürükleniyordum; sırtüstü döndürüldüm ve yatağa sabitlendim. Bir eliyle iki bileğimi tutup başımın üstünde kenetledi; başımı kaldırıp ona baktığımda beni kafese kapattığını gördüm. Önce gözlerindeki paniği, sonra boşalmaya ne kadar yaklaştığını, sonrasında bundan paçayı son anda kurtardığı için duyduğu büyük rahatlamayı fark ettim.

“Hannah,” dedi. Sesinde emreder bir hava vardı.

“Efendim?”

Aleti karnıma değiyordu. “Kontrol artık bende.”

Somurttum. “Ama ben...”

“Üzgünüm ama böyle. Şimdi seni becereceğim. Fakat içine...” Cümlesini bitirmedi. Beni öpmek için öne doğru eğildi. Öpücük bittiğinde nefes nefese kalmış bir şekilde başımı sallayarak onayladım.

“Prezervatif var mı?”

“Hayır ama doğum kontrol hapı kullanıyorum. Bana cinsel yolla bulaşan hastalıklardan –ciddi olanlardan– bulaştırmayacaksan bir şey kullanmadan sevişebiliriz. Yani beni mors aygırının elinden sırf bel soğukluğundan öleyim diye kurtarmamışsındır herhalde?”

Sanırım bunu hiçbir şey kullanmadan yapmamız fikrinden hoşlanmıştı; çünkü önce beni nefesimi kesecek bir şekilde öptü, sonra da üzerimizdeki her şeyi –her şeyi– çıkarmaya başladı.

Doğrusu en son ne zaman biriyle tamamen çıplaktım hatırlamıyordum. Genelde yaptığım sekslerde her zaman, üzerimden hiç çıkarmadığım en azından bir parça giysi olurdu. Sutyen, atlet. Pek de uygun olmayan külotlar. Partnerlerim de benim gibiydi; bileklerinde toplaşmış çamaşırlar, yukarı çekilmiş etekler, bilekleri düğmeli ama önleri açık gömlekler.

Bu konu üzerinde daha önce hiç çok fazla kafa yormamıştım; ancak bu birlikteliklerin ardındaki o eksikliğin yakınlık olduğunu şimdi çok net görebiliyordum. Şimdi Ian tamamen üstüme kapanmış, memelerimi olgun meyvelermiş gibi emiyordu; dili tatlı ve sert darbelerle mememin altında gezinirken bazen çok fazlaydı, bazen de hiç yetmiyordu.

Diziyle bacaklarımı açtı ve vücudu tam aralarına yerleşti; tek bir yumuşak hareketle içime girmesini bekledim. Tamamen ıslanmıştım ve belimi kavrama şekli onun da ne kadar istekli olduğunu ele veriyordu. Ama uzun bir süre boyunca sadece memelerimi dişlemekten memnun gibiydi. Her hareketinde uyluğumun iç kısmına değen, sıcak ve biraz ıslak ereksiyonunu hissedebiliyordum. Nefesimin kesilmesine, onun da inlemesine, göğüs çukurundan derin ve zengin bir şeylerin yükselmesine neden oluyordu.

“Beni becermek istediğini sanıyordum?” dedim nefes nefese.

“İstiyorum,” diye mırıldandı. “Ama bu... bu da çok güzel.”

“Sen...” Keskin bir nefes aldım. “Memelerimi bu kadar sevmiş olamazsın, Ian.”

Göğüs ucumun en sert noktasına yumuşak bir ısırık bıraktı. Omurgam yataktan fırlayıp gidecek gibiydi.

“Neden?”

“Çünkü memelerimi... Daha önce kimse böyle sevmemi.” Memelerimin ahım şahım olmadığından bahsetmek istemiyordum. Muhtemelen bunun farkındaydı; çünkü son on dakikanın büyük bir kısmında memelerim ağzının içindeydi. Anlamış gibi görünüyordu.

“Dünyadaki en güzel küçük memelere sahipsin. Hep böyle düşünüyordum. Seninle ilk tanıştığım andan beri. Özellikle de seninle ilk tanıştığımda.” Birini emerken diğerini çimdikliyordu. Hareketleri çok doğrudu. İyiydi. Hevesliydi. Pisti. “Columbia Tepeleri kadar güzeller.”

İçimden boğuk bir kahkaha koptu. Birinin, vücudumu Mars’ın yüzey biçimlerinin bir özelliğiyle karşılaştırması... salak bir şekilde güzeldi. Ya da Columbia Tepeleri’ni bilen birinin meme uçlarını çekiştirmesi, onlara evrenin sekizinci ve dokuzuncu harikalarınıymış gibi bakması güzeldi.

“Burası,” dedi göğüs kemiğime kadar uzanan tenime dokunarak, “burası Medussae Fossae formasyonu, hatta şu sevimli küçük çillerden bile var.” Dişlerini sağ köprücük kemiğime geçirdi. Aletinin başı vajinama sürtünmeye başlamasa bile seksi bir an olurdu. Islaklığının benimkiyle buluşması, karşılıklı sabırsızlık, kopacak fırtınalar. Kollarımı Ian’ın boynuna doladım ve kocaman omuzlarını sanki kendi yıldız sistemimin güneşiymişçesine kendime çektim.

“Hannah. Seni daha fazla arzulayamayacağımı düşünüyordum ama geçen sene, NASA’da karşılaştığımızda ben...” Kelimeleri ağzında geveliyordu. “Seni beceremezsem ölecekmiş gibi hissettim.”

“Beni şimdi becerebilirsin.” Aşağılara indiği sırada saçını çektiştirerek mızımızlandım. “Beni nasıl istersen, nerede istersen becerebilirsin.”

“Biliyorum. Hepsini yapmama izin vereceğini biliyorum.” Göğüs kafesim boyunca beni gıdıklayan bir nefes bıraktı. “Sanırım önce Herschel krateriyle oynamak istiyorum.” Dili göbek deliğine daldı, tadına baktı ve beni yokladı ama kıvranıp onu yukarı çekmeye başladığımda daha fazlasını kaldıramayacağımı biliyormuş gibi uysal bir şekilde hareketlerimi takip etti. Belki o da daha fazla dayanamayacaktı, parmağı şişmiş vajina dudaklarımı ayırarak klitorisimin etrafından kaydı, biraz daha fazla baskı uygulayarak yavaşça bir daire çizdi. Tam da olması gerektiği gibiydi. Artık kasılmış kaslar ve yapış yapış zevkten oluşan bir havuzda çözülüyor gibiydim.

Pekâlâ. Seks belki de... buydu. Öğrendiğim iyi olmuştu.

Ian artık beni öpüyormuş gibi yapmadan dudaklarıma doğru, “Burası,” dedi. Ağzım zevkten açık kalmıştı ve Ian benden nefeslerimi çalıyor, dudaklarıma arı iğnesi gibi ısırıklar atıyor, elmacıkkemiğime doğru zevk dolu iniltilerini salıyordu. “Tam burası Solis Lacus. Mars’ın Gözü. Toz fırtınaları sırasında meydana gelmiş.”

Elleri mükemmeldi. Dokunuşu mükemmeldi. Patlayıp her yere saçılacak, yatağa meteor yağdıracak gibiydim.

“Ve Olympus Mons.” Avucuyla klitorisime masaj yapıyordu.

İçimdeki gerilim tatlı bir hal alıp beni delirtecek hale gelene kadar parmakları nerede bir boşluk bulsa oradan içime giriyordu. “İçine boşalmak istiyorum. Yapabilir miyim?”

Gözlerimi yumdum ve inledim. Bu evet demekti ve bunu anlamış olmalıydı; çünkü penisinin ucuyla içime girmeye çalışırken homurdandı. Rahatsız hissettirecek kadar büyüktü ama kendine yer açmaya son derece kararlıydı. Kendime rahatlamam gerektiğini emrettim. Ve sonra içimde mükemmel bir noktaya değdiğinde hemen boşalmamam gerektiğini hatırlattım.

“Belki de burası Vastitas Borealis’tir,” dedi. Söylediklerini zar zor anlıyordum. Beni düzgün bir şekilde becermekten çok, kendimi ona açmamı sağlayacak küçük itme hareketleri yapmasına rağmen ikimiz de orgazm olmaya inanılmaz yakındık. Bu biraz korkutucuydu. “Onu dolduran okyanuslar, Hannah.”

“Mars’ta hiç okyanus...” Kendimi toparlamaya çalıştım. İçimde zevkten uzak bir yer bulmaya çalıştım. Sonunda kendimi böylesine muhteşem bir titremenin nasıl var olabileceğini anlamaya çalışarak sağlam ayak bileğimi uyluğuna bastırırken buldum. “Orada gerçekten hiç okyanus var mıydı, bundan emin değiliz. Mars’ta.”

Ian’ın bakışları odağını kaybetmişti. Gözleri büyüdü, bana baktı ama göremiyordu. Sonra gülümsedi ve gerçekten harekete geçmeden önce kulağıma, “Bence kesin vardı,” dedi.

Zevk, bir gelgit dalgası gibi çarptı. Gözlerimi yumdum, ona olabildiğince sıkı sarıldım ve okyanusun beni alıp götürmesine izin verdim.

Epilog

Jet İtki Laboratuvarı, Pasadena, Kaliforniya
Dokuz ay sonra

Kontrol odası sessizdi. Çıt çıkmıyordu. İçeride koyu mavi krenkte polo yaka tişörtler giymiş ve kırmızı JİL boyunluklar takmış, bir şekilde uyum içinde nefes almayı başaran bir insan denizi vardı. Yaklaşık beş dakika öncesine kadar bu tarihi olayı belgelemek için davet edilen bir avuç gazeteci boğazlarını temizliyor, ekipmanlarını kurcalıyor ve ara sıra fısıldayarak sorular soruyorlardı. Ama tüm bunlar da durmuştu.

Şimdi hepimiz bekliyorduk. Sessizdik.

“...bu noktada yalnızca aralıklı temaslar bekleniyor. Araç anten değiştirirken yaşanacak...”

Yanımdaki sandalyede oturan Ian’a baktım. Monitörünü açmakla uğraşmamıştı. Bunun yerine gezginin ilerleyişini kaşlarını

çatıp endişeli bir şekilde benimkinden izliyordu. Bu sabah gömleğinin yakasını düzelterek, maviler içinde ne kadar hoş görüldüğünü söylediğimde bana cevap vermemişti. Dürüst olmak gerekirse beni duyduğunu bile sanmıyordum. Geçtiğimiz hafta çok ama çok yoğun geçmişti. Ki bunu nedense... tatlı bulmuştum.

“Doğrudan hedefe gidiyor. Gezgin, yüzeyden yaklaşık on beş metre yukarıda ve... MRO’dan sinyal alıyoruz. UHF”’ler iyi görünüyor.”

Masanın altından ona uzanıp parmaklarımla parmaklarına dokundum. Bu sadece öylesine, güven verici bir dokunuş olacaktı ama eli benimkini kavradığında orada daha fazla kalmaya karar verdim.

“İniş gerçekleşti! Serendipity güvenli bir şekilde Mars yüzeyine indi!”

Oda tezahüratlara boğuldu. Herkes oturduğu yerden fırlıyor, tezahürat yapıyor, alkışlıyor, gülüyor, zıplıyor, birbirine sarılıyordu. Görev kontrol odasının keyifli, zafer dolu, neşe saçan kaosu ortasında Ian’a döndüm, o da en geniş, en parlak gülümsemesiyle bana baktı.

Birbirimizi öptüğümüz an, ertesi gün *New York Times* kapağındaydı.

* MRO: Endüstriyel, ticari, resmi ve konut kurulumlarındaki fonksiyonel kontroller ile gerekli cihazların, ekipmanın, makinelerin, bina altyapısının ve destekleyici yardımcı programların bakımı, onarımı veya değiştirilmesidir. (ç.n.)

** Telekomünikasyonda, UHF radyo frekans bandında 300 MHz ile 3 GHz arasındaki frekans bölgesine verilen addır. Bu ad İngilizcedeki *Ultra High Frequency* kelimelerinin başharflerinden türetilmiştir. (ç.n.)

Sürpriz Bölüm

Bir Zaman Sonra

LIAM

Liam'dan hayatının en önemli günlerinin –ölümün kıyısında- dayken hayallere dalması basbayağı tehlikeli, başa çıkılamayacak ve yoğun hissettirecek olsa da, onları kalbinin derinlerine, saklı ve güvenli bir yere gömmesi gerekse de gözlerinin önünden geçecek anların– bir listesini çıkarması istenseydi, bugün yaşananlar o listenin en başında yer alırdı.

Beş numara olmazdı. O salı akşamı, Mara'ya evlenme teklifi etmeye çalıştığı sırada, "Benimle ev..." dediği an Mara "Evet, evet, evet!" demiş ve gözyaşlarına boğularak cümlesini bitirmesine pek izin vermemişti. (Liam bu fırsatı kullanarak o günü takip eden hafta boyunca ona yalnızca *benimle evi temizler misin* diyecekmiş gibi yapmıştı: onun için eğlenceli olabilirdi ama Mara için aynı şey söylenemezdi.)

Üç numara da olmazdı. O gün Mara onun odasına taşınmayı, kendi odasını da “*The Bachelor* blog stüdyosuna” dönüştürmeyi planladığını söylemişti. Yaklaşık yirmi dakika sonra Liam’in duvarları henüz şahsen tanışmadığı iki kızın fotoğraflarıyla dolmuştu ve kullanışlı gri yorganının yerini, aslında ona baş ağrıları sokması gerekirken hayatı boyunca ilk defa canının minik kekler çekmesine neden olan gökkuşağı desenli yorgan almıştı.

Bugün... Bugün ise bir numaraydı. Hayatının en mükemmel günüydü. Kollarında Mara, havada hâlâ az önce söyledikleri ve sonrasında yaşanacakların vaadi asılı kalmıştı.

Erkek olabilirdi. Ya da bir kız. Ya da ikisi de, ya da hiçbiri. Önemli değildi. Liam’in *hiç* umurunda değildi. Tek dileği havuç kızılı kıvrıcık saçlar ve çillerdi. Bebek, Mara’ya benzemeliydi. Ve onun matematik zekâsına sahip olmalıydı. Ve onun huylarını almalıydı. Onun brokoliye olan sevgisini, bir şeyleri tamir edebilme becerisini ve Liam’in...

Tamam. İdeal olan, bebeğin yalnızca Mara’ya benzemesiydi. Allelerinden bir tanesi bile bebeğin karyotipine geçmese onun için sorun değildi. Liam daha uzun boyluydu ki bu da iş yüksek raflara uzanmaya geldiğinde işe yarıyordu; fakat uçaklardaki bacak mesafesi tam bir belaydı. Yaşadığı krampları bırakın kendi soyundan birinin, başka hiç kimsenin çekmesini istemezdi.

“Hannah haklıydı.”

Geri çekilip Mara’ya baktı. Bacakları beline dolanmıştı; çünkü Liam eve girdiği anda Mara *h* kelimesini söyler söylemez onu kucağına almıştı. Liam’in avucuna bir şey tutuşturulmuştu. Ha, evet. Test.

Mara, eve girmez girmez Liam’in burnunun dibinde biterek ona test sonucunu göstermişti. Üzerinde *muhtemelen* idrar vardı ve Liam’in bunu iğrenç bulması gerekirdi ama...

Öyle değildi.

“Hannah mı? Ne hakkında?”

“Senin tepkin.” Mara, Liam’ın yanağına bir öpücük kondurdu, sonra sırtıp kendini onun kollarından kurtardı. Çevik ve sakin bir şekilde yere indi. “Sana bunu söylediğimde on beş dakika boyunca tepkisiz kalacağını söylemişti.”

“Bana neyi söylediğinde...”

“Bunu.”

Parmaklarıyla karnına dokundu ve çok kısa bir an boyunca, Liam’ın beyni olabilecek en iyi ihtimal üzerinde durdu. Bu oluyordu. Bunu yaşayacaklardı. Hayatı artık böyleydi. Bunu hak etmiyordu ama bir şekilde bu onun hayatıydı ve...

“Bir saniye.” Zihninde dolanan başka bir düşüncenin peşine düşerek başını iki yana salladı. “Hannah’nın bebekten nasıl haberi var ki?”

“Ben söyledim tabii ki.” Mara tekrar gülümseyerek elinden tutup onu mutfığa götürdü. Liam’ın elindeki testi alıp koridordaki çöp kutusuna attı. Bunun gerçekten yaşandığına dair bir kanıt olan o küçük parçaya veda etmek Liam’ı hazırlıksız yakalamıştı; bu yüzden o testi çöpten almayı unutmamayı zihninde not etti. Bu arada...

“Ona ne zaman söyledin?”

“Bu sabah. Test sonucunu öğrendiğimde.”

Bu sabah...

Liam kaşlarını çattı. Sonra somurttu. Sonra da bir ses çıkarınca Mara ona bakmak için olduğu yerde durdu. Hâlâ çok güzel ve mutluydu ama bir anda gözlerini kısmıştı.

“Sen az önce... hırladın mı?” diye sordu.

“Hayır.” Evet. “Hamile olduğunu *bana* söylemeden önce *arkadaşlarına* mı söyledin?”

“Evet.” Omuz silkti. “Birilerine söylemem gerekiyordu.”

“Bana söylemek hiç aklının ucundan geçti mi?”

“Bütün gün duruşmadaydın.”

“Arayabilirdin.”

“Bunu sana *telefonda* söyleyemezdim.” Mara, ellerini beline koydu; bu hareketiyle Liam’a bu tartışmanın sonuna geldiklerini ima ederdi.

Ama Liam işin peşini *bırakmadı*. “Arkadaşlarına telefonda söyledin ama?” Gücenmiş gibiydi.

“Bu tamamen farklı bir durum. Hem zaten Hannah ve Sadie, onlara çocuk sahibi olmayı denediğimizi söylediğimden beri her gün güncelleme istiyordu, yani...”

“Onlar çalışmalara başladığımızı...” Sözcükler, nefes borusunda bir yerde takılı kaldı. Liam boğazını temizledi. İki kere. “Denediğimizi biliyorlar mıydı?”

“Evet.” Mara biraz kızardığında Liam bir adım daha yaklaştı. Bu sefer ellerini beline koyan taraf Liam’dı. “Onlara tam olarak ne söyledin?”

“Şey işte ya... Yani...” Ellerini havada öyle bir savuşturuyordu ki ortaya çok net bir tablo çıkmıştı: Arkadaşları, son iki aydır seks hayatlarıyla ilgili her şeyi biliyordu.

Her. Bir. Detayı.

“Peki ya Ian ve Erik? Onların da baba olacağımdan haberleri var mı?”

“Emin değilim,” dedi Mara kaçamak bir şekilde.

Fazla kaçamak davranıyordu.

“Mara.”

“Erik kutlamak için kruvasan gönderdi. Çok güzellerdi. Sana da bir tane ayırdım bu arada. Yani, bir yarım. Ian da mesaj atıp bebeğin adını X Æ A-Xii koyup koymayacağımızı sordu. Elon Musk şakası. Elon Musk da bir mühendis, yani komik sayılır...”

“Elon Musk’ın kim olduğunu biliyorum.”

Mara belki yarım saniyeliğine pişman görünmüştü. Fakat kolları Liam’inkilere değdiğinde ve kendini onun göğsüne yasladığında her şey eriyip gitmişti. “Bizim adımıza çok mutlu oldular,” diye mırıldandı gömleğine doğru. “Bizim adımıza çok mutluyum.”

Tamam. Pekâlâ. Çok da umursamıyordu. Herkes seks düzenlerini bilse ne yazardı? Ne fark ederdi? Arkadaşlar arasında üreme konuşmaları yapılmasının ne zararı vardı ki?

Liam, Mara’nın saçlarının tepesine doğru, “Ben senden de mutluyum,” diye mırıldandı. “Dünyanın en mutlu insanıyım.”

Ama Mara ona akşam yemeği –yarısından ziyade dörtte üçü yenmiş bir kruvasan– getirirken telefonunu kontrol etti, Mara’nın arkadaşları ve onların erkek arkadaşlarıyla kurdukları grup sohbetini geçip tüm dikkatini Erik ve Ian’ın mesajlarına verdi. Mahkemede koşturduğu sırada bildirim yağmıştı. Ian, FIFA 2022 oynayabilmek için Erik’i PS5 almaya ikna etmeye çalışıyordu.

Öncelikle, siz iki dangalak bana bir bebeğim olacağını söyleyebilirdiniz.

Liam sinirlenemeyecek kadar mutluydu.

Ama daha önemlisi: FIFA 19, milyon kat daha iyi.

...

ERİK

Telefonu cebinde titrediğinde Erik HEMEN bakmadı.

Kımıldamadı. Gözlerini Sadie'den ayırmadı. Bulunduğu stratejik noktadan –buzdolabına sırtını yaslamıştı– bir adım geri atmadı; buradan mutfağın tamamını ve daha da önemlisi karısını izleyebiliyordu.

Sadie tüm bunların bir karışımı olsa da hissettikleri onun güzelliğinden, büyüleyiciliğinden ya da buranın Erik'in mutlu yeri olmasından kaynaklanmıyordu. Ona âşık olduğundan, onun ne yaptığını merak ettiğinden ya da hareketlerinin tesiri altında kaldığından da değildi. Gerçi Erik bunları bir bir hissediyordu.

Bu güzel nisan akşamında gözlerini sevgili eşinden ayıramamasının nedeni, biraz daha temel ve utanç verici bir histen kaynaklanıyordu.

Absürt korku.

Sadie'nin *kendisinden* değil, kardeşine yapabileceklerinden korkuyordu.

Anders, son birkaç senedir dünyayı gezerek “kendini arıyordu” ve bu yüzden o güne kadar Sadie'yle tanışmamıştı. Kopenhag'taki düğünlerine gelseydi belki tanışabilirlerdi... ama Avustralya'da erik toplamakla meşguldü. Bu da Sadie hakkında öğrendiklerinin ikinci ağızdan, büyük olasılıkla anne babasından olduğu anlamına geliyordu. Erik, annesinin yorumlarını hayal edebiliyordu. *Ah, çok kibar, göz alıcı, güzel bir gelin. Zeki, nazik, genç bir kadın. Biraz batıl inançlı –bıçak hediye edilmesini yasaklamıştı ve ayakkabısının içine altı tane bozukluk sıkıştırmış-*

tı, bu paralar da sunakta yürüdüğü sırada yere düşmüştü- ama çok güzeldi. Futbol topu şeklinde düğün pastasında ısrarcı olmuştu; sıradışı ama hoştu. Kardeşin için mükemmel bir eş.

Evet. Erik, tüm bunları hayal edebiliyordu. Tıpkı Sadie ona tıslamak üzere mutfak masasının üzerinden eğildiğinde Anders'in altına kaçırdığını hayal edebildiği gibi: "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Ben... Ben..." Anders, Erik'i işaret etti. Parmağının titrediğini söylesek çok da şaşırmazdınız herhalde. "Onun kardeşiyim..."

"Kim olduğunu biliyorum." Sadie gözlerini kıstı. "Sana kim olduğunu *sanıyorsun* da evime girip kedimi çalıyorsun diye soruyorum."

"Yani, teknik olarak Garfield benim..."

"Onun adı Kedi."

Anders gözlerini kırptı. "Onun adını Garfield koyduğuma eminim."

"Sen onun adını Garfield *koymuştun*. Geçmiş zamanda. Sonra onu Erik aldı; çünkü sen o sırada Avrupa turunda *Ye-Dua et-Sev* ritüelini yapıyordun. Erik ona evini ve kalbini açtı, ona yeni bir isim verdi: Kedi. Ve Kedi bu adını Garfield'dan daha çok seviyor. Öyle değil mi, bebeğim?"

Kedi, pencere pervazında oturmuş turuncu patisini neredeyse başını sallıyormuşçasına yalıyordu. *Hı hı.*

"Erik'i tanıyorsam ona kalbini açtığına hiç inan..."

"Burada işler artık eskisi gibi değil, Anders." Sadie'nin ses tonu öyle sertti ki Erik'in 180 santim boyundaki yüz kiloluk kardeşi sandalyesine iyice gömülmüştü. *Evet*, diye düşündü Erik karısının topuzundan fırlayan ve yüzünü çevreleyen minik saç tutamlarını incelerken. *Sadie, korku salıyordu. Ve tatlıydı.* "Özellikle de Erik ve Kedi arasında. Artık aralarında bir bağ var."

Bağ falan yoktu. Kedi, Erik'ten, Erik de Kedi'den nefret ediyordu; özellikle de daha on iki saat önce Kedi'yi popo deliğini dış fırçasına sürterken yakaladığından beri. Her neyse, ikisi de Sadie'ye çok düşküncü ve bu yüzden aralarında ateşkes gibi bir şey vardı.

Erik, birlikte barış içinde yaşamayı kolaylaştırmak için evin her yerine –tuzak amacıyla– dış fırçaları atmıştı.

“Tamam, dinle...” Anders boynunu kaşdı. “Yönetmeniz gereken, henüz tomurcuklanan bir mühendislik firmanız yok mu sizin? Garf- Kedi ile ilgilenecek vaktiniz var mı ki?”

Sadie, Grantham & Nowak katlanarak büyümüyor ya da her zamankinden daha yoğun çalışmıyorlarmış gibi araya girerek, “Zamandan çok bir şeyimiz yok,” dedi. Erik, işten ilk ayrıldıkları sırada Sadie'nin ne kadar endişeli olduğunu sevgiyle hatırladı. *Ya aynı yerde çalışıp beraber yaşadığımız için benden sıkılırsan?* Bu, kulağa o kadar olası gelmiyordu ki Erik yalnızca gülebilmmişti. “Ve bildiğin üzere eyaletin yukarısında inşa ettiğimiz ev neredeyse bitmek üzere. Kedi de hafta sonları bizimle gelebilir. Ve hatta bir köpek sahiplenmeyi de düşünüyoruz; sanırım hepimiz Kedi'nin bir köpek yavrusuna eziyet etmekten hoşlanacağı konusunda hemfikiriz? Değil mi, Kedi?”

“Miyav.”

Erik'in telefonu bir kez daha titredi. Bu sefer gözlerini Sadie'den ayırıp telefonuna baktı. Belli ki Mara, Liam'a bir bebekleri olacağından bahsetmişti. *Belli ki en son ona söylemişti.*

ERIK: Tebrik ederim, dostum.

ERIK: Alakasız bir soru: Hiç karınızdan korktuğunuz oldu mu?

Anında cevap verdiler.

LIAM: %100

IAN: Hannah henüz benim karım değil, ama evet. Ödümü koparıyor.

Erik iç çekip telefonu tekrar cebine yerleştirdi ve yaşananlara müdahale etmeye karar verdi. Sadie'nin yanına gidip kolunu omzuna doladı. Sadie, hafif bedenini ona yasladı. Erik, kardeşine *üzgünüm*, bakışı attı. *Ama çok tatlı ve korkunç biri.* "Peki, ortak velayete ne dersiniz?" Anders ona dik dik baktıktan sonra yenilmiş bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı.

Sadie, zafer kazanmış bir edayla gülümsüyordu.

Kedi ortalarda yoktu. *Banyodadır*, diye düşündü Erik. *Kesin dış fırçalarını arıyordur.*

...

IAN

Sözcükler, Ian'ın ağzından enine boyuna düşünmeden çıkmıştı.

Hannah'nın kalkık kaşlarını ve şüphe dolu ifadesini fark ettiğinde sözlerini geri almak için artık çok geçti.

Hannah koridorun ortasında olduğu yerde kaldı.

Ian da kalakalmıştı.

Hannah inanamayarak ona baktı.

Kolay iş değildi: Jet İtki Laboratuvarı stajyerler, öğrenciler ve mühendislerle doluydu. Hepsi mesaisini bitirmiş ve tam oradaki

kapıdan çıkıp binayı terk etmeye çalışıyordu. On metre ötedeki kapıdan.

Görünüşe bakılırsa Ian ve Hannah bu konuşmayı tam da o kapının önünde yapacaklardı. Mükemmel.

“Pardon?”

“Yok bir şey.” Ian başını iki yana salladı. “Hadi eve gidelim. Söylediklerimi unut...”

“Sen az önce bana neden evlenmiyoruz mu dedin?”

“Hayır. Yani evet ama...”

“Bu akşam Tayland yemeği yiyelim mi soruma cevap olarak?”

Ian şakağını kaşıyıp ayaklarına bakıyordu. “Tamam, aradaki bağlantıyı çok iyi kurmamış olabilirim.” Elini Hannah’nın sırtına koyup onu otoparka doğru yönlendirmeye çalıştı. “Hadi eve gidelim.”

Hannah olduğu yerden kımıldamıyordu. NASA’nın müdür yardımcısı neşeyle el sallayarak Ian’ın görüş alına girip çıktığı sırada Hannah, “Bu fikir nereden çıktı şimdi?” diye sordu. Ardından gözleri Ian’ın elindeki telefona kaydı. “Haa...”

“Haa?”

“Haa.” Olan biteni anlamışçasına başını salladı. “Erik ve Liam’la konuşuyordun.”

Ian kaşlarını çattı. “Ne alakası var?”

“Onlarla konuşunca böyle oluyorsun.” Gülümseyerek Ian’ın kolundan tuttu ve onu otoparka çekti.

“Nasıl oluyormuşum?”

“Evcimen. Evlilik sever.”

“Hayır.”

“Evet, öyle oluyorsun.”

“Daha önce evlilikten hiç bahsetmediğimden çok eminim.” Aslına bakılırsa evlilikle uzaktan yakından alakası olan bir şeyden bahsetmemeye çok dikkat ediyordu. Herkes birlikte olduklarını biliyordu, ama müdürü Ian’a “karısını” barbekü partisine getirip getirmeyeceğini sorduğunda –*Dr. Arroyo, değil mi? Hani A&PE takımının lideri olan?*– Ian cevap olarak net bir şekilde, *evet, partnerim de benimle gelecek*, demişti. Sadie, Danimarka zambaklarından oluşan gelin buketini Hannah’nın beceriksiz, gevşek ellerine doğru attığında ve Hannah da evliliğin kapitalist düzenin dayatmasıyla ortaya çıkmış arkaik bir kurum olduğunu sıraladığı sırada Ian... başını sallayarak onu onaylamıştı.

Ian evlenmek istemiyor değildi. Sadece Hannah’yı tanıyordu ve onun bağlanma sorunlarını biliyordu. Buraya kadar iyi bir yol kat etmişti ve her geçen günün her bir saniyesinde ne kadar çok sevildiğini hissediyordu. Ki bu da Hannah’yı olduğu gibi kabul edeceği, bir yüzük alıp diz çökerek ona evlenme teklifi ederse Hannah’nın suratına karşı güleceğini çok iyi bildiği anlamına geliyordu.

“Daha önce evlilikten hiç bahsetmedin ama işte şimdi karşıma çıkmış,” arabaya doğru yürüdükleri sırada Hannah’nın yüzünde net olarak anlaşılmayacak bir ifade vardı, “en iyi arkadaşımın kızıl saçlı bir bebeği olacak diye bana evlenme teklif etmeyi düşünüyorsun.”

“Bebek kızıl saçlı olmayabilir...”

“Hayır, olacak ama bunun konumuzla alakası yok. Benim tek merak ettiğim, eğer...”

“Eğer?” Ian’ın arabası... Ian’ın arabasıydı işte. Fakat Hannah, anahtarları parmaklarının arasından aldı ve sürücü koltuğuna geçti. Ian, yolcu koltuğuna oturarak, “Varsayalım ki,” diye konuşmaya devam etti.

“Varsayalım ki?”

Ian dosdoğru ileri bakıyordu. Yutkundu. Sonra yine yutkundu. “Diyelim ki sana teklif ettim. Varsayalım ki. Ne derdin?”

Arabanın sürücü koltuğu tarafında yoğun, şüphe dolu bir sessizlik oluştu. Hiç hayra alamet değil gibiydi. Ian gözlerini yana çevirip baktığında Hannah’nın yüzünde ciddiyet, kızgınlık ya da onun anlayabileceği bir ifade yoktu.

Tek söylediği, “Sanırım deneyip görmem lazım,” oldu.

Ian dudaklarını birbirine bastırdı ve gülümsedi. “Sanırım deneyip görmem lazım.”

Yola çıkar çıkmaz Hannah’nın boştaki eli onunkine uzandığında Ian, belki de cevabının ne olacağını bildiğini düşündü. Ve belki de, belki de yakın bir zamanda bunu ona sormalıydı.

Nihayetinde o gece Tayland mutfağından yemek söylediler. Ve Ian bir daha telefonuna bakmadı.

Teşekkür

Yazdıklarımın %99.9'unun olduğu gibi, bu kısa romanlar da hayran kurgusu olarak ortaya çıktı ve onların yolculuğunda yaklaşık 999 harika insan yer aldı. Her şeyden önce, bu kısa romanların her biri bir arkadaşına hediye niyetiyle başladı: mükemmel ev arkadaşı sohbetleri için Becca'ya, küçük alanları sevdiği için Marie'ye ve kutup ayılarını sevdikleri için de Celia ile Sheppy'ye teşekkür ederim. Evet, kutup ayıları. Ayrıca Celia, Kate ve Jen'e orijinal kurguların test okumasını yaptıkları için, Jan'e de detaylandırılmış versiyonları uzun uzadıya okuduğu için sonsuz teşekkürler. Sizi hak etmediğimi biliyorum.

Eşsiz temsilcim Thao Le, bu yazıları bir diziye uyarlama fikrini öne sürüp bu süreçte bana rehberlik etti; mükemmel editörüm Sarah Blumenstock kitapları olabildiğince iyi bir hale getirdi ve sevgili arkadaşım Lilith, bir değil, iki değil, tam üç kusursuz kapak tasarımı yaptı. Berkley'deki harika ekibime (Tina Joell, Tara

O'Connor, Bridget O'Toole, Lil Sellers ve Jess Brock, SİZİ ÇOK SEVİYORUM) ek olarak PRH seslendirme bölümünde de şahane bir ekibim vardı: Laura Wilson, Karen Dziekonski, Katherine Punia, Heather Dalton, Brisa Robinson ve Becca Stumpf. Ve ve veeee film temsilcilerimi es geçemem: Jasmine Lake ve Mirabel Michelson ya da Cindy Hwang, Tawanna Sullivan, Penguin Creative ve her şeyi daha iyi bir halde getirmek için perde arkasında çalışan Berkley'deki tüm prodüksiyon ekibi. Dediğim gibi: 999 muhteşem insan ve henüz SDLA'den Andrea, Jess ve Jenn'e teşekkür edemedim. Onlar her zaman *en iyisi* oldular. Ek olarak, tabii ki bıkip yorulmadan mızımızlanmalarımı dinleyen tüm arkadaşlarıma: Grems'e, Berkletes'e, 2021'de çıkışımı yapmama, Reylo kulübüme, Edgy Ladies'e, okumaya, dinlemeye ve kitabımın haberini yaymaya yardım etmek için zaman ayıran her bir arkadaşıma... Dürüst olmam gerekirse bu kadar harika ve yetenekli insanlarla çevrili olduğum için şaşırtıcı derecede şanslıyım. Bana katlandıkları için de inanılmaz özel hissediyorum.

Son olarak, kedime teşekkür etmek İSTEMİYORUM. (Gördün mü bak? Yazdığım kitaplara işersen böyle olur işte, Hux.)

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aynı Çatı Altında

Aşk Hipotezi'nin Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Aşk Çıkmazı

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.